

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

УОЛТЪР МОЗЛИ

Удивителен
детективен роман!
Чете се на един дъх!
Ню Йорк Таймс

ДЯВОЛ В СИНИЯ РОКЛЯ

УОЛТЪР МОСЛИ ДЯВОЛ В СИНЯ РОКЛЯ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Градът е Лос Анджелис. Героят е Изи Ролинс. Годината е тежка. Изи е изхвърлен от работа. Затова умува в бара, подпрян на собствената си чаша, как да погаси ипотеката на къщата си. В този момент влиза бял мъж с ленен костюм. Предлага пари на Изи, за да открие г-ца Дафни Моне — руса красавица, любителка на черния джаз...

„Дявол в синя рокля“ следва най-добрите традиции в детективския жанр — Хамет/Чандлър — но за разлика от учителите си Мосли ни отвежда по жестоки улици, непознати преди.

На Джой Келман, Фредерик Тютен и Лерой Мосли

1.

Изненадах се, когато видях един бял мъж да влиза в бара на Джопи. Не само че беше бял, ами и с мръснобял ленен костюм и риза, бяла панамена шапка и огледално лъснати обувки върху искрящо бели копринени чорапи. Кожата му беше гладка и бледа, изпъстрена с лунички. Изпод периферията на панамената му шапка стърчеше рус перчем. Той спря на прага, изпълвайки касата на вратата, и огледа помещението с бледите си очи — цвят, който до този момент не бях виждал в мъжки очи. Усетих страх, когато срещнах погледа му, но тръпката бързо премина, защото беше 1948 година и аз вече бях свикнал с белите хора.

Пет години бях прекарал с бели мъже и жени, от Африка до Италия, през Париж и после в самия Фатерланд. Ядях и спях заедно с тях, и убих достатъчно синеоки млади мъже, за да разбера, че се боят от смъртта не по-малко от мен.

Белият мъж ми се усмихна, после се приближи до бара, където Джопи лъскаше мраморния плот със захабен парцал. Двамата си стиснаха ръцете и си размениха поздрави като стари приятели.

Второто нещо, което ме изненада, беше, че белият мъж караше Джопи да нервничи. Джопи беше корав бивш боксьор, тежка категория, който се чувстваше съвсем уютно на ринга или на улицата, но тук сведе глава към гърдите си и се усмихна на белия мъж с усмивката на търговец, чийто късмет вече е започнал да му изневерява.

Оставих долар върху плота на бара и понечих да си тръгна, но преди още да се надигна от стола, Джопи се обърна към мен и ми махна.

— Ела тук, Изи. Този господин иска да се запознае с теб.

Усетих впитите в мен бледи очи.

— Това е един стар приятел, Изи. Казва се Олбрайт.

— Можеш да ми казваш ДеУит — рече белият мъж.

Ръкостискането му беше силно, но хлъзгаво, сякаш змия се уви около дланта ми.

— Здравейте — казах.

— Да, Изи — продължи Джопи, като се поклони ухилен, — двамата с господин Олбрайт се познаваме много отдавна. Трябва да знаеш, че той навярно е най-старият ми приятел още от времето, когато дойдох в Лос Анджелис. Да, отдавна се знаем двамата.

— Точно така — потвърди усмихнат Олбрайт. — Трябва да беше 1935 година, когато се запознах с Джопи. А сега коя сме? Значи има вече тринадесет години оттогава. Беше далеч преди войната, преди куцо, къораво и сакато да се юрне към Лос Анджелис.

Джопи се задави от смях на майтапа. Аз се усмигнах учтиво. Чудех се каква ли работа може да има Джопи с този мъж и покрай това, каква ли работа пък може да си има с мен.

— Откъде си, Изи? — запита ме Олбрайт.

— От Хюстън.

— Хюстън сега е едно чудесно градче. Отскачам дотам понякога по работа. — Той се усмигна. Не бързаше за никъде. — С какво се занимаваш тук?

Отблизо очите му имаха цвета на яйцата на червеношийка — матови и мътни.

— Допреди два дни работеше в „Чампиън Еъркрафт“, преди да го изритат оттам — обади се Джопи, след като аз замълчах.

Олбрайт изкриви бледите си устни с отвращение.

— Много лошо. Тия големи компании не дават пет пари за работниците си. Малко само да се разклати бизнесът и веднага изритват на улицата десетина семейни мъже. Ти имаш ли семейство, Изи? — Олбрайт притежаваше лекия провлачен говор на истински джентълмен южняк.

— Не, сам съм — отвърнах.

— Но те не го знаят. Защото и да знаеха, че имаш десетина хлапета и единадесето на път, пак щяха да те изритат.

— Точно така! — изгърмя Джопи. Гласът му прозвуча като цял полк, маршируващ по чакълест път. — Ония, дето притежават големите компании, никога не пристъпват и прага на фабриките си, само вдигат телефона да питат как са парите им. И да знаеш, чуят ли лоша вест, мигом нечия глава се търкулва в прахта.

Олбрайт се захили и потупа Джопи по рамото.

— Защо не ни донесеш нещо за пийване, Джопи? Аз съм на скок. Ти какво ще пиеш, Изи?

— Както винаги ли? — погледна ме Джопи.

— Разбира се.

Когато Джопи се отдалечи да налее напитките, Олбрайт огледа през рамо помещението. Правеше го на всеки две-три минути, като лекичко се озърташе, за да провери дали не е настъпила някаква промяна в обстановката. Нямаше кой знае какво за гледане, между другото. Барът на Джопи представляваше малко помещение на втория етаж над месарски склад. Единствените му клиенти бяха негрите касапи, а беше още рано за тях.

Миризмата на гнило месо изпълваше всеки ъгъл на сградата. Не бяха мнозина смелчаците, освен касапите, способни да издържат вонята в бара на Джопи.

Джопи донесе скоча на Олбрайт и моя бърбън с лед.

— Господин Олбрайт търси човек да му свърши една дребна работа, Изи. Казах му, че си без работа и че имаш да погасяваш полица.

— Да, не е лесно — поклати отново глава Олбрайт. — Хората от големия бизнес дори не забелязват мъката, с която обикновеният човек си изкарва хляба.

— А и да знаете, че Изи си го бива. Тъкмо получи диплома за завършена гимназия от вечерното училище и вече започна да мисли за колеж. — Джопи не спираше да лъска плота, докато говореше. — Той е и герой от войната, господин Олбрайт. Изи воюва с Патън като доброволец! И да знаете, видял е доста кръв.

— Виж ти... — промърмори Олбрайт. Май не беше кой знае колко впечатлен от факта. — Защо не поседнем ей там до прозореца, Изи?

Прозорците на Джопи бяха толкова мръсни, че човек трудно можеше да види през тях Сто и трета улица. Единственото преимущество беше, че мътната светлина на деня достигаше до близките масички.

— Значи имаш да погасяваш полица, а, Изи? Единственото нещо, по-лошо и от голяма компания, са банките. Искат си парите на всяко

първо число и ако пропуснеш дори и една вноска, на следващия ден съдия-изпълнителят чука на вратата ти.

— Какво общо имате вие с това, Олбрайт? Не искам да прозвучи грубо, но ние се познаваме едва от пет минути и вече искате да знаете всичко за моите работи.

— Ами, защото си помислих, че имаш нужда от работа, когато Джопи спомена, че може да загубиш спокойния си сън.

— Но какво общо има това с вас?

— Просто може да имам нужда от чифт зорки очи и остри уши да ми свършат една работа.

— А с какво се занимавате? — попитах, вместо да стана от масата и да си тръгна, макар че той беше прав за полицата ми. Беше прав също така и за банките.

— На времето бях адвокат. Живеех в Джорджия. Сега съм само човек, който върши услуги на приятели и на техните приятели.

— Какви услуги?

— Каквито се наложи — повдигна той яките си рамене. — Каквото дойде. Да кажем, налага ти се да изпратиш послание на човек, с когото, хм, не е много удобно да те виждат. Е, тогава само ми се обаждаш и аз свършвам работата. Разбираш ли, винаги правя услугата, за която са ме помолили. Това е известно на всички, така че винаги съм затрупан с поръчки. Понякога имам нужда от нечие рамо, на което да се опра. Както в случая с теб.

— И какъв точно е той? — попитах.

Докато той говореше, ме осени мисълта, че Олбрайт ми напомня за един приятел от Тексас. Казваше се Реймънд Александър, но му викахме Плъха. Само мисълта за него ме накара да настръхна.

— Трябва да открия един човек и имам нужда от малко помощ.

— И кой е този човек, който искате да...

— Изи — прекъсна ме той, — виждам, че си интелигентно момче, което задава много умни въпроси. Аз също бих искал да те осветля по въпроса, но не тук.

Той извади от джоба на ризата си бяла картичка и бяла емайлирана химикалка. Надраска нещо върху картончето и ми го подаде.

— Поговори си с Джопи за мен и после, ако искаш да се пробваш, ела в офиса ми след седем довечера.

Олбрайт изля остатъка от питието си в гърлото, усмихна ми се отново и се изправи, като опъна ръкави. Килна на тила си панамената шапка и махна на Джоупи, който му се ухили иззад бара. След това излезе като обичаен посетител, който се прибира у дома, обърнал редовната си доза.

Върху картичката с помпозни букви беше изписано името му. Под него се четеше адресът, който беше надраскал. Беше някъде в центъра на града, на доста път от Уотс.

Забелязах, че Олбрайт не си плати питието. Джоупи обаче изобщо нямаше вида на съдържател на бар, готов да догони разсеяния си клиент.

2.

— Откъде се познаваш с тоя кукуригалник? — попитах Джопи.

— Запознахме се, когато се боксирах. Както ти каза, още преди войната.

Джопи, привел издутия си корем над бара, продължаваше усърдно да лъска плота. Чичо му, който също се беше подвизавал като барман, бе починал в Хюстън преди десет години, точно когато Джопи бе решил да слезе от ринга. Джопи беше бил целия път до Хюстън, само и само да прибере този мраморен плот. Касапите вече били съгласни да му разрешат да отвори бар на горния етаж и му оставало само да си домъкне мраморния плот. Джопи беше суеверен. Мислеше, че единственият начин да успее беше да се сдобие с някоя вещ на чичо си, взела вече участие в успешен бизнес. Всеки свободен момент търкаше и полираше мраморната повърхност. Трепереше нещо да не се строши отгоре на плота и ако някой изтървеше някоя халба или нещо по-тежко, той само след секунда беше на местопроизшествието и събираше парчетата.

Имаше набита фигура и приближаваше петдесетте. Ръцете му бяха като на чернокож борец, тежка категория, и всеки път, когато сложеше риза, ръкавите ѝ пращяха по шевовете. Лицето му носеше белезите от всичките аркади, получени на ринга. Плъттa около месестите му устни беше обезобразена, а над дясното си око имаше буца, която винаги изглеждаше като пресен оток.

Като боксьор бе имал колеблив успех. Само през 1932 се бе изкачил до седмо място в класацията. Силните му удари го бяха направили известен. Джопи бе раздавал и получавал чудовищни ъперкьти на ринга. През най-добрите му години никой не бе успял да го свали в нокдаун. Той винаги бе изигравал мачовете си до края.

— Има ли нещо общо с бокса? — попитах.

— Олбрайт е винаги там, където може да се изкара някой и друг долар — каза Джопи. — Не се вълнува особено дали парите миришат.

— Значи си ме забъркал с гангстер?

— Той не е гангстер, Изи. Господин Олбрайт просто винаги надушва къде има печалба, това е всичко. Той е бизнесмен и ако някой път дойде при теб с кашон ризи и ти каже, че го е видял как пада от някакъв камион, ти просто му даваш два долара, избираш си риза и си обръщаш главата на другата страна. — Той махна с ръка към мен. — Това е то бизнесът.

Джопи търкаше всяка педя от плота, докато не остане нито едно петънце, освен в пукнатините, където мръсотията просто не можеше да се изчегърта. Тъмните нишки набраздяваха светлата повърхност на мрамора подобно мрежата от кръвоносни съдове по главичката на новородено.

— Значи той е просто бизнесмен, така ли?

Джопи спря за момент с парцала и ме погледна право в очите.

— Не ме разбирай погрешно, Изи. ДеУит е корав мъж и работи с разни типове, но ти можеш да си платиш месечната вноска по полицата и да понаучиш нещо от него.

Огледах бара. Джопи беше подредил шест маси и седем високи столчета покрай плота. Никога не бях виждал всичките заети, дори и през почивните дни, но му завиждах за успеха. Той си имаше нещо, което си беше само негово — собствен бизнес. Една вечер ми каза, че стига да поиска, винаги може да продаде заведението, въпреки че помещението не беше негово, а под наем. Тогава си помислих, че ме лъже, но по-късно разбрах, че хората наистина купуват бизнес, който е вече разработен. Нямаат нищо против да плащат наема, стига само да получават приходи.

Прозорците бяха мръсни, а подът нащърбен, но това беше барът на Джопи и когато белият шеф на касапите идваше да си прибере наема за месеца, винаги казваше:

— Благодаря ви, господин Шаг. — Защото беше щастлив да прибере парите му.

— И така, какво може да иска от мен? — попитах го.

— Иска просто да издириш някого, така поне ми каза.

— Кого?

— Някакво момиче. Не знам — повдигна рамене той. — Не ми влиза в работата, щом няма да я търся аз. Но той ти плаща само да я потърсиш, а не настоява да я откриеш.

— И какво ще плати за тая работа?

— Достатъчно, за да посрещнеш месечната си вноска по полицата. Затова и ти се обадох, Изи, знам, че си доста закъсал. Пет пари не давам за тоя човек, нито кого търси.

Мисълта за вноската по полицата ми напомни за предния двор и за сенките на овошките в лятната жега. Чувствах, че не съм по-лош от който и да е бял мъж, но ако не притежавах дори и входната си врата, тогава хората щяха да гледат на мен като на поредния просяк с протегнатата длан.

— Вземи му парите, човече. Не трябва да изтърваваш къщата си — каза Джопи, сякаш прочел мислите ми. — Никое от готините гаджета, дето движиш с тях, няма да ти купи къща.

— Не ми харесва този тип, Джопи.

— Не ти харесват парите му ли? По дяволите! Та аз ги запазих за теб.

— Не става въпрос за парите... Просто... Знаеш ли, този Олбрайт ми напомня за Плъха.

— За кой?

— Не си ли го спомняш, един такъв дребен, живееше в Хюстън. Ожени се за ЕтаМей Харис.

Джопи изкриви обезобразените си устни в опит да си припомни човека.

— Не, трябва да е дошъл, след като съм се преместил вече.

— Да, двамата много си приличат. Винаги е спретнат, конте и половина, и през цялото време се усмихва. Но го е грижа само за собствения му бизнес и ако по някакъв начин му объркаш работите, като едното нищо можеш да загазиш.

— „Можеш да загазиш“ е едно, Изи, но другият месец със сигурност ще те изритат от дома ти, ако не си платиш вноската.

— Да, така е, човече. Просто гледам да не объркам нещо.

— Вниманието е хубаво нещо, Изи. Никога не е излишно.

— Значи той си е просто един бизнесмен, така ли? — попитах повторно.

— Точно така.

— И с какъв точно бизнес се занимава? Искам да кажа, да не продава ризи или какво?

— За неговия бизнес има поговорка, Изи.

— И каква е тя?

— Каквото падне на тезгяха. — Той се ухили широко, заприличвайки досущ на гладна мечка. — Каквото падне на тезгяха.

— Да си помисля, значи.

— Не се тревожи, Изи, аз ще се грижа за теб. Ти само ми врътвай по някоя шайба и старият Джопи ще ти прошепне на ушенцето, ако играта загрубее. Дръж се за мен и не се бой.

— Благодаря ти, че мислиш за мен, Джоп — казах, но не бях много убеден дали и по-късно ще му бъда толкова благодарен.

3.

Карах към къщи и си мислех за парите и за това колко отчаяно се нуждаех от тях.

Много обичах да се прибирам у дома. Може би, защото съм отгледан във ферма под аренда, или защото никога не бях притежавал нищо, преди да купя тази къща, но умирах за къщичката си. В предния двор бях засадил ябълково дърво и авокадо, оградени с гъст килим райграс. Встрани от къщата растяха нарово дърво, което даваше повече от тридесет плода всяка година, и бананово дърво, което досега не бе родило нито един банан. Около оградата се виеха диви рози и далии, в една голяма саксия на предната веранда отглеждах африкански виолетки.

Самата къща беше малка. Всекидневна, спалня и кухня. Банята дори беше без душ, а задният двор — не по-голям от детско надуваемо басейнче. Тази къща обаче означаваше за мен много повече от всички жени, които бях познавал. Обичах я и я ревнувах. Ако банката изпратеше съдия-изпълнител да ми я отнеме, бях готов да го посрещна с пушка в ръце и да не я дам „без бой“.

Предложението на Джопи беше единственият начин да си я запазя. Имаше обаче нещо гнило в цялата работа, усещах го. От ДеУит Олбрайт ме побиваха тръпки. Нафуканите приказки на Джопи, дори и да бяха искрени, ме караха да се чувствам неспокоен. Не спирах да се подканям да си лягам, но не ми се спеше.

— Изи — рекох си на глас, — наспи се хубаво тази нощ и утре отивай да си търсиш работа.

„Но днес сме двадесет и пет юни — произнесе в отговор нечий глас. — Къде са шестдесет и четирите долара, които трябва да платиш на първи юли?“

— Ще ги намеря — зарекох се аз.

„Как?“

Продължихме така по същия начин още известно време, макар да беше безсмислено още от самото начало. Знаех, че ще приема парите

на Олбрайт и ще направя всичко, което поиска от мен, стига да беше законно, защото бъдещето на къщичката ми зависеше от мен и аз не можех да си позволя да я загубя.

Имаше и още нещо.

ДеУит Олбрайт ме караше да настръхвам. Беше едър и внушителен мъж. Насилието, стаено в него, бе готово да изригне всеки миг. Издаваха го плещите му. Аз обаче също бях едър. И като повечето младоци не обичах да си признавам, че страхът може да ме разколебае при вземането на решения.

Не знаех дали Олбрайт беше наясно с това, но той ме бе уловил в капана на собствената ми гордост. Колкото повече се боях от него, толкова по-сигурен ставах, че ще приема предложението му.

Адресът, който ми беше дал, се оказа ниска, жълтеникавокафява сграда на Алварадо. Околните здания се извисяваха над нея, но не бяха толкова стари или биещи на очи. Влязох през черна врата от ковано желязо и се озовах в коридор, испански стил. Беше безлюдно, нямаше даже и указател, само една дълга стена с боядисани в кремаво врати без табелки върху тях.

— Извинете...

Гласът ме накара да подскоча.

— Какво? — Извърнах се и видях някакъв дребосък.

— Кого търсите?

Беше дребен бял мъж в униформа.

— Търся, а... — заекнах аз. Името бе излетяло от паметта ми. Инстинктивно стиснах очи.

Беше навик, придобит от Тексас, още от детските ми години. Понякога, когато някой бял мъж, представител на властта, внезапно ме спреше, съзнанието ми се изпразваше и не бях способен да произнеса и дума. „Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре“, така ми казваха тогава. Ненавиждах се за това, но също така ненавиждах и белите, и цветнокожите, които ме караха да се чувствам по този начин.

— Мога ли да ви помогна? — попита белият мъж. Имаше червеникава къдрава коса и дълъг, остър нос. — Приемаме поръчки само между девет и шест — добави той, като видя, че не му отговарям.

— Не, не — отвърнах, като още повече се напрегнах да се сетя за името.

— Да, да. А сега по-добре си вървете.

— Не, искам да кажа, че...

Дребният човечец заотстъпва заднишком към малкия плот до стената. Разсъдих, че там трябва да бе скрил палката си.

— Олбрайт! — изрекох аз.

— Какво? — излая в отговор той.

— Олбрайт! Дошъл съм да се срещна с Олбрайт!

— Олбрайт кой? — В очите му се четеше нескрито подозрение, а ръката му вече се протягаше зад плота.

— Господин Олбрайт. Господин ДеУит Олбрайт.

— Господин Олбрайт?

— Да, него търся.

— Да не става въпрос за някаква доставка? — попита ме той, протягайки мършава длан.

— Не. Имам среща. Искам да кажа, че трябва да се срещна с него. — Ненавиждах този дребосък.

— Трябва да се срещнете с него, казвате? А не знаете името му?

Поех си дълбоко дъх и много бавно произнесох:

— Тази вечер имам среща с господин ДеУит Олбрайт, след седем.

— Трябва да се срещнете с него в седем? Сега е осем и половина. Вероятно си е отишъл.

— Той ми каза след седем.

Дребосъкът отново протегна ръка към мен.

— Даде ли ви някаква бележка, с която да дойдете тук след работно време?

Поклатих глава. Бях готов да му размажа лицето както на времето бях постъпил с един друг бял мъж.

— Добре, как тогава да разбера, че вие не сте просто крадец? Не можете дори да си спомните името му и искате от мен да ви пусна вътре. Ами че вие може да имате съучастник, който да ме дебне само да ви пусна вътре...

Раздразнението ми нарастваше.

— Зарежи ги тия, човече! — казах. — Просто му съобщете, че господин Ролинс е тук. Предайте му, че следващия път, когато поиска

да се срещнем, трябва да ми даде бележка, защото вие не пускате никакви си мръсни негри да влизат в сградата ви без бележки!

Бях на косъм да му затръшна вратата. Белият дребосък ме беше убедил, че съм сбъркал мястото. Нямах нищо против да се прибера у дома. Можех да намеря парите и по друг начин.

— Задръжете така — каза той. — Само ме изчакайте. Ей сега ще се върна. — Той изчезна зад една от кремавите врати. Миг по-късно дочух секретът да изщраква.

След няколко минути вратата се отвори рязко и той ми махна да го последвам. Докато ме пропускаше през прага, очите му не спряха да шарят наоколо. Сигурно се оглеждаше за евентуални съучастници.

Галерията извеждаше в открит двор, застлан с тъмночервени плочи и три дебели палми, които се издигаха високо над покрива на триетажната сграда. Верандите на горните два етажа, които опасваха вътрешния двор, бяха закрити с дървени решетки, обвити с бели и жълти рози. По това време на годината небето беше още светло, но луната вече надзърташе над вътрешния двор.

Дребосъкът отвори някаква врата в дъното. Тя отвеждаше до грозна метална стълба във вътрешността на сградата. Прекосихме прашно котелно помещение и излязохме в безлюден коридор, боядисан някога в зелено и драпиран с провиснали паяжини.

В дъното се виждаше врата в същия цвят — очукана и мръсна.

— Ето, тук е — произнесе дребосъкът.

Благодарих му и той побърза да изчезне. Повече не го видях. Често си мисля за това с колко само хора ми се е налагало да си имам работа в продължение на няколко минути, след което изчезваха завинаги от ползрението ми. Баща ми беше същият, майка ми и тя не беше по-различна.

Почуках на грозната врата. Очаквах да видя Олбрайт, но вместо това се оказах в малко помещение с двама доста странни типа.

Този, който ми отвори, беше висок и слаб, с къдрава кестенява коса, тъмна кожа като на индиец и кафяви очи, но толкова светли, че изглеждаха златисти. Приятелят му, подпрял се върху друга врата на отсрещната стена, беше нисък и биеше малко на китаец в очите, но когато го погледнах за втори път, не останах много сигурен относно расата му.

Мургавият мъж се усмихна и протегна ръка. Помислих, че иска да се ръкуваме, но вместо това, той започна да ме потупва отстрани.

— Хей, ти! Какво ти става? — изблъсках го рязко аз.

Набеденият за китаец мигновено пъхна ръка в джоба си.

— Господин Ролинс — произнесе мургавият с непознат акцент, без да спира да се усмихва. — Разтворете малко ръцете си, ако обичате. Просто проверявам. — Усмивката му прерасна в широко ухилване.

— По-добре си дръжете ръцете настрана, човече. Не позволявам на никого да ме опипва по този начин.

Ниският измъкна нещо от джоба си, не можах да видя точно какво, и пристъпи към нас. Ухиленият се опита отново да ме опипа, но аз го сграбчих за ръката.

Очите му блеснаха, той ми се усмихна за секунда, след което се обърна към партньора си.

— Спокойно, Мани, чист е.

— Сигурен ли си, Шариф?

— Всичко е наред, само дето е малко нервен. — Зъбите на Шариф проблеснаха между пълните устни.

Продължавах да стискам китката му.

— Събщи му, Мани — каза Шариф.

Мани пъхна ръката си в джоба и после отново я извади, за да почука на вратата зад себе си.

След минута ДеУит Олбрайт отвори.

— Изи! — усмихна се широко той.

— Не ни позволи да го проверим — оплака се Шариф, когато пуснах ръката му.

— Спокойно — отвърна Олбрайт. — Исках само да се уверя, че е сам.

— Както кажеш, шефе. — Шариф звучеше доста самоуверено, дори малко арогантно.

— Двамата с Мани можете да си тръгвате — усмихна се Олбрайт. — Ние с Изи имаме да обсъдим една сделка.

Олбрайт мина зад огромно бюро от светло дърво и намести обувките си редом до наполовина пълна бутилка „Уайлд Търки“. На

стената зад него висеше календар с кошница, пълна с боровинки. Иначе стената беше гола. Подът също — обикновен жълт линолеум, осеян с разноцветни петънца.

— Заповядайте, седнете, господин Ролинс — произнесе Олбрайт, като ми посочи стола пред бюрото. Шапката му бе изчезнала някъде, както и сакото. Под лявата му мишница висеше бял кожен кобур. Дулото на пистолета почти докосваше колана му.

— Добри приятели сте си намерили — казах, като погледнах пистолета му.

— И те са като теб, Изи. Когато ми се наложи да ползвам малко мускули, веднага им завъртам по една шайба. Има цяла армия мъже, специализирани в най-разнообразни работи, всеки със своя цена, разбира се.

— Онзи дребният, да не е китаец?

Олбрайт повдигна равнодушно рамене.

— Казва ли ти някой. Израснал е в сиропиталище, в Джърси Сити. Нещо за пиене?

— Да, благодаря.

— Едно от предимствата, когато работиш за себе си. Не трепериш, че шефът може да си пъхне носа всеки момент в бюрото ти и да зърне бутилката. Винаги я държа отгоре. Искаш ли да му ударим по глътка? Няма проблем. Не ти харесва? Вратата е точно зад теб.

Докато говореше, той наля две чашки, които бе извадил от чекмеджето на бюрото си.

Пистолетът ме заинтересува. Дръжката и дулото бяха черни — единствената част от вещите му, които не бяха бели.

— Значи искаш работата, така ли, Изи? — попита ме той, докато се привеждах да поема чашката от ръката му.

— Ами, зависи от това, каква точно работа имате предвид.

— Търся един човек, услуга за приятел — каза той.

Измъкна някаква фотография от джоба на ризата си и я сложи върху бюрото. Беше снимка на красива, млада бяла жена, в половин ръст. Черно-бяла, но с цветен ретуш, какъвто обикновено добавят към снимките на джаз певиците, които излагат във витрините пред нощните клубове. Светлата ѝ коса струеше върху голите рамене и високите скули. Очите вероятно бяха сини. След като я гледах в продължение на цяла минута, реших, че си струва човек да я потърси,

стига да успее да я накара да му се усмихне по същия начин, както на снимката.

— Дафни Моне — произнесе Олбрайт. — Не е лошо да ѝ се порадва човек, но е доста трудна за откриване.

— Все още не виждам какво общо имам аз с тази работа — казах. — Не съм я мяркал досега.

— Какъв срам, Изи — усмихна ми се той. — Мисля си обаче, че все пак можеш да ми помогнеш.

— Не виждам как. Жени като тази едва ли ми знаят телефона. Според мен, по-добре е да се отнесете до полицията.

— Никога не се обаждам на човек, който не ми е приятел, поне приятел на приятел. Не познавам никакви ченгета, а също и никой от приятелите.

— Добре, тогава можете...

— Разбираш ли, Изи — прекъсна ме той, — Дафни си пада много по негърската компания. Обича джаз, свински крачета и черна плът, ако разбираш какво имам предвид.

Знаех какво има предвид, но не ми се искаше да го чуя.

— Значи вие смятате, че тя може да е някъде из Уотс?

— Не се и съмнявам. Но нали разбираш, не мога просто да се грабна и да хукна да я търся из онзи район, защото просто нямам подходящата външност. С Джопи се познаваме отдавна и той дълго мисли, но единственото, което можа да се сети, беше твоето име.

— За какво я търсите?

— Имам приятел, който иска да се извини, Изи. Голям кибритлия е и лесно избухва за щяло и нещяло, та затова и момичето е духнало.

— И той иска тя да се върне при него?

Олбрайт само се усмихна.

— Не знам дали мога да ви помогна, Олбрайт. Както каза Джопи, само преди няколко дни ме изритаха от работа и трябва да си намеря друга, преди да е дошло известието за вноската.

— Сто долара за една седмица работа, Ролинс, и то в аванс. Утре я намирате и можете да задържите остатъка.

— Не знам... Искам да кажа, откъде да знам в какво се забърквам? Това, което вие ми предлагате...

Той вдигна властно показалец пред устните си, преди да проговори.

— Изи, човек само да излезе сутрин от дома си и вече се е озовал в лайняната река. Единственото нещо, което трябва да те тревожи, е дали си извадил късмета да имаш подръка гребла.

— Това, което имах предвид, беше, че не желая да си имам работа със закона.

— Точно затова и ти предлагам да работиш за мен. Аз самият не понасям полицията. По дяволите! Полицията налага закона, а ти имаш представа какво представлява той, нали?

Имах, разбира се, но предпочетох да го запазя за себе си.

— Законът — продължи той, — се прави от богатите, за да не могат бедните да се измъкнат от мизерията. Колкото ти искаш да се забъркваш със закона, толкова и аз.

Той вдигна чашката и я огледа сякаш търсеше наплюто от мухи, после я остави върху бюрото и положи ръце с дланите надолу от двете ѝ страни.

— Моля те само да намериш едно момиче — каза той. — И да ми кажеш. Това е всичко. Открий я къде е и ми прошепни мястото на ушенце. Това е всичко. Намираш я и получаваш бонус още една вноска по полицата ти, а моят приятел ще ти намери работа, може дори да успее да те върне в „Чампиън“.

— Кой иска да открие това момиче?

— Без имена, Изи, така е по-добре.

— Просто ми е ненавистна мисълта, че ще я открия, и после някакво ченге ще щръкне пред мен с лайнарския лаф, че аз съм бил последният, който я е видял... преди да изчезне.

Белият мъж се изсмя гръмогласно и поклати глава, сякаш току-що беше чул хубав виц.

— Всеки ден се случва какво ли не, Изи — каза той. — Всеки ден. Ти си образован мъж, нали така?

— Да, защо?

— Значи четеш вестници. Днес чете ли?

— Да.

— Три убийства! Три! Само снощи. Всеки ден се случва какво ли не. Хора, на които не им липсва нищо да си гледат кефа, може би дори са имали и малко парици, скътани в някоя банка. Сигурно са планирали всичко за уикенда, но това не им е помогнало да се спасят от смъртта. Плановете не са им помогнали, когато им е дошло времето.

Понасъбрали са малко парици и са си рекли здравей, живот! Забравили са, че единственото нещо, което трябва да си осигурят, е нищо лошо да не им се случва.

Начинът, по който се усмихна, докато се облягаше на стола, отново ми напомни за Плъха. Спомних си как се усмихваше, особено когато нещастиято споходеше и някой друг.

— Само намери момичето и ми кажи, това е всичко. Няма да й навредя, нито пък приятелят ми. Няма за какво да се тревожиш.

Той извади бял портфейл от едно чекмедже на бюрото и измъкна от него пачка банкноти. Отброи десет, като при всяка банкнота облизваше квадратния си палец, и ги положи внимателно до чашата с уиски.

— Сто долара — каза.

Не виждах защо да не бъдат моите сто долара.

Когато бях беден, без земя, единственото нещо, което не ми даваше мира, беше къде да прекарам нощта и какво да сложа в устата. На човек в такова положение не му е необходимо кой знае колко. Някой приятел щеше да ми подхвърли зальк-два, а имаше достатъчно жени, които бяха готови да споделят постелята си с мен. Когато обаче ми се наложи да направя поредната вноска по полицата, открих, че ми е нужно и нещо повече от приятелство. Господин Олбрайт не беше приятел, но имаше това, от което се нуждаех.

Беше също така и гостоприемен домакин. Пиячката му не беше лоша, а той самият беше приятен събеседник. Разказа ми няколко истории, от онези, на които ние в Тексас им викахме „опашати“.

Една от историите беше от дните му на адвокат в Джорджия.

— Защиствах един тъпанар, който беше обвинен в подпалването на къщата на banker — произнесе ДеУит, загледан към стената зад мен. — Bankerът го беше заподозрял още в мига, в който нещастникът получил съобщението, че вноската не е погасена. Беше очевидно, че онзи не му бе дал никакъв шанс да се разберат като хора. И това момче беше точно толкова виновно, колкото и bankerът.

— Измъкнахте ли го? — запитах.

— Да — усмихна се ДеУит. — Обвинителят беше изпипал здраво работата си и беше усукал примката около врата на Леон, така

се казваше нещастникът. Да, уважаемият Рандолф Кори имаше солидни доказателства, че клиентът ми е причинил умишления пожар. Аз обаче му се изтропах в къщата и седнах на масата, като сложих върху нея ето този пистолет. Всичко, за което говорих, беше времето, и докато си приказвахме, си почиствах пистолета.

— Толкова много ли означаваше за вас този клиент?

— Ами, Леон беше пълен боклук. Ранди обаче не беше губил дело от две години и аз сметнах, че е крайно време това да стане. — Олбрайт разкърши рамене. — Човек трябва да има усет за баланс, когато става въпрос за закона, Изи. Всичко трябва да е чисто.

След няколко чаши аз заговорих за войната. Обичайните дрънканици на ветераните, наполовина истина — наполовина измишльотини.

— Някога убивал ли си човек със собствените си ръце, Изи? — запита ме той след малко повече от час.

— Какво?

— Убивал ли си някога човек в ръкопашен бой?

— Защо?

— Не проявявам никакво особено любопитство. Просто искам да знам дали си изпадал в напечени ситуации.

— Случвало ми се е.

— Убивал ли си някого отблизо? Имам предвид толкова отблизо, че да виждаш как очите му се разфокусират и той бавно си отива? Когато убиеш човек, най-лошото нещо са лайната и пикнята. Вие момчетата сте го правили по време на войната и се обзалагам, че не ви е било приятно. Обзалагам се, че и повече не си можел да викаш майка си или пък да си представяш нещо красиво. Но си живял с това, защото си знаел, че войната те е принуждавала да го правиш.

Бледосините му очи ми напомниха за опулените трупове на германските войници, които на времето бях видял, натрупани на купчини покрай пътя за Берлин.

— Едно нещо обаче не бива да забравяш никога, Изи — продължи той, докато вдигаше парите, за да ми ги подаде през масата. — А то е, че някои от нас могат да убият човек хей така, сякаш си изпиват чашата с уискито. — Той гаврътна чашката си и се усмихна. — Джоупи ми каза, че навремето си киснел доста в един незаконен клуб на Осемдесет и осма улица и Сентръл авеню. Един човек е зърнал там

Дафни не много отдавна. Не знам как му казват, но през уикендите там ходят да свирят асовете в джаза, а човекът, който движи мястото, се казва Джон. Можеш да започнеш още тази вечер.

Нещо в блясъка на мъртвите му очи ми подсказа, че нашата малка разпивка е приключила. Не можах да измисля нищо за сбогом, така че само кимнах, пъхнах парите в джоба си и тръгнах да излизам.

На вратата се обърнах да му махна, но ДеУит Олбрайт вече бе напълнил чашата си и бе забил поглед в отсрещната стена. Взорът му беше насочен към нещо съвсем различно от това мръсно приземие.

4.

Заведението на Джон беше нелегална кръчма още от времето преди отмяната на сухия режим. През 1948 година Лос Анджелис гъмжеше от законни барове. Джон обаче си падаше много по бизнеса с незаконния алкохол и беше я загазвал толкова много пъти със закона, че градският съвет в никакъв случай нямаше да му даде шофьорска книжка, още по-малко пък разрешително да продава алкохол. Така че Джон продължаваше да подкупва полицията и да поддържа незаконен нощен клуб, до който се стигаше през задната врата на малък базар на ъгъла на Сентръл авеню и Осемдесет и осма улица. Човек можеше да влезе в него по всяко време вечер до три сутринта и да открие Хати Парсънс, седнала зад щанда за захарни изделия. Не предлагаша кой знае какъв богат асортимент, а и стоката и не беше особено прясна, но тя не продаваше онова, което се виждаше по рафтовете, и ако човек знаеше вълшебната думичка или беше редовен посетител, биваше пропуснат в клуба. Ако някой обаче си мислеше, че може да се вмъкне под или от нечие чуждо име, или пък си въобразяваше, че скъпите му дрехи или чекова книжка са достатъчни, за да влезе, е, за такива случаи Хати си имаше готов остър бръснач в джоба на престилката, а племенникът ѝ, Форни Младока, седеше точно зад вратата.

Когато отворих вратата към базара се сблъсках с третия си бял мъж за деня. Този беше с моя ръст, светлокестенява коса и скъп тъмносин костюм. Дрехите му бяха измачкани, и целият вонеше на джин.

— Хей, цветнокожи братко — изломоти той, като ми махна. Крачеше право срещу мен, така че трябваше да отстъпя извън магазина, ако не исках да бъда прегазен от този белокож ваяк.

— Кво шъ кайш да изкараш един двайсетак набързо, а? — отпери ми той въпроса си, а през това време вратата се затръшна зад него.

Днес определено всички си бяха плюли в устата да ме обсипват с пари.

— И как ще стане тази работа?

— Трябва да вляза там, вътре... Търся някого. Ама онова гадже вътре и дума не дава да стане. — Той целият се тресеше и взех да се опасявам да не се срути на земята. — Що не й пошушнеш, че съм готин пич?

— Съжалявам, но не мога да го направя.

— И защо?

— Кажат ли веднъж „не“ в кръчмата на Джон, край. — Заобиколих го и влязох отново в магазина. Той се опита да се извърне и да ме сграбчи за ръката, но всичко, което успя да постигне, беше да залитне два пъти и да се изтърси по задник до стената. Протегна нагоре ръка сякаш искаше да се наведе, за да ми каже нещо, но аз сериозно се съмнявах дали може да ми предложи нещо, което коренно да подобри живота ми.

— Хей, Хати, май си имаш пансионер на прага.

— Онзи пиян бял младеж?

— Аха.

— Ще накарам Форни да му хвърли едно око по-късно. Ще го изрита, ако е още там.

Това беше достатъчно, за да прогоня пияния от съзнанието си.

— Кой ще свири тази вечер?

— Един от твоите земляци, Изидор. Липс с триото си. Последният вторник тук беше Холидей.

— Наистина?

— Страхотно нещо! — Хати оголи зъби, подобни на плоски сиви речни камъни. — Трябва да беше някъде към полунощ, не помня точно, ама и птиците започнаха да й пригласят, та чак докато пуснахме кепенците.

— Брей, как към го изтървал! — затюхках се аз.

— Ще ти струва седемдесет и пет цента.

— Това пък за какво?

— Джон сложи надценка. Разходите скочиха и той се опитва да държи отрепките отвън.

— А този кой е?

Тя се приведе напред, като ми показва воднистите си кафяви очи. Кожата ѝ имаше цвета на светъл пясък и сериозно се съмнявах дали някога бе надхвърляла петдесет килограма през шестдесетте си и кусур години.

— Чу ли за Хауард? — попита ме тя.

— Кой Хауард?

— Хауард Грийн, шофьорът.

— Ами, не. Не съм го мяркал от миналата Коледа.

— Е, повече няма и да го мернеш, поне на този свят.

— Защо, какво се е случило?

— Излезе оттук в три през нощта, когато Холидей пееше, и бам!

— Тя заби юмрук в отворената си длан.

— Така ли?

— Не му оставили даже и лице. Да знаеш, казах му, че е последният глупак да излиза, когато пее Холидей, но той не ме послуша. Каза, че имал да свърши някаква работа. Казах му, ама на, като не слуша! На ти сега един бизнес!

— Пребили го, казваш?

— Точно до колата му. Толкова лошо го били, че жена му, Естер, каза, че успяла да го познае само по пръстена. Сигурно са използвали оловна тръба. Нали го знаеш, все обичаше да си вре носа там, дете не му е работа.

— Хауард си падаше по дебелите работи — съгласих се аз и ѝ подадох три монети.

— Влизай, сладур — ухили ми се тя.

Още с прекрачването на прага в лицето ме блъсна звукът от мощния духов инструмент на Липс. Бях слушал Липс, Уили и Флаттоп още като малък в Хюстън. Всички те, плюс Джон и поне половината посетители на заведението, се бяха изнесли от Хюстън след края на войната, а някои дори и преди това. Калифорния беше рай за негрите от южните щати. Хората разказваха легенди как можеш да ядеш плодове направо от дърветата и как има толкова много работа, че един ден можеш и да се пенсионираш. В по-голямата си част историите се доближаваха до истината, но реалността не беше като мечтите.

Въпреки всичко, животът в Лос Анджелис си беше труден и дори и всеки ден да блъскаш като животно, пак не можеш да се отлепиш от дъното.

На дъното обаче не беше чак толкова зле, щом човек можеше да си размърда кокалите и да отскача от време на време при Джон и да си бъбри за времето в Хюстън, когато мечтаехме за Калифорния.

— Хей, Изи — изграчи някой зад мен.

Беше Форни Младока. И той беше от хората, с които се знаех от онова време. Едър, груб мъжага, който можеше цял ден да събира памук и после да танцува до зори, след което отново да излезе на плантациите. Веднъж здравата се бяхме сдърпали, но тогава бяхме далеч по-млади и двамата. Не можех да прогоня мисълта, че ако не беше Плъха да ме отърве, сигурно отдавна щях да съм покойник.

— Здравей, Младок. Как е хавата?

— Не е кой знае каква, ама си струва да се навърташ наоколо. — Той се бе настанил на високо столче, облегат на стената. Беше пет години по-млад от мен, някъде на около тридесет и три, ала шкембето му вече провисваше над колана, но Форни си беше все така як като канара, както тогава, когато ме беше проснал на пода.

Цигара стърчеше между устните му. Пушеше най-евтиния и отвратителен тютюн, който произвеждаха в Мексико — „Запатас“. Предположих, че я беше изпушил, защото я остави да падне на пода. Тя остана долу да дими, прогаряйки черна дупка върху дъбовите дъски. Подът около стола на Форни беше нашарен от такива дупки. Той беше непукист, който не даваше пет пари за нищо.

— Не си се мяркал скоро наоколо, Изи. Къде се губиш?

— Бачках, бачках ден и ноц за „Чампиън“ и накрая ми теглиха ритника.

— Изхвърлиха те? — Очите му се присвиха в усмивчица.

— Та чак се стоварих по задник.

— По дяволите. Съжалявам за това. Не пускат ли временно в неплатен отпуск?

— Къде ти! Просто босът не е щастлив, ако само си вършиш работата. Иска в добавка и да му целуваш задника.

— И аз така чувам.

— Миналият понеделник, тъкмо ми свършваше смяната, бях толкова каталясал, че едва си тътрех краката...

— Аха — кимна Форни в знак на съчувствие.

— ... и шефът ми сервира, че трябвало да работя един час извънредно. Е, казах му, че съжалявам много, но имам среща. И аз наистина имах — с леглото.

Форни изпадна в луд възторг от лафа.

— А той да има наглостта да ми заяви, че моят народ трябвало да се научи да работи малко повече, ако искал да се измъкне от тинята.

— И той ти каза това?

— Да. — Усетих как гневът отново ме обзема.

— А той какъв е?

— Италианец, мисля, щом родителите му са дошли оттам.

— Човече! И ти какво му каза?

— Казах му, че моят народ се е научил да работи още преди италианците да се появят по тези места.

— Аха — произнесе Форни, но беше ясно, че няма и представа за какво става дума. — И какво после?

— Каза ми, че мога да се прибирам у дома и да не се притеснявам, че ще закъснея следващия ден. Той имал нужда от хора, които искат да работят. И аз си тръгнах.

— Човече — поклати глава Форни, — на всеки от нас му го натеглят по този начин.

— Точно така. Като те гледам така, можеш ли да му удариш една бира?

— Да — изрече зарадвано той, но в следващия момент челото му се набръчка. — Ами как ще я платиш, като си без работа?

— Не се тревожи, винаги мога да купя две бири.

— Е, аз пък да ти кажа, винаги мога да ги обърна.

Приближих се до бара и поръчах две бири. В заведението сякаш се бе събрал половината Хюстън. Повечето маси бяха заети от пет или шест души. Народът крещеше и говореше, целуваше се и се смееше. След тежкия трудов ден кръчмата на Джон беше отлично място, където можеш да се отпуснеш. Не беше съвсем законна, но пък едва ли имаше нещо лошо в това. Големите имена в негърската музика ходеха там, защото се знаеха с Джон още от времето, когато им даваше възможност да изкарат комат хляб и винаги им плащаше навреме. Трябваше да има над двеста редовни посетители на бара на Джон и

всички се познавахме по лице, така че освен забавлението, човек винаги можеше да свърши и някоя полезна работа.

Присъстваше Алфонсо Дженкинс в черна копирена риза и прическа помпадур, щръкнала повече от педя над челото му. Джокамо Джоканас също беше тук. Беше в кафяв вълнен костюм и яркосини обувки. Мършавата Рита Кук пък беше с петима мъже, наобиколили масата ѝ. Никога не можах да разбера как беше възможно една грозна като смъртта, кожа и кости жена да завърта толкова мъже около себе си. Веднъж я запитах как го прави и тя ми отвърна с пронизителния си скимтящ глас: „Знаеш ли, Изи, само половината от мъжете се вълнуват от бедрата и гърдите на момичето. Повечето от вас, цветнокожите мъже, търсят жена, която да ги обича, ама така, че да забравят колко труден е животът“.

Забелязах Франк Грийн на бара. Викахме му Ножаря, защото беше толкова бърз с ножа, че изглеждаше като че ли винаги държи един в ръкава си. Държах се настрана от него, защото беше гангстер. Той отвличаше камиони с алкохол и цигари. Действаше в цяла Калифорния, че и в Невада. Отнасяше се с такава сериозност към всичко, което вършеше, че беше готов да пререже гърлото на всеки срещнат мъж.

Забелязах, че Франк се бе издокарал целият в черно. При неговата ангажираност, това означаваше, че се кани да се впусне в акция.

Помещението беше толкова претъпкано, че нямаше и сантиметър свободно място за танци, въпреки това дузина или повече двойки се бяха изхитрили и се поклащаха между масите.

Занесох двете кани с английска бира до входа и подадох на Младока неговата. Един от няколкото известни начина да разтопиш сърцето на някой закоравял чукан е да го почерпиш бира и той ще ти снесе цялата информация. Така че, отпуснах се на стола и отпих от бирата си, докато Форни ми разказваше случилото се в кръчмата през изтеклата седмица. Повтори ми наново историята за Хауард Грийн. Той обаче добави, че Грийн бил вършил някакви далавери за работодателите си.

— Белите момчета са го убили — приключи той размишленията си.

Форни много си падаше по разкрасяването на всяка стара история, това ми беше известно, но около мен имаше набъркани прекалено много бели мъже, за да се чувствам спокоен.

— За кого работеше? — попитах.

— Знаеш ли онзи мастит богаташ, дето отпадна от надпреварата за кметския стол?

— Матю Теран?

Теран имаше голям шанс да спечели изборите за кмет на Лос Анджелис, но се отказа само няколко седмици преди изборите. Никой не разбра защо.

— Да, точно той е. Нали ги знаеш, всички политици са крадци и мошеници. Ами че аз си спомням, когато за пръв път избрах Хю Лонг, в Луизиана...

— Колко време ще прекара тук Липс? — запитах аз, за да секне тирадата му.

— Седмица или там някъде. — Младока не даваше пет пари за какво приказваме, само да вървеше лафът. — Брей, да знаеш какви спомени ми навяват тия момчета. По дяволите, ами че те свиреха онази нощ, когато Плъха ти спаси задника.

— Точно така — казах.

Още усещах обувката му в бърбрека си, когато се извиех малко повече от необходимото.

— Трябваше да му благодаря за това. Нали знаеш, бях толкова пиян, че можех да те убия, Изи. И щяха да ми изгният кокалите в панделата.

Това беше първата му искрена усмивка от началото на срещата ни. Младока бе останал без два зъба на долната челюст и един на горната.

— Какво стана с Плъха? — попита ме той, обзет от носталгия.

— Не знам. Днес за пръв път от много години си спомних за него.

— Още ли е в Хюстън?

— Така съм чувал. Ожени се за ЕтаМей.

— С какво се занимаваше последният път, когато го видях?

— Толкова отдавна беше, че вече не си спомням — излъгах.

Младока се захили.

— Сещаш ли се, когато пречука Джо, сводника? Джо тогава пръскаше кръв като пръскачка, а пък Плъха беше с оня костюм, небесносиния. И нито дори петънце върху него! Да знаеш, само заради това ченгетата не го закопчаха, защото не можеха дори да си представят, че го е направил, без да се изцапа!

В съзнанието ми изплува последната ни среща с Реймънд Александър, а тя не беше никак весела.

Не бях виждал Плъха повече от четири години до момента, в който се сблъскахме една вечер пред салона на Мъртъл, в пети хюстънски район. Носеше тъмносин костюм и кафява филцова шапка. Аз бях още в зелените си армейски дрехи.

— Кво става, Изи? — попита той, вдигайки поглед към мен.

Плъха беше дребен мъж, с лице на гризач.

— Ами горе-долу нищо — отвърнах. — И ти май си на същия хал, като гледам.

— Е, не съм чак толкова зле. Улиците вече са мои. — Златните му коронки блеснаха в полумрака.

Ухилихме се и се потупахме по гърбовете. Плъха ме почерпи едно питие в заведението на Мъртъл, после аз го почерпих. Черпихме се така до момента, в който Мъртъл ни заключи вътре и отиде да спи.

— Оставете парите под рафта, момчета — заръча ни тя. — Вратата се заключва сама на излизане.

— Спомняш ли си ония лайна с втория ми баща, Изи? — попита ме Плъха, когато останахме сами.

— Да — отвърнах.

Беше рано сутринта, барът беше празен, но аз въпреки това пак се огледах наоколо. Убийството не е от темите, които могат да се разискват на висок глас, но Плъха не го знаеше. Преди пет години беше убил втория си баща, като бе успял да го прикачи на друг човек. Ако законът обаче разкриеше истината, нямаше да мине и седмица, и щеше да увисне на въжетото.

— Истинският син на стареца, Наврочет, дойде да ме търси миналата година. Не мислел, че онзи момък Клифтън го е направил, макар че така го обявиха. — Плъха си наля нова чаша и я обърна.

После си наля още една. — Успя ли да изчукаш някоя бяла през войната? — попита той.

— Там имаше само бели момичета.

Плъха се захили и се отпусна на стола, като потърка слабини.

— Брей, заслужава си да му ударим една здрава веселба по този повод, как мислиш, а? — И той ме тупна по коляното, както в доброто старо време, когато бяхме съдружници, преди войната.

Продължихме с пиенето и чак след час той се върна на темата за Наврочет.

— Идва, значи, един мъж, точно тук, в този салон, и се изправя пред мен, с високите си ботуши. Да знаеш, трябваше да си изкривя врата, за да го видя тоя господинчо. Беше си сложил най-хубавия костюм и ботуши, така че тихичко само си дръпнах ципа, когато влезе. Каза ми, че искал да си поговорим. Но да сме били излезли навън. И аз излизам, кво да правя. Можеш да ме наречеш и глупак, ама тва е. Още не сме излезли, значи, а той се обръща и в ръката му цъфва пистолет, право в лицето ми. Можеш ли да си представиш? И аз почвам да го раздавам, сякаш аха-аха ще напълня гащите. И да знаеш само какво чувам, представи си! Старият Навро иска да знае къде може да те намери...

— Мен?! — възкликвам.

— Да, Изи! Чул, че и ти си бил онази ноц с мен, така че искал да разчисти сметките си и с теб. Аз обаче си гърча стомаха навънка-навътре, а ти знаеш, че поглъщам доста бира. Правех се, все едно че мартинките ми треперят здравата, и старият Навро си мисли, че вече съм напълнил гащите... И в този момент измъквам малкия Реймънд навън и отварям клапана. Хе, хе, ела да видиш какво става! Опикавам целите му ботуши и Наврочет подскача като петел. — Усмивката изчезна от лицето на Плъха. — Вкарах му четири парчета олово, преди да рухне на пода. Същият брой, който вкарах в търбуха и на онзи курвенски син, баща му.

Бях видял достатъчно смърт по време на войната, но тази на Наврочет ми изглеждаше далеч по-ужасяваща, лишена от всякакъв смисъл. Там, в Тексас, в пети хюстънски район, хората пръскаха черепите си заради десет цента или случайно изтървана дума. И лошите винаги убиваха добрите и глупавите. Ако онази ноц в бара

някой е трябвало да умре, това е бил само Плъха. Ако на Земята има поне мъничко справедливост, трябвало е да умре.

— Въпреки всичко, и той успя да ми вкара едно парче олово в гърдите, Изи — каза Плъха, сякаш прочел мислите ми. — Лежах, проснат до стената, без да чувствам краката и ръцете си. Всичко наоколо ми беше като в мъгла и тогава чух онзи шепот и видях онова бяло лице над мен. — Гласът му премина в страхопочитание. — Смъртта, но аз никак не се уплаших, ама никак. И знаеш ли какво й отвърнах?

— Какво? — попитах аз, като се зарекох да напусна Тексас завинаги.

— Казах й, че един човек преди ме беше пребивал до смърт и аз го изпратих в ада. Казах й: „Изпратих и сина му подир него, така че, Смърт, само остани при мен и ще ти нашиbam задника така, че да цъфне“.

Плъха се изсмия дрезгаво, положи глава на бара и заспа. Извадих портфейла си тихо, за да не събудя спящия, оставих две банкноти, и се върнах в хотела. Бях в автобуса за Лос Анджелис, когато слънцето изкачи хоризонта.

* * *

Но оттогава сякаш бе минала цяла вечност. Тази вечер аз бях собственик на имот и работех, за да изплащам полицата си.

— Младок, да си виждал напоследък бели момичета да се навъртат тук? — попитах.

— Защо? Да не търсиш някоя? — Младока естествено веднага застана нащрек.

— Ами... нещо такова.

— Значи „нещо такова“, а? И кога ще разбереш дали търсиш „нещо такова“?

— Разбираш ли, аз, хм, чух за едно момиче. А-а... Делия или Далия беше... Знам само, че името й започва с „Д“. Иначе има руса коса и сини очи и ми казаха, че си струвало човек да я познава.

— Не мога да кажа, че си спомням, авер. За уикендите идват някакви бели момичета, нали знаеш, но никога не са сами. А пък аз

моментално ще изхвърча оттук, ако взема да се заглеждам по гаджетата на братята.

Имах усещането, че Младока нещо ме пързала. Дори и да знаеше отговора на въпроса, щеше да го запази за себе си. Той ненавиждаше всеки, който по негово мнение се справяше по-добре от него в живота. Всъщност ненавиждаше всички.

— Е, сигурно ще я позная, ако я зърна да влиза. — Огледах се из помещението. — Хей, там има един свободен стол, ще ида да поседна.

Знаех, че Младока нямаше да си откъсне погледа от мен цялата вечер, докато съм тук, но не ми пукаше. Той едва ли щеше да ми помогне и аз не давах пет пари за него.

5.

Открих свободен стол до моя приятел Одел Джоунс.

Одел беше спокоен мъж, религиозен. Главата му имаше цвета и формата на орех. И макар да беше богобоязлив, три-четири пъти на седмица пътят му все свършваше в кръчмата на Джон. Обикновено преседяваше там до полунощ над бутилка бира, безмълвен, освен ако някой не го заговореше.

Одел така се просмукваше от атмосферата на заведението, че я пренасяше и на работното си място като техник по поддръжката на училището на Плезънт стрийт. Винаги беше облечен в старо сако от туид и износени кафяви панталони.

— Хей, Одел, как си? — поздравих го.

— О, Изи.

— Как е тая вечер?

— Ами, бива — изрече той бавно, сякаш обмисляше всяка своя дума. — Добре върви. Че как иначе.

Разсмях се и го потупах по гърба. Беше толкова слаб, че силата на потупването ми го накара да се килне настрани, но той само се усмихна и пак се намести на стола. Одел беше по-възрастен от повечето ми приятели. Мисля, че по онова време трябва да бе прехвърлил петдесетте. До този момент бе надживял две съпруги и три от четирите си деца.

— Как вървят нещата тази вечер, Одел?

— Ами — почеса се той зад лявото ухо, — преди два часа дебелата Уилма Джонсън дойде тук с Тупело и на дансинга се развихри една. Така скачаше във въздуха и се приземяваше, че цялата сграда се тресеше.

— Тази Уилма явно доста си пада по танците — забелязах.

— Чудя се откъде взема енергия, като я знам как блъска за къшея хляб.

— Явно и здравата набива.

Това докара Одел до възторг.

Помолих го да ми запази място, докато обиколя заведението, за да се обадя на неколцина приятели.

Направих обиколката, като стисках ръце и питах хората дали са виждали едно бяло момиче, Делия или Далия, или нещо от тоя род. Не използвах истинското ѝ име, защото не исках всички тук да ме свързват с нея, ако се окажеше, че господин Олбрайт ме е преметнал и играта задебее. Никой обаче не я беше виждал. Канех се да задам въпроса дори и на Франк Грийн, но той бе изчезнал някъде, докато се добера до бара.

Когато се върнах на масата си, Одел още беше там и се усмихваше.

— Дойде Хилда Ред — каза ми той.

— Така ли?

— Лойд се опита да я хване за задника и тя такъв му заби в дебелото шкембе, че той за малко да припадне. — Одел имитира Лойд, като изду бузи и избели очи.

Още се смеехме, когато дочух някой да крещи името ми толкова силно, че дори Липс вдигна очи над корната си.

— Изи!

Одел вдигна поглед.

— Изи Ролинс, ти ли си?

През заведението крачеше едър мъжага. Едър мъжага в бял костюм на сини райета и огромна шапка. Едър чернокож мъж с широка белозъба усмивка, който се движеше през претъпканото заведение, подобно на дъждовен облак, като ръсеше „Здрасти“ и „Как я карате?“ покрай себе си, докато стигне до ниската ни масичка.

— Изи! — засмя се той. — Още ли не си изхвърчал през нечий прозорец?

— Още не, Дюпрей.

— Познаваш Корета, нали?

Забелязах я зад Дюпрей. Сякаш я водеше на въженце, както дете влачи камионче.

— Здрасти, Изи — поздрави ме тя с мек глас.

— Хей, Корета, как си?

— Добре, благодаря — отвърна тя. Говореше толкова тихо, че се зачудих как я чувам през всичкия този грохот. Може би изобщо не я

чувах, а само разбирах какво искаше да каже по начина, по който ме гледаше и се усмихваше.

Дюпрей и Корета се различаваха страшно много. Той беше мускулист, с няколко сантиметра по-висок от мен, може би метър и деветдесет, шумен и дружелюбен като голямо куче. Дюпрей беше умен мъж, що се отнасяше до сметки и книжа, но иначе винаги беше затънал до шия, защото парите му отиваха за пиячка и жени, а ако му останеше нещо, човек винаги можеше да му измъкне и последния цент с някоя изтъркана сърцераздирателна история.

Корета беше нещо съвсем различно. Беше нисичка и закръглена, с вишневокафява кожа и големи лунички. Винаги носеше рокли, които подчертаваха и открояваха гърдите ѝ. Имаше бадемовидни очи, които на пръв поглед шареха безцелно из заведението, но човек веднага добиваше впечатлението, че нищо не ѝ убягва. Тя беше олицетворението на мъжката мечта.

— Липсваш им в завода, Изи — каза Дюпрей. — Да, вече не е същото без теб, да знаеш. Ония, другите негри, не могат да им вършат работата, дето ти им я вършеше.

— Мисля, че отсега нататък вече ще трябва да се справяте без мен, Дюпрей.

— Ами! Няма да можем. Бени иска да се върнеш, Изи. Много съжалява, че те е пуснал.

— За пръв път го чувам.

— Нали ги знаеш онези жабари, не могат да кажат дума като „съжалявам“, щото ги е срам. Но иска да се върнеш, знам го.

— Може ли да седнем при теб и Одел, Изи? — запита сладко Корета.

— Разбира се, разбира се! Донеси ѝ стол, Дюпрей. Дай го тук, Корета.

Повиках бармана да донесе бутилка бърбън и кофичка с натрошен лед.

— Значи искал да се върна, така ли? — обърнах се към Дюпрей, след като всички вече имахме чаши.

— Да. Каза ми днес, че само да прекрачиш прага и веднага ще те вземе пак на работа.

— Първо ме кара да го цункам отзад, пък после... — Забелязах, че чашата на Корета беше почти празна. — Искаш ли още едно,

Корета?

— Може и да пийна още едно, ако ми налееш. — Усетих усмивката ѝ по целия си гръбнак.

— Давай, Изи! — обади се Дюпрей. — Аз му казах, че съжаляваш за станалото и той няма нищо против да го забрави.

— Аз и без това съжалявам. Всеки мъж без пари съжалява.

Смехът на Дюпрей беше толкова гръмогласен, че едва не изпрати бедния Одел на пода.

— Значи идваш! — изрева Дюпрей. — В петък си при нас, работата ти е в кърпа вързана.

Попитах ги за момичето, но напразно.

Точно в полунощ Одел се изправи да си ходи. Пожела ни лека нощ с Дюпрей, после целуна ръката на Корета. Дори този спокоен, изтощен мъж не устояваше на чара ѝ.

После двамата с Дюпрей започнахме да се надлъгваме за войната. Корета се смееше и гаврътваше бърбън след бърбън. Липс и триото му не спираха да свирят. През цялата нощ в бара прииждаха нови хора, но аз вече бях приключил с търсенето на госпожица Дафни Моне за деня. Разсъдих, че ако успея да започна отново работата в завода, ще мога да върна парите на господин Олбрайт. Така или иначе, алкохолът ме направи ленив. Единственото нещо, което ми се искаше да правя в момента, беше да се смея.

Дюпрей клюмна на масата, преди да пресушим втората бутилка. Часът вече беше три след полунощ.

Корета вирна капризно носле над главата му.

— Той обича да се весели, докато пропеят трети петли, но днес май петлите не са на кеф.

6.

— Изхвърлиха го от квартирата му, защото не си е платил наема — каза Корета.

Влачехме Дюпрей от колата към вратата ѝ. Краката му се тътреха, оставяйки дълбоки следи в градината на хазяина.

— Първокласен шлосер за почти пет долара на час, а не може да си плаща сметките — мърмореше тя.

Отбелязах си наум, че ако Дюпрей издържаше малко повече на пиене, тя нямаше да е толкова язвителна.

— Хвърли го върху онова легло, Изи — каза ми тя, когато успяхме да го довлечем до стаята.

Дюпрей беше едър мъж и имаше късмет, че успях изобщо да го сложа на леглото. Бях направо капнал, докато приключа. Сгромолясах се върху кукленската спалня на Корета в още по-малката ѝ всекидневна.

Тя ми наля една чашка за лека нощ и ние се преместихме върху дивана ѝ. Седяхме съвсем близо един до друг, защото стаичката ѝ не беше по-голяма от килер за метли. Избухваше в смях дори и на най-тъпите ми лафове и се люшкеше напред-назад, като се улавяше за коляното ми за момент и после вдигаше блесналите си очи към мен. Разговаряхме тихо и мощното хъркане на Дюпрей удавяше половината от разговора ни. Всеки път, когато имаше да ми каже нещо, тя го прошепваше доверително и се преместваше по-близо до мен, за да е уверена, че я чувам.

Когато вече бяхме толкова близо едно до друг, че дъхът ни започна да се слива, аз се обадох:

— По-добре да си тръгвам, Корета. Ако изгревът ме свари да излизам на пръсти от стаята ти, не знам какво ще си помислят съседите.

— Хм! Дюпрей се тръшна и ти веднага ми обръщаш гръб, сякаш съм някакъв боклук.

— В съседната стая спи приятелят ти, скъпа. Какво ще стане, ако чуе нещо?

— Така както е захъркал? — Тя плъзна ръка под блузата си, като я повдигна, за да разхлади гърдите си.

Изправих се със залитане и направих две крачки към вратата.

— Ще съжаляваш, ако си тръгнеш, Изи.

— Ще съжалявам още повече, ако остана.

Тя не коментира думите ми. Само се отпусна по гръб на дивана, без да спира да си вее на гърдите.

— Трябва да си ходя — заявих. Дори отворих вратата.

— И Дафни хърка сега. — Корета се усмихна и разкопча едно копче. — Сега не можеш да научиш нищо за нея.

— Как я нарече?

— Дафни. Нали така се казва? Ти ѝ казваш Делайя или нещо такова, но това не е истинското ѝ име. Миналата седмица станахме много гъсти, когато нейният и моят приятел бяха в игралната зала.

— Дюпрей?

— Ами. Бях с друг мъж, Изи. Нали знаеш, че винаги имам повече от един приятел.

Корета се изправи и се хвърли право в прегръдката ми. Усещах студения аромат на жасмин, който проникваше през мрежестата врата откъм градината, и горещия жасмин, който излъчваше гърдта ѝ.

Бях на достатъчно години, за да убивам хора на война, но май още не бях възмъжал достатъчно. Най-малкото, не бях мъж по начина, по който тя беше жена. Корета ме възседна и прошепна:

— О, да, татенце, точно там, да!

Не знам как се сдържах да не извикам. После тя отскочи от мен и прошепна свенливо:

— Оооооо, това беше *прекалено* хубаво, Изи!

Опитах се да я придърпам обратно, но Корета никога не ходеше там, където не искаше да отиде. Тя просто се отскубна от прегръдките ми и стъпи на пода.

— Не мога да издържа на такава любов, татенце, просто не мога...

— Защо?

— Не знаеш ли? — Тя кимна с глава. — Дюпрей е в съседната стая.

— Зарежи го! Ти направо ме влудяваш, Корета.

— Просто не е редно, Изи. Аз правя всичко за теб, а ти само душиш подир приятелката ми Дафни.

— Не душа подир нея, сладурче. Просто работа, това е всичко.

— Каква работа?

— Един човек иска от мен да я открия.

— Какъв човек?

— Кой го е грижа какъв? Не ме интересува никой друг, освен теб.

— Но Дафни ми е приятелка...

— Някакъв неин приятел, Корета, това е всичко.

Когато възбудата ми започна да отшумява, тя отново ми позволи да я погая. Не ме остави чак до сутринта. Каза ми с кого е била Дафни. Не останах особено щастлив, когато чух името му, но така беше по-добре.

Когато Дюпрей се разкашля в съседната стая като човек, който всеки момент ще се събуди, аз мигом скочих в панталоните си и хукнах към вратата. Корета се хвърли на гърдите ми и изрече с умолителен глас:

— Няма ли мъничката Корета да получи едни мънички десет долара, ако откриеш това момиче, Изи? Аз бях тази, която ти каза за нея.

— Разбира се, миличко. Веднага, щом я открия.

Целуна ме за сбогом и аз разбрах, че любовната нощ вече е свършила. Целувката ѝ вече беше безсилна да възкреси и мъртвец.

7.

Когато най-после успях да се прибера у дома, на Сто и шестнадесета улица, беше настъпил нов, прекрасен калифорнийски ден. Големи бели облаци лениво плаваха на изток към планинската верига Сан Бернадино. По върховете искреше сняг и във въздуха се носеше едва доловим мирис на догарящи отпадъци.

Кушетката ми си беше в същото положение, както я бях оставил предния ден сутринта. Вестникът, който бях чел, лежеше прилежно сгънат върху тапицирания стол. Чиниите от закуската бяха в мивката.

Вдигнах щорите и прибрах купчината кореспонденция, която раздавачът беше пуснал през процепа на входната врата. Пощата бе започнала да приижда в огромни количества от мига, в който бях станал собственик на недвижимо имущество. На мен това ми допаднаше. Допаднаше ми дори и безползната поща.

Имаше писмо, в което ми обещаваха една година безплатна застраховка и още една, в която имам шанс да спечеля хиляда долара. Имаше и писмо за препращане, което предвещаваше смъртта ми, ако не изпратя шест точни копия на други хора, които познавам, и две сребърни монети от по четвърт долар до пощенска кутия в Илинойс. Предположих, че беше работа на някоя бяла банда, която се опитваше да използва суеверието на негрите от Юга. Писмото просто полетя в кошчето за боклук.

Като цяло обаче беше много приятно да си седя така разсеяно на утринната светлина и да си чета пощата. Електрическата кафеварка издаваше звуци от кухнята, а навън птиците вече огласяха простора.

Вдигнах един голям червен пакет, пълен с купони, и съгледах малък син плик. От него дъхаше на изискан парфюм. Беше надписан с елегантен женски почерк. Щемпелът върху марката беше от Хюстън, а името на получателя гласеше: „Господин Изикиъл Ролинс“. Това ме накара да се преместя под светлината, струяща през кухненския прозорец. Не всеки ден получавах писма от дома, от някого, който знаеше цялото ми име.

Хвърлих поглед през прозореца за момент, преди да прочета писмото. Върху оградата на съседния двор сойка дразнеше някакво зло куче. Мелезът ръмжеше и скачаше, безсилен да достигне птицата. Всеки път, когато песът стовареше тялото си върху оградата, сойката се преструваше, че всеки миг ще отлети, но не го правеше. Птицата продължаваше да се взира в смъртоносните челюсти, сякаш беше хипнотизирана от тях.

Здрасти, Изи!

Много време мина, откак не сме се виждали. Софи ми даде адреса ти. Тя си идва в Хюстън, щото казва, че там, в Холивуд, не се издържа. Да ти кажа, питах я какво иска да каже с това „не се издържа“, но тя само повтаря: „Не се издържа!“. И да знаеш, че всеки път, когато ми отговори така, целият ме обзема тръпка, като че ли това място е тъкмо за мен.

Тук всичките са си пак същите. Разпердушиниха Клакстън Стрийт Лодж. Да беше видял плъховете, дето се втурнаха накъдето им видят очите из развалините!

Ета е добра, но ме изрита. Идвам си значи една вечер от Лусинда, ама толкова залян, че дори не се и измих. Аз, разбира се, много съжалявам за това. Знаеш, че човек трябва да уважава жена си, а пък и един душ не е кой знае какво губене на време. Мисля си обаче, че един ден все ще ме прибере обратно.

Трябва да видиш момчето ни, Изи, ЛаМарк се казва, страхотен е! Да видиш само колко е пораснал! Ета казва, че е щастлива, че нямал моята плъхска физиономия. Но да ти кажа, мисля, че вече виждам искрицата в очите му. Както и да е, има големи крака и голяма уста, така че знам — всичко е наред.

Мисля си, Изи, че не сме се виждали с теб много отдавна. След като пак съм ерген, що не отскоча да ти погостувам и да вдигнем патърдия из града.

Що не ми драснеш някой ред да ми кажеш кога ще ти е удобно. Изпрати писмото на Ета, тя ще се погрижи да ми

го препрати.

Доскоро

ПС.

Накарах Лусинда да напише писмото вместо мен и ѝ казах, че ако не предаде думите ми точно, както ги казвам, ще я изкарам на авенюто и ще ѝ скъсам задника от бой.

Още при първите думи, които прочетох, се скрих в килера. Не знам какво щях да правя там, може би да опаковам багажа си и да хукна накъдето ми видят очите. А може и просто да ми се е приискало да се скрия, не знам.

В младежките ни години в Тексас бяхме неразделни приятели. Биехме се по улиците рамо до рамо и деляхме едни и същи жени, без дори някой да го направи на въпрос. Какво може да представлява една жена в сравнение с приятелството между двама мъже? Когато обаче настъпи моментът, Плъха да се ожени за ЕтаМей Харис, нещата започнаха да се променят.

Една късна нощ той дойде у дома и ме накара да го закарам, с някаква крадена кола, до Парайя — малко фермерско градче. Каза ми, че щял да моли заварения си баща за наследството, което майка му му била обещала, преди да умре.

Малко след като напуснахме градчето, завареният баща на Плъха и един младеж на име Клифтън бяха застреляни. На връщане Плъха имаше в джоба си повече от хиляда долара.

Нямах нищо общо с тези убийства. Плъха обаче ми разказа какво е направил, докато се прибирахме. Двамата с Клифтън се опитали да спипат натясно татенцето Рийс, защото старецът вироглаво отказвал да изпълни молбата на Плъха. По едно време старецът успял да докопа пушката си и гръмнал Клифтън, после пък Плъха гръмнал Рийс. Той ми разказа всичко това с абсолютно спокойствие, докато отброяваше триста долара — кървави пари — за мен.

Плъха никога не изпитваше чувство за вина, каквото и да направеше. Просто не беше такъв човек. Той не ми се изповядваше, а само ми разказваше случилото се. Каквото и да направеше през живота

си, обичаше да го споделя с някого. След като приключи разказа си, ми подаде тристата долара, за да се увери, че приемам постъпката му за правилна.

Вземането на тези пари беше най-лошото нещо, което бях правил някога през живота си. Но ако не ги бях взел, най-добрият ми приятел щеше да ми пусне един куршум в главата. Щеше да погледне на мен като на враг и да ме унищожи, задето съм дръзнал да го съдя.

Избягах от Плъха и от Тексас в армията, после в Лос Анджелис. Ненавиждах се. Записах се в армията, за да докажа на себе си, че съм мъж. Преди нахлуването ни в Европа изпитвах панически страх, но воювах. Воювах, въпреки страховете си. Първият път, когато се бих в ръкопашен бой с един германски войник, през цялото време, докато го убивах, пицях от страх. Мъртвите му очи не се отделиха от моите цели пет минути, докато пръстите ми не пуснаха гръкляна.

Единствените пъти през живота си, когато не съм изпитвал страх, беше, когато бях с Плъха. Той беше толкова уверен в себе си, че нямаше никакво място за страх. Беше едва метър шестдесет и осем, но можеше да се опре на мъж с размерите на Дюпрей и аз бях готов да заложа на победата му. Беше способен да разпори корема на човек и само десет минути по-късно да седне над купа със спагети.

Не исках да пиша на Плъха, макар да не можех да оставя нещата така. В съзнанието ми той имаше такава власт над мен, че се чувствах длъжен да изпълнявам всичко, което поискаше от мен. Но аз вече имах мечти, които не ме принуждаваха да бандитствам по улиците. Бях мъж с имот и бях решил да зарежа предишния живот и миналото си.

Отидох с колата до магазина за спиртни напитки и купих малка бутилка водка и гроздов сок. Настаних се на един стол до предния прозорец и се загледах в изнизващия се ден.

Да гледаш през прозореца в Лос Анджелис, е нещо по-различно от това в Хюстън. Без значение къде точно живее човек в южните градове (дори и в такъв див и изпълнен с насилие район като пети хюстънски) той може да се види с почти всичките си познати само като зяпа през прозореца. Всеки ден е парад на роднини, стари приятели и любовници, които навремето си имал, а и нищо чудно един ден животът да ви събере отново в леглото.

Предполагам, че това е била причината, накарала Софи Андерсън да се върне у дома. Тя си падаше много по спокойния живот на Юга. Когато гледаше през прозореца, искаше да вижда приятелите и семейството си. И когато подвикнеше на някой от тях, искаше да е уверена, че този някой ще отдели време да си кажат по някоя приказка.

Софи беше истинска южнячка, затова главозамайващото темпо на Лос Анджелис никак не ѝ бе понесло.

Защото в Лос Анджелис хората нямат време да спрат и да си кажат по някоя приказка. Където и да им се наложи да отидат, правят го с кола. В Лос Анджелис и най-бедният мъж има кола. Може да е без покрив над главата, но има кола. И знае също така къде отива. В Хюстън и Галвестън, и долу в Луизиана, животът е доста по-безцелен. Хората си имат работица, но не могат да натрупат истински пари, колкото и да се блъскат. В Лос Анджелис обаче човек може да изкара и стотачка на седмица, стига да поработи здравата. Мечтата да станат богати тласкаше хората да работят по две работи едновременно, като през уикенда се занимават и с нещо от рода на водопроводна дейност, например. Няма никакво време за безцелни разходки по улиците или пък за барбекю, след като има хора, готови да ни платят добри пари да разкарвате по домовете хладилници.

Така че през този ден само гледах пустите улици. От време на време виждах деца на велосипеди или групички млади момичета, тръгнали до близката сладкарница да се почерпят с пасти и лимонада. Отпивах от водката си, дремех и препрочитах писмото на Плъха, докато накрая проумея, че не мога да направя нищо. Реших да го игнорирам и да се държа така, сякаш никога не съм го получавал.

Когато слънцето залезе, аз вече бях в мир със себе си. Имах име, адрес, сто долара, а на следващия ден щях да отида и да поискам да ме възстановят на старата работа. Имах къща и една празна бутилка от водка пред мен, която ме бе накарала да се почувствам по-добре.

Щемпелът върху марката беше отпреди две седмици. С малко повече късмет от моя страна, Ета можеше вече да е прибрала Плъха обратно.

Когато телефонът ме събуди, навън беше вече мрак.

— Ало?

— Господин Ролинс, чаках да ми се обадите.

Това вече ме разсъни окончателно.

— Какво? — възкликнах.

— Надявам се, че имате добри новини за мен.

— Господин Олбрайт, вие ли сте?

— Разбира се, че съм аз, Изи. Какво става?

Бяха ми потребни още няколко минути да събера мислите си. Планирах да му се обадя след няколко дни, за да изглежда, че съм блъскал здравата за парите му.

— Имам това, което търсите — изтърсих аз, точно обратното на онова, което бях намислил. — Тя е с...

— Задръж малко, Изи. Обичам да гледам човек в очите, когато нравя бизнес с него. По телефон работа не се върши. А и освен това, няма как да ти платя премията по телефона, ако преценя, че заслужаваш такава.

— Мога да дойда в офиса ви сутринта.

— Защо не се видим сега? Нали знаеш къде се намира въртележката на кея Санта Моника?

— Да, знам, но...

— Това е почти по средата на пътя помежду ни. Защо не се срещнем там?

— Но колко е часът?

— Около девет. След час ще я затворят, така че никой няма да ни смуцава.

— Не знам... Току-що станах...

— Аз ти плащам.

— Добре. Тръгвам веднага по най-бързия начин.

Той затвори, преди още да съм довършил изречението.

8.

В ония дни между Лос Анджелис и Санта Моника все още имаше голяма площ селскостопански земи. Японски фермери отглеждаха ангинари, марули и ягоди от двете страни на пътя. Онази нощ градините бяха мрачни под бледата лунна светлина, а въздухът — прохладен, без да е студен.

С голяма неохота отивах на срещата с господин Олбрайт, защото не бях свикнал да ходя по места, обитавани изключително от бели хора, за да правя бизнес. Заводът, в който работех, „Чампиън Еъркрафт“, се намиреше в Санта Моника, но аз отивах там по светло, изкарвах си смяната и пак се прибирах. Никога не излизах извън обкръжението си.

Мисълта обаче, че след като му дам исканата информация, той ще ми плати достатъчно, за да покрия следващата вноска по полицата, ме караше да се чувствам щастлив. Мечтаех за деня, в който ще мога да си купя още къщи, може би дори и къща на два етажа. Винаги исках да имам достатъчно земя, така че да се изплаща от наемите, които ми осигурява.

Когато пристигнах, въртележката и пасажът вече затваряха. Семействата с малки деца си тръгнаха, а една група младежи се разтъркваше важно наоколо, захапали цигари, както могат да го правят само млади хора на тяхната възраст.

Прекосих кея и се опрях на перилата, откъдето се виждаше брегът. Разсъдих, че господин Олбрайт ще ме види лесно, а и освен това, бях далеч от белите момчета. Така щях да избегна всяка евентуална неприятност.

Оказа се обаче, че тази седмица изобщо не ми беше писано да избягна каквато и да било неприятност.

Късокрако набито момиче в плътно прилепнала рокля се отдели от компанията си. Беше по-млада от останалите, може би седемнадесетгодишна, и явно единствената без приятел. Усмихна ми се и ме поздрави. Отвърнах на поздрава ѝ и се загледах към слабо

осветеното северно крайбрежие на Санта Моника. Надявах се да се махне и Олбрайт да се появи по-скоро, за да се прибера преди полунощ.

— Доста е приятно тук, а?

— Да, всичко е наред.

— Аз съм от Де Мойн, Айова. Там нямаме океан. Вие от Лос Анджелис ли сте?

— Не, от Тексас. — Тилът ми настръхна.

— В Тексас има ли океан?

— Не, само заливът, Мексиканския залив.

— Значи сте свикнали. — Тя се облегна на перилата до мен. — Всеки път, когато го видя, онемявам. Казвам се Барбара. Барбара Москович. Това е еврейско име.

— Изикиъл Ролинс — прошепнах в отговор.

Не исках да се сближавам чак дотам с нея, че да ѝ казвам краткото си име. Хвърлих поглед през рамо и зърнах двама младежи да се озъртат като хора, загубили някого.

— Мисля, че ви търсят — казах.

— Кой го е грижа? — отвърна тя. — Сестра ми наскоро ме доведе, защото родителите ми я накараха. Всичко, което иска да прави, е да излиза с Хърман и да пуши.

— Опасно е за едно момиче да бъде само. Родителите ви имат право да настояват да сте с някого.

— Искате да ме нараните ли? — Тя напрегнато се взря в лицето ми.

Спомням си как се чудих какъв цвят са очите ѝ, преди да прозвучи викът.

— Хей, ти! Чернокожият! Какво става тук?

Беше някакво пъпчиво момче. Нямаше повече от двадесет години и беше не по-високо от метър и седемдесет, но закрачи към мен с походката на стар войник. Не изпитваше страх — обичайният млад глупак.

— Какво искате? — попитах го с възможно най-вежливия глас, на който бях способен.

— Много добре знаеш какво искам да кажа — произнесе той, заставайки на метър разстояние от мен.

— Остави го на мира, Хърман! — изкрещя Барбара. — Ние само разговаряхме.

— Значи само сте разговаряли, така ли? — изглежда ме кръвнишки той. — Няма нужда да говорите с жените ни.

Можех да му строша врата, да му избия очите или да му пречупя пръстите. Вместо това само задържах дъха си.

Петима от приятелите му се бяха запътили към нас. Докато се приближаваха неорганизирано, можех да ги избия всичките. Какво знаеха те за насилието? Можех да смачкам гръклянците им един по един и те нямаше да успеят да направят нищо, за да ме спрат. Дори не можеха да тичат бързо като мен, за да ми избягат. Аз все още бях машина за убиване.

— Хей! — извика най-високият от тях. — Какво става?

— Едно негро тук се опитва да сваля Барбара.

— Брей, този явно налита и на прокурорски деца!

— Оставете го на мира! — изкрещя Барбара. — Просто ми разказваше откъде е.

Сигурно се опитваше да ми помогне, също както майка притиска детето си, което си е охлузило колената.

— Барбара! — извика другото момиче.

— Хей, какво става тук? — запита едрият, току в лицето ми.

Беше широкоплещест и малко по-висок от мен. Имаше телосложение на футболист, с широко месесто лице. Очите, носът и устата му наподобяваха дребни островчета сред огромен океан от бяла плът.

Забелязах, че двама от младежите носеха стикове. Те ме заобиколиха, като ме притиснаха към перилата.

— Не искам никакви проблеми, човече — казах. Усетих дъха на алкохол от устата на високия.

— Ти вече си имаш проблем, момче.

— Вижте, всичко, което казах, беше „Здрасти“. Само това. — Докато произнасях тези думи обаче, в главата ми се въртеше само една мисъл: „Защо, по дяволите, съм длъжен да им отговарям?“.

— Той й е казал само къде живее. Тя самата го потвърди — намеси се Хърман.

Опитвах се да си припомня на какво разстояние беше плажът. Вече бях проумял, че е крайно време да се спасявам, преди да са

паднали няколко трупа, един от които щеше да е моят.

— Извинете ме — произнесе нечий мъжки глас.

Зад футболиста настана малко разбъркване и в следващия миг мъж с панамена шапка застана до него.

— Извинете ме — повтори господин ДеУит Олбрайт усмихнато.

— Какво искате? — попита футболистът.

ДеУит продължи да се усмихва, сетне измъкна пистолета си, който напомняше пушка с размерите си, и насочи дулото в окото на едрото момче.

— Искам да видя как мозъкът ти се разпръсква по дрехите на всичките ти приятели, синко. Едно движение, и си мъртъв.

Едрият младеж, който носеше къси панталони, издаде звук, сякаш си бе глътнал езика. Рамото му леко помръдна и ДеУит вдигна ударника. Прозвуча така, сякаш чупеше нечия кост.

— На твое място повече не бих мръднал, синко. Искам да кажа, че дори ако изхриптиш, просто ще ти пръсна черепа. А ако някой от приятелчетата ти направи и едно движение, ще го убия и после ще прострелям топките на всички ви.

Океанът ревеше. Беше захладнало. Единственият човешки звук идваше от Барбара, която хлипаше в прегръдките на сестра си.

— Искам вие, момчета, да се запознаете с моя приятел — продължи ДеУит. — Казва се господин Джоунс.

Не знаех как да постъпя, така че само кимнах.

— Той е мой приятел — продължи Олбрайт. — И аз бих бил истински щастлив и горд, ако той падне дотам, че да чука сестра ми и майка ми.

Никой не се осмели да коментира думите му.

— А сега, господин Джоунс, искам да ви запитам нещо.

— Да, господин Смит.

— Как мислите, дали не е редно да прострелям очната ябълка на това лошо момче?

Оставих въпроса няколко секунди без отговор. Две от по-младите момчета вече подсмърчаха, а изчакването разколеба и предводителя им.

— Е — произнесох след десетина секунди или някъде там, — ако той не съжالياва за постъпката си, тогава мисля, че сте в правото си да го убие.

— Съжалявам — произнесе момчето.

— Наистина ли? — попита Олбрайт.

— Д-д-да!

— Колко много съжаляваш? Искам да кажа, съжаляваш ли достатъчно?

— Да, сър, много съжалявам.

— Истината ли казваш? — Той опря плътно дулото на пистолета в пърхация клепач на момчето. — Само не припадай, защото искам да видя как куршумът минава през окото ти. А сега ми кажи съжаляваш ли достатъчно?

— Да, сър!

— Тогава, докажи го. Искам да паднеш тук на колене и да му засмучеш оная работа. Искам хубаво да му го засмучеш...

Момчето се разрева с пълен глас при думите му. В началото бях уверен, че той само си прави гаден майтап, но сърцето ми изтръпна заедно с това на футболиста.

— Веднага на колене, момче, или оставаш без череп!

Очите на останалите момчета останаха приковани във футболиста, докато той падаше на колене. Всички хукнаха като един, когато Олбрайт стовари дулото на пистолета си върху главата на момчето.

— Изчезвайте оттук! — изрева той. — И да не съм видял ченгета, защото после ще ви открия всичките един по един и ще ви изтръгна гръцмулите!

След по-малко от минута двамата останахме сами на кея. Долових затръшването на автомобилни врати и форсирането на двигатели от паркинга.

— Сега ще има над какво да размишляват — каза Олбрайт и пъхна обратно пистолета в кобура под сакото си.

Кеят беше напълно опустял. Мрак и тишина владееха всичко наоколо.

— Не мисля, че ще се осмелят да извикат ченгетата, но все пак трябва да се застраховаме.

Белият кадилак на Олбрайт беше паркиран долу на кея. Той подкара на юг покрай океана. Откъм крайбрежието достигаше

размитото сияние на няколко лампи, а на небето луната беше в първа четвърт, но морето излъчваше милиарди фосфоресциращи искрици. То изглеждаше така, сякаш всяка блестяща риба бе изплувала на повърхността, подражавайки на звездите. Мракът и светлината съжителстваха едновременно в едно и също пространство.

Той включи радиото и го остави на станция, по която оркестър свиреше „Двама самотника“ на Фетс Уолър. Спомням си го, защото в мига, в който музиката спря, се разтреперих целият. Не ме беше страх. Бях разгневен, разгневен от начина, по който той беше унижил момчето. Пет пари не давах за чувствата на футболиста, не ми даваше покой мисълта, че след като Олбрайт беше готов да причини такова нещо на хора от неговата раса, толкова по-лесно би го направил на хора от моята, дори още по-лошо, на мен самия. Но ако искаше да ме застреля, той просто трябваше да го направи, защото аз в никакъв случай нямаше да падна на колене пред него или пред когото и да било друго.

След всичко, което се бе случило, дори и за минута не се съмнявах, че Олбрайт можеше да застреля момчето.

— И така, какво откри, Изи? — попита ме той.

— Открих име и адрес. Научих последния ден, в който са я видели, и с кого е била. Познавам мъжа, с когото е била, и знам с какво си вади хляба. — На млади години много се гордеех с осведомеността си. Джопи ми беше казал да грабвам парите и да се правя, че търся момичето, но веднъж след като бях събрал информация, трябваше да се изфукам с нея.

— Всичко това си заслужава парите.

— Аз обаче искам да знам едно нещо.

— И какво е то? — попита Олбрайт.

Спря колата на един банкет, откъдето фосфоресциращият Пасифик се открояваше като на длан. Вълните тази нощ бяха особено бурни, човек можеше да ги чуе дори и през затворени прозорци.

— Искам да съм сигурен, че това момиче няма да пострада, или който и да било друг, замесен в случая.

— Да ти изглеждам на господ, Изи? Да съм в състояние да ти кажа какво ще се случи утре? Нямам никакво намерение да причинявам каквото и да било на момичето. Моят приятел просто мисли, че е влюбен в нея. Исква да ѝ сложи златна халка и да си живее с

нея мирно и кротко до дълбоки старини. Но ако тя забрави да си закопчее обувките някой ден, падне и си счупи врата, не би трябвало да ме държиш отговорен за това. Но както и да е.

Съзнавах, че това беше най-много, което можех да изтръгна от него. ДеУит не даваше обещания, но аз усетих, че той действително няма лоши намерения спрямо момичето.

— Била е с един мъж на име Франк Грийн, последно са я видели във вторник. В един бар на име „Плейрум“.

— Къде е тя сега?

— Жената, която ми го съобщи, каза, че според нея двамата били екип, Грийн и момичето, така че по всяка вероятност още са заедно.

— Къде е това? — попита той.

Усмивката и доброто му възпитание вече бяха изчезнали — беше ударил часът на бизнеса.

— Той има апартамент на Скайлър и Осемдесет и трета улица. Мястото се казва Скайлър Армс.

Олбрайт извади бялата писалка и надраска нещо в бележничето си. После ме изгледа с мъртвешките си очи, докато почукваше по кормилото с писалката.

— Да има още нещо?

— Франк е гангстер — казах. Това накара ДеУит да се усмихне. — Работи с онези, които отвличат кашони с алкохол. Нападат камиони и после продават стоката из цяла Южна Калифорния.

— Лош човек значи, а? — ДеУит не успя да прикрие усмивката си.

— Много лош. Бива си го с ножа.

— Виждал ли си го някога в действие? Искам да кажа, виждал ли си го да убива някого?

— Видях го как закла един мъж в бара веднъж — един дърдорко, който не знаеше кой е Франк.

Очите на ДеУит за миг се оживиха. Той се приведе над седалката, така че усетих парещия му дъх във врата си.

— Искам да си спомниш нещо, Изи. Искам да си представиш за онзи момент, в който Франк изважда ножа си и наръгва онзи.

Помислих секунда върху това и после кимнах, давайки му да разбере, че съм си спомнил.

— Преди да посегне с ножа към него, поколеба ли се? Дори за миг?

Пред очите ми изплува претъпканият бар на Фигероа. Едър мъжага говореше нещо с момичето на Франк и когато Франк тръгна към него, онзи протегна ръка да го блъсне в гърдите. Очите на Франк се разшириха и той рязко изви глава встрани, като че ли да каже на тълпата: „Вижте го този глупак! Той наистина заслужава смърт!“. После в ръката на Франк проблесна нож и съперникът му се строполи върху плота на бара, опитвайки да стисне разпраното си гърло с ръце...

— Може би секунда, не повече — казах.

Господин ДеУит Олбрайт гърлено се изсмя.

— Е — произнесе той, — предполагам, че трябва го видя отблизо.

— Може би трябва да отидете при момичето, когато него го няма. Франк прекарва по-голямата част от времето си в път. Предната нощ го зърнах в бара на Джон. Беше се облякъл като за акция, така че може да отсъства ден-два от града.

— Така наистина би било най-добре — отвърна Олбрайт.

Той се отдръпна назад и се отпусна на седалката.

— Няма смисъл да вдигаме патърдия повече от необходимото. Снимката в теб ли е?

— Не — излъгах. — Остана вкъщи.

Той ме изгледа за секунда. Разбрах, че не ми повярва. Не знам защо ми се прииска да задържа снимката ѝ. Може би начинът, по който гледаше от нея, ме караше да се чувствам някак особено.

— Е, ще си я прибера, след като открия момичето. Да знаеш, че винаги обичам нещата да са точни, след като приключа с работата... Ето ти още сто долара и тази картичка. Трябва само да отидеш на адреса и ще получиш някаква работа да покриваш текущите си разноски до следващата сериозна поръчка.

Той ми връчи една плътно опакована пачка банкноти и визитна картичка. В полумрака не можех да разчета буквите, така че я пъхнах заедно с парите в джоба си.

— Мисля да се върна на старата си работа, така че адресът едва ли ще ми трябва.

— Задръж го — каза той, докато палеше двигателя. — Ти си свърши както трябва работата, събра нужната информация и сега аз ти се отплащам. Така е с мен, Изи. Винаги си плащам сметките.

Пътят обратно беше спокоен и ярко осветен от нощните светлини. По радиото звучеше Бени Гудман и ДеУит Олбрайт си тананикаше, сякаш бе израсъл с големите оркестри.

Когато спряхме до кея, всичко беше така, както го бяхме оставили. Колата ми също.

— За мен беше истинско удоволствие да работя с теб, Изи — каза Олбрайт, докато отварях вратата на колата. Протегна ми ръка и когато змийската му хватка обгърна китката ми, погледът му стана малко присмехулен. — Знаеш ли, има само едно нещо, дето му се чудя.

— И кое е то?

— Как така позволи на онези момчета да се държат така с теб? Ти можеше да ги елиминираш едно по едно, още преди да те притиснат към перилата.

— Не убивам деца — казах.

Олбрайт се изсмя за пореден път тази нощ. После пусна ръката ми и си взе довиждане.

9.

Екипът ни работеше в един голям хангар в южното крило на завода в Санта Моника. Стигнах рано там, към шест, преди да започне работната смяна. Искях да се видя с Бени — Бенито Джакомо, преди да са започнали работа.

Всеки път, когато „Чампиън“ конструираха нов самолет за военновъздушните сили или за гражданската авиация, сформираха няколко екипа да изчистят грешките в конструкцията на самолета. Екипът на Бенито например, сглобяваше лявото крило и го придвижваше до основната група, която отговаряше за целия самолет. Вместо обаче да сглобява направо самолета, тази група от експерти следеше под лупа всичко направено дотук, за да се увери, че технологията за производство е добра.

Това беше голяма отговорност и всички от екипа се гордееха с работата си, но Бенито беше толкова изнервен и напрегнат, че всеки път, когато започвахме нов проект, ставаше адски кисел.

Точно поради това и ме изгони от работа.

Тъкмо приключвахме една много тежка смяна — двама души от групата ни се бяха разболели от тежък грип, и аз бях дяволски уморен. Бенито нареди да останем още, за да проверим свършеното, но аз не исках и да чуя. Чувствах се пребит и знаех, че каквото и да погледна, качеството му щеше да ми се стори безупречно, така че му заявих, че работата може да почака до сутринта. Хората от групата ме слушаха. Не че им бях лидер, но Бени разчиташе на мен да дам пример на другите, защото бях много добър работник. Денят обаче се бе оказал прекомерно изтощителен и имах нужда от сън, за да извърша проверката както трябва. Бени обаче не поиска и дума да чуе за такова нещо.

Каза ми, че трябвало да работя много здраво, ако съм искал да получа повишението, за което сме разговаряли — повишение, което щеше да ме постави само на една степен под Дюпрей.

Казах му, че и без това съм работил здраво през целия ден.

Работата в завод има страшно много общо с работата в плантация на юг. Босовете гледат на работниците като на деца, а всички знаят колко лениви са децата. Така че Бени счете да ми обясни какво нещо е отговорността, защото той беше босът, а аз — детето.

Белите работници нямаха проблеми с този тип обноси, защото не произхождаха от място, където мъжете обикновено ги наричат „момчета“. Белият работник просто щеше да каже: „Разбира се, Бени, знам, че си прав, ама да пукна, ако очите ми могат да видят нещо в момента“. И Бени щеше да го разбере. Щеше да се изсмее и да си даде сметка, че малко е попрехвърлил мярката, и щеше да предложи на господин Давънпорт, или който и да било там друг, да излязат да му ударят по бира. Работниците негри обаче не пиеха с Бени. Ние не ходехме в едни и същи барове, нито закачахме едни и същи момичета.

Ако аз исках да си запазя работата, бях длъжен да остана, след като ми беше казал, и после на следващия ден да подраня, за да направя повторна проверка. Ако му бях казал, че очите ми са толкова уморени, че не виждат нищо, Бени щеше да ме посъветва да си купя очила.

И ето ме пак на входа на гигантския хангар. Слънцето още не беше изгряло напълно, но мракът се бе разпръснал. Теренът беше празен, като се изключеха двата камиона и големият брезент, наметнат върху сглобеното крило. Изпитвах чувство на задоволство и покой, че съм отново тук. Нямаше никакви модни фотографии на бели момичета, нито странни бели мъже с мъртвешки сини очи. Бях в обкръжението на старите си колеги, които вечер се прибираха по домовете си, четяха вестника и гледаха Милтън Бърл по телевизията.

— Изи!

Крясъкът на Дюпрей звучеше винаги по един и същ начин, без значение дали изпитваше радост да види човек, или се канеше да измъкне револвера си с рязана цев.

— Здравсти, Дюпрей! — извиках в отговор.

— Какво си казал на Корета, човече? — запита ме той, след като се приближи.

— Нищо, абсолютно нищо. Какво имаш предвид?

— Ами ти или си й казал нещо, или пък аз имам лош дъх, защото вчера сутринта откакто излезе, не съм я виждал.

— Какво?

— Да. На другата сутрин ми приготви закуска и ми каза, че имала някаква работа, така че щяла да се прибере за вечеря и това беше всичко. Оттогава не съм я виждал.

— И не се е прибираща у дома?

— Не. Да знаеш, прибрах се и изпекох няколко свински пържоли, да й се натегна за предната нощ, но тя не се появи.

Дюпрей стърчеше педя над мен и имаше телосложението на Джоши от боксьорското му минало. Той се бе надвесил над мен и усещах как гневът клоkochи в него, търсейки отдушник.

— Не съм й казал нищо. Сложихме те в леглото, после ми наля една чашка и аз се прибрах. Това беше всичко.

— Тогава къде е тя? — изгледа ме настойчиво той.

— Откъде да знам? Нали познаваш Корета. Обича да си фантазира разни неща. Може да е духнала с леля си към Къмптън. Или пък да е в Рино.

Дюпрей се отпусна малко и се усмихна.

— Сигурно си прав, Изи. А и само да чуе дрънченето на игралните автомати, готова е да зареже и родната си майка.

Той ме тупна по гърба и отново се засмя.

Заклех се никога повече да не поглеждам чужда жена. Много пъти съм изричал тази клетва и впоследствие.

— Ролинс — раздаде се глас от малкия офис в дъното на хангара.

— Хайде, отивай — подкани ме Дюпрей.

Закрачих към мъжа, който ме беше повикал. Офисът, пред който бе застанал, представляваше зелен панел, по-скоро заграждение, отколкото стая. Бени държеше бюрото си там и влизаше да се среща с босовете си или да уволни някой от хората си. Беше ме викал там четири дни преди да ми каже, че „Чампиън“ не може да работи с хора, които не дават всичко от себе си.

— Здравейте, господин Джакомо — произнесох.

Стиснахме си ръцете, но в ръкостискането ни нямаше дружелюбност.

Бени беше по-нисък от мен, но имаше широки плещи и големи ръце. Прошарената му коса навремето е била гарвановочерна, а цветът на кожата му беше по-тъмен от този на много мулати, които познавах. Но Бени беше бял мъж, а аз — негър. Той искаше да работя пряко сили за него и да му изказвам благодарността си, че изобщо ми позволява да работя. Очите му бяха сблизени, така че винаги имаше вид на целеустремен човек. Раменете му бяха леко приведени напред, като на атакуващ боксьор.

— Здравсти, Изи — кимна той.

Влязохме в стаичката му и той ми посочи стол. Седна зад бюрото, качи си краката отгоре и запали цигара.

— Дюпрей каза, че си искал да се върнеш на старата работа.

Мислех си, че по всяка вероятност Бени държи бутилка ръжено уиски в долното чекмедже на бюрото си.

— Разбира се, господин Джакомо, знаете, че имам нужда от тази работа, за да се прехранвам. — Непрекъснато си повтарях наум: „Дръж главата си изправена“. Нямах намерение да свеждам чело пред него.

— Е, ти добре знаеш, че когато изгониш някого от работа, трябва да държиш на своето, за да не си помислят хората, че си слаб, ако го приемеш обратно.

— Че какво търся тогава тук? — едва не се изплюх в лицето му аз.

Той се отпусна назад и повдигна едрите си рамене.

— Ти ми кажи.

— Дюпрей спомена, че ще ме върнете на старата ми работа.

— Не знам кой го е упълномощил да говори такива неща. Всичко, което казах беше, че ще се радвам да си поговоря с теб, ако имаш нещо да ми кажеш. Имаш ли да ми кажеш нещо?

Опитах се да си представя онова, което искаше от мен Бени. Опитах се да си представя как можех едновременно да запазя достойнството си и да целуна задника му. Всичко обаче, което можах да си представя, беше онзи, другият офис, и онзи, другият бял мъж. ДеУит Олбрайт държеше бутилката си уиски и пистолета си така, че да се виждат от всички. Когато ме попита какво имам да му кажа, аз му го казах. Може и да бях малко нервен, но така или иначе му го казах. Бени пет пари не даваше какво имам да му казвам. Той искаше само

всичките му деца да коленичат пред него и да го оставят да командва. Той не беше бизнесмен, а собственик на плантация — робовладелец.

— Е, Изи?

— Искам си работата, господин Джакомо. Имам нужда от тази работа и я върша добре.

— Това ли е всичко?

— Не, това не е всичко. Имам нужда от пари, така че да мога да си плащам вноските по полицата и да се храня. Имам нужда от къща, в която да живея, и да отглеждам децата си. Имам нужда да си купувам дрехи, така че да мога да излизам и да ходя на църква...

Бени смъкна краката си на пода и се надигна.

— Трябва да се връщам на работното си място, Изи...

— Аз съм господин Ролинс! — произнесох, като се изправих насреща му. — Не сте длъжен да ме върнете на работа, но сте длъжен да се отнасяте към мен с уважение.

— Извини ме — каза той.

Направи опит да се промъкне покрай мен, но аз му блокирах пътя.

— Казах, трябва да се отнасяте с уважение към мен. Ето, аз ви наричам господин Джакомо, защото така се казвате. Вие не сте ми приятел и аз нямам причина да се обръщам към вас на малко име. — Забих пръст в гърдите си. — Аз се казвам господин Ролинс.

Ръцете му се свиха в юмруци и той се втрени в гърдите ми по начина, по който го правят боксьорите. Мисля обаче, че долови решителността в гласа ми. Съзнаваше, че единият от нас или и двамата ще пострадаме много, ако се опита да ме отстрани от пътя си. А и кой знае? Може и да беше разбрал, че е на погрешен път.

— Съжалявам, господин Ролинс — произнесе кисело усмихнат той. — За съжаление, в момента не разполагаме със свободни места. Може да се отбиете пак след няколко месеца, когато започне производството на новия изстребител.

И с тези думи ми направи знак да напусна офиса му. Излязох, без да кажа нищо.

Огледах се за Дюпрей, но той не се виждаше никъде, дори и на работното му място. Това ме изненада, но бях прекалено доволен от себе си, за да се тревожа за него. Гърдите ми бурно се надигаха и изпитвах огромно желание да се разсмея. Сметките ми бяха платени и

се чувствах особено горд, че успях да защита достойнството си. Изпитвах опияняващото чувство на свобода, докато вървах към колата си.

10.

Към обяд вече си бях у дома. Улицата беше пуста, а районът — спокоен. Само от другата страна на платното срещу къщата имаше паркиран тъмен форд. Спомням си, че в този момент си помислих, че някой бирник прави обичайната си обиколка. После гръмко се разсмях, защото всичките ми сметки бяха платени авансово. Този ден бях горд човек. Падението принадлежеше на миналото.

Докато затварях портичката на двора, видях как двама бели мъже изскачат от форда. Единият беше върлинест и мършав и носеше тъмносин костюм. Другият беше моят ръст, но три пъти по-дебел. Носеше измачкан костюм, целият покрит с мазни петна.

Мъжете закрачиха бързо към мен, но аз бавно тръгнах към вратата.

— Господин Ролинс! — извика единият подире ми.

Извърнах се.

— Да?

Приближиха се предпазливо. Дебелият беше пъхнал ръка в джоба си.

— Господин Ролинс, аз съм Милър, а това е партньорът ми Мейсън. — И двамата протегнаха значките си.

— Да?

— Искаме да дойдете с нас.

— Къде?

— Ще видите — произнесе дебелият, докато ме улавяше за лакътя.

— Арестувате ли ме?

— Ще видите — повтори Мейсън, като ме задържа към вратата.

— Имам право да знам защо ме отвеждате.

— Имаш право да паднеш и да си разбиеш мутрата, мръсен брикет! Имаш право и да пукнеш — додаде той и ме удари в диафрагмата.

Когато се свих на две, дебелият сръчно ми изви ръцете отзад и ми закопча белезниците. После двамата заедно ме замъкнаха до колата. Хвърлиха ме върху задната седалка и ме оставиха да агонизирам, останал без дъх.

— Ха си повърнал върху тапицерията, ха си го облизал — изрева Мейсън през рамо.

Откараха ме до участъка на Седемдесет и седма улица и ме извлякоха до предната врата.

— Значи го спипа, а, Милър? — обади се нечий глас.

Двамата ме държаха под мишниците и аз влачех крака с клюмнала глава. Бях се оправил от удара, но не исках да го разберам.

— Да, спипахме го, когато се прибираше у дома. Чист е.

Отвориха вратата на едно малко помещение, което вонеше слабо на урина. Стените му бяха грубо измазани, а мебелировката се състоеше от един-единствен дървен стол. Не ми го предложиха, просто ме зарязаха, паднал на колене, и излязоха, като затръшнаха вратата след себе си.

Забелязах малка шпионка.

Довлякох се до стената и се изправих, подпирайки се на рамо. Стаята не изглеждаше никак хубаво. По тавана минаваха няколко голи тръби, от които капеше. Краищата на покрития с линолеум под бяха разядени и избелели от влагата. Имаше само един прозорец. Стъкло нямаше, а само решетка от кръстосани два по два дебели железни пръти. През отвора влизаше доста оскъдна светлина поради клоните и листата, които се опитваха да се вмъкнат в килията. Беше малко помещение, може би шест на шест. Изпитах страх, че може да се окаже последното убежище, обитавано от мен.

Тревожех се, защото не последвах обичайните процедури. И преди бях играл на „ченгета и негри“. Ченгетата те пипват за врата, вземат ти името и отпечатъци от пръстите, после те хвърлят в един кюп с други задържани „заподозрени“ и пияници. И след като вече ти е прилошало за не знам кой път от бълвочите и мръсния език, те отвеждат в друга стая и те питат защо си ограбил този и този магазин за алкохолни напитки и какво си направил с парите.

Опитваш се да изглеждаш невинен, като отричаш всичко, в което те обвиняват. Трудно е да се правиш на невинен, когато си такъв, но ченгетата са убедени, че не си. Те разсъждават, че си направил нещо,

защото това е начинът им на мислене, а ти им казваш, че си невинен, което просто ги убеждава още повече, че криеш нещо. Този ден обаче играта не беше същата. Знаеха името ми и нямаха нужда да ме сплашват с общ арест. Не им беше необходимо да вземат отпечатъци от пръстите ми. Нямах представа защо ме бяха задържали, но знаех, че това нямаше никакво значение, защото те се смятаха за силните на деня.

Седнах на стола и се загледах в клоните, надничачи през прозореца. Изброих тридесет и две яркозелени олеандрови листа. През отвора се точеше колона черни мравки, които бързо се придвижваха покрай стената до другата страна на стаята, където в единия ъгъл лежеше смазан миши труп. Предположих, че затворникът преди мен беше стъпкал мишката. Вероятно се бе опитал да я убие в средата на стаята, но бързият гризач му се бе изплъзнал два или три пъти. Накрая обаче мишката явно не бе преценила правилно наличието на цепнатина в стената и съкафезникът ми бе успял да блокира бягството ѝ, скачайки отгоре ѝ. Мишката вече изглеждаше мумифицирана, така че по всяка вероятност смъртта ѝ бе настъпила в началото на седмицата, когато ме бяха изхвърлили от работа.

Докато си мислех за мишката, вратата на килията се отвори и полицаите влязоха. Бях разгневен на себе си, защото не бях проверил дали бяха заключили вратата. Ченгетата явно си правеха каквото си искат с мен.

— Изикиъл Ролинс — произнесе Милър.

— Да, сър.

— Имаме да ви зададем няколко въпроса. Можем да ви свалим белезниците, ако проявите желание да ни сътрудничите.

— Аз вече ви сътруднича.

— Нали ти казах, Бил — обади се Мейсън. — Тоя негър е схватлив.

— Свали му белезниците, Чарли — нареди Милър и дебелият изпълни нареждането му.

— Къде беше вчера сутринта около пет часа?

— За коя сутрин става въпрос? — опитах се аз да печеля време.

— Има предвид четвъртък сутринта — уточни Мейсън, като придружи думите си с ритник в гърдите, който ме просна на пода.

— Ставай — нареди Милър.

Изправих се на крака и наместих стола.

— Трудно е да се каже — произнесох аз, докато отново сядах на стола. — Бях излязъл да пийна нещо и после помогнах да пренесем един пиан у дома му. Може да съм бил на път към къщи или вече да съм си бил в леглото. Не съм гледал часовника.

— Кой беше тоя приятел?

— Пит. Моят приятел Пит.

— Пит, а? — изкикоти се Мейсън. Той мина откъм лявата ми страна и преди да успея да се извърна, усетих резкия удар на юмрука му да експлодира в главата ми.

Отново се озовах на пода.

— И така, къде пиехте двамата с този Питър? — изсумтя Мейсън.

— При един приятел на Осемдесет и девета улица.

Мейсън отново се приближи, но този път успях да се извъртя. Той само ме изгледа с невинно лице и потърка длани.

— Да не е един незаконен клуб, наречен кръчмата на Джон? — попита Милър.

Замълчах.

— Ти имаш далеч по-големи неприятности от пиячката в бара на твоя приятел, Изикиъл. Далеч по-големи.

— Какви?

— Големи.

— Какво означава това?

— Означава, че можем да изкараме черния ти задник зад участъка и да ти пуснем един куршум в мозъка — кресна Мейсън.

— Къде бяхте в пет часа четвъртък сутринта, господин Ролинс? — отново попита Мейсън.

— Не мога да ви кажа с точност.

Мейсън бе свалил обувката си и почукваше с тока в отворената си месеста длан.

— В пет часа — повтори Милър.

Тази игра продължи още малко.

— Вижте — произнесох накрая, — не е необходимо да си блъскате главите заради мен. Ще се радвам да ви кажа онова, което искате да чуете.

— Значи си готов да ни сътрудничиш? — попита Милър.

— Да, сър.

— Къде отиде, когато излезе от къщата на Корета Джеймс в четвъртък сутринта?

— Прибрах се у дома.

Мейсън се опита да изрита стола изпод мен, но аз скочих.

— Писна ми вече, човече! — изревах, но нито единият, нито другият се впечатлиха особено. — Казах ви, че се прибрах у дома и това е всичко.

— Седнете, господин Ролинс — произнесе спокойно Милър.

— Защо ми е да сядам, след като всеки път се опитвате да изритате стола изпод мен? — извиках, но въпреки това отново седнах.

— Нали ти казах, че е луд, Бил — каза Мейсън. — Казах ти, раздел осми.

— Господин Ролинс — произнесе Милър, — къде отидохте, след като напуснахте дома на госпожица Джеймс?

— Прибрах се у дома.

Този път никой не ме удари, нито се опита да изрита стола изпод мен.

— Видяхте ли госпожица Джеймс по-късно същия ден?

— Не, сър.

— Имахте ли сблъсък с господин Бушар?

Разбрах го много добре, но въпреки това отново се опитах да печеля време.

— Моля?

— Имахте ли спор с Дюпрей Бушар относно госпожица Джеймс?

— Нали се сецаш, с онзи Пит — помогна ми Мейсън.

— Така му казвам понякога.

— Имахте ли сблъсък с господин Бушар?

— Не съм имал никакъв сблъсък с Дюпрей. Той беше заспал.

— Тогава къде ходихте в четвъртък?

— Прибрах се у дома с махмурлук. Останах си вкъщи цял ден и цяла нощ, после отидох на работа, днес имам предвид. Е — исках разговорът да продължава, за да не изпадне Милър в бяс и да посегне към мебелировката на килията, — не съвсем на работа, защото в понеделник ме изритаха. Отидох да питам дали няма да ме вземат обратно.

— Къде ходи в четвъртък?

— Прибрах се у дома с махмурлук...

— Мръсен негър! — нахвърли се с юмруци върху мен Мейсън. Събори ме на пода, но аз успях да го сграбча за китките. Завъртях се и се усуках, така че след малко вече бях възседнал дебелия му задник. Можех да го убия така, както бях убивал други бели мъже в униформи, но усещах присъствието на Милър зад гърба си, така че се изправих и се придвижих в ъгъла.

Милър бе извадил специалния си полицейски револвер.

Мейсън имаше вида на човек, готов да скочи и да ме разкъса, но коремния масаж, който му бях приложил, го беше изтощил.

— Остави ми го само за минутка — помоли той, както беше на колене.

Милър се поколеба. Погледът му непрекъснато отскачаше между мен и дебелака. Може би го беше страх, че мога да убия партньора му или му се повдигаше от обяснителните доклади, които трябваше да пише след това. А можеше и да е потаен хуманист, който мрази проливането на човешка кръв.

— Не — промърмори накрая той.

— Но... — запъна се Мейсън.

— Казах не! Да тръгваме.

Милър подпъхна свободната си ръка под дебелата мишница на партньора си и му помогна да се изправи на крака. После сложи револвера в кобура си и приглади сако. Мейсън ми се озъби и последва Милър през вратата. Започваше да ми напомня на дресиран пес. Ключалката изщрака след тях.

Върнах се на стола и отново изброих листата. Отново проследих мравките до мъртвата мишка. Този път обаче си представих, че аз съм палачът, а мишката е Мейсън. Така го размазах, че целият му костюм се просмука от телесни течности и той заприлича на безформена купчина парцали в ъгъла. Очите му бяха изскочили от орбитите.

От тавана висеше гола крушка, но нямаше как да я изключа. Оскъдната светлина, процеждаща се през клоните и листата, бавно започна да се прибулва и в помещението нахлу здрач. Седях на стола и от време на време опипвах синините си да видя дали болката е отшумяла.

Не мислех за нищо. Не си задавах въпроси за Корета или за Дюпрей или как полицията знаеше толкова много какво съм правил в

сряда вечерта. Всичко, което правех, беше да седя в мрака, опитвайки се да се слея с него. Бях буден, но мисълта ми блуждаеше. Сънувах буден, че мога да се слея с мрака и да се изнижа през ерозиралите цепнатини на килията. Ако сублимирах, никой нямаше да ме открие, никой дори нямаше да разбере, че ме няма.

Виждах лица в мрака — красиви жени и празненства с угощения. Едва в този момент осъзнах колко гладен и самотен се чувствах.

В килията вече цареше пълен мрак, когато крушката рязко блесна. Още жумях, опитвайки се да притъпя болката в очите си, когато Милър и Мейсън влязоха в стаята. Милър затвори вратата.

— Да ти е дошло още нещо наум, което да ни кажеш? — попита Милър.

Само го изгледах.

— Можеш да си ходиш.

— Нали го чу, чернилка такава! — изрева Мейсън, докато се уверяваше, че предницата му е закопчана. — Изчезвай отук!

Поведоха ме през общото помещение, покрай бюрото на дежурния. Всички се извърнаха. Някои се изсмяха, други ме изгледаха съчувствено.

Отведоха ме при дежурния сержант, който ми връчи портфейла и джобното ножче.

— По-късно можем пак да ви потърсим, господин Ролинс — каза Милър. — Знаем къде живеете, ако се наложи да ви зададем още някой и друг въпрос.

— Въпрос за какво? — попитах, опитвайки се да звуча безгрижно като човек с чиста съвест.

— Не е твоя работа.

— Значи ако някой реши да ме измъкне от собствения ми двор, да ме довлече дотук и да ме мародерства както си иска, това пак не е моя работа, така ли?

— Ако искаш, ще ти дам бланка да напишеш оплакване? — Мършавото сивкаво лице на Милър не промени изражението си. Напомняше ми на един друг човек, когото познавах — Орин Клей. Орин имаше пептична язва и устата му винаги беше изкривена в гримаса така, сякаш всеки момент ще се изплюе.

— Искам да знам какво става — заявих аз.

— Ще наминем, ако ни потрябваш.

— Как ще се прибера толкова отдалеч? Автобусите спират след
шест.

Милър ми обърна гръб. Мейсън вече беше изчезнал.

11.

Напуснах участъка с бърза крачка, макар че ми се искаше да тичам през глава.

До кръчмата на Джон имаше петнадесет квартала и аз непрекъснато си повтарях, че не трябва да бързам. Бях наясно, че полицаите от някоя патрулна кола веднага ще арестуват всеки тичащ негър, когото зърнат.

Улиците бяха тъмни и безлюдни. Сентръл авеню напомняше на гигантска черна алея, а аз се чувствах като плъх, който се спотайва по тългите и се оглежда за котки.

От време на време профучаваше кола. Долавях отглас от музика или смях и след миг всичко отново потъваше в мрак. Нямаше жива душа по улиците.

Бях вече на три преки от кръчмата, когато някой извика името ми.

— Хей, ти! Изи Ролинс!

Черен кадилак се изравни с мен и забави скорост. Дълъг автомобил — сигурно два пъти по-дълъг от обикновените коли. От прозореца на шофьора се подаде бяло лице с черна шапка.

— Изи, ела тук — обади се глас.

— Кой сте вие? — запитах през рамо, без да спирам забързания си ход.

— Спокойно, Изи — отвърна непознатият. — Един човек отзад иска да говори с теб.

— Точно сега нямам време, човече. Трябва да вървя. — Бях ускорил крачка и вече подтичвах.

— Скачай вътре. Ще те откараме където отиваш — каза шофьорът и после попита нещо спътниците си.

— Изи — обади се отново той. Не понасям, когато непознати хора се обръщат към мен по този начин. — Шефът ми ще ти даде петдесетак, ако си съгласен да те откара.

— Да ме откара къде? — попитах, без да спирам.

— Където кажеш.

Стиснах уста и продължих да крача.

Кадилакът се плъзна напред и спря до бордюра на около тридесетина крачки пред мен. Вратата на шофьора се отвори и той слезе от колата. Трябваше да сгъне дългите си крака чак до гърдите, за да се измъкне от седалката. Когато се изправи, видях, че беше много висок мъж със слабо, почти изпито лице, и светла коса, която беше или сива, или руса, не можах да видя ясно на мижавата светлина.

Той протегна ръце пред себе си на височината на раменете. Странен жест — изглеждаше, сякаш иска мир, но аз бях наясно, че от тази поза може лесно да ме сграбчи.

— Слушай, човече — изрекох аз, като приведох тяло. Това беше най-лесният начин да се добера до коляното на върлината пред мен. — Прибирам се у дома. Нищо друго не ме вълнува в момента. След като вашият човек иска да разговаряме, кажете му утре да ми се обади по телефона.

Високият шофьор посочи с палец зад гърба си.

— Човекът ми каза да ти предам, че на него му е известно защо те е прибрала полицията. Искане да разговаряте на тази тема.

Шофьорът се ухили с изражението на човек, комуто е известно далеч повече от това, което казва в момента. Докато го гледах, усетих насъбралата се в мен умора. Проумях, че ако се нахвърля отгоре му, само ще си разбия лицето в паважа. А и освен това, мен все пак ме интересуваше защо ме беше прибрала полицията.

— Значи само да си поговорим, така ли? — попитах.

— Ако искаше да ти причини зло, отдавна да си мъртъв.

Шофьорът отвори задната врата и аз се вмъкнах вътре. Мигът, в който вратата се затръшна след мен, ме блъсна отвратителна воня. Беше познато съчетание на парфюм и киснатото тяло.

Колата включи рязко на задна скорост и аз се забих в седалката с гръб към шофьора. Пред мен седеше дебел бял мъж. Кръглото му лице изглеждаше като месечина на светлината на пробягващите улични лампи. Усмиваше се. Зад гърба му тъмнееше празното пространство на багажника. Стори ми се, че зърнах нещо да мърда, но преди да успея да се огледам по-добре, той ме заговори:

— Къде е тя, господин Ролинс?

— Не ви разбрах?

— Дафни Моне. Къде е?

— Кой е това?

Никога не можех да свикна с дебелите устни у белите хора, особено при мъжете. Този мъж имаше отпуснати, червени бърни. Изглеждаха като инфектирани рани.

— Знам защо ви прибраха ченгетата, господин Ролинс — махна той по посока на полицейския участък зад нас. Докато беше извърнат назад, аз отново погледнах към багажното отделение. Мъжът придоби доволен вид. — Хайде, излез, сладур.

Изад седалката се подаде малко момче. Беше облечено в мръсни къси панталонки и бели чорапки. Кожата му беше кафява, а гъстата права коса — черна. Бадемовидните очи подсказваха азиатски произход, но аз реших, че е мексиканче.

Момчето стъпи на пода, приклепна долу и обви крака на дебелия мъж.

— Това е моето малко момче — произнесе дебелакът. — То е единствената причина все още да съществувам.

Видът на това нещастно създание и вонята ме накараха да се потърся. Опитвах се да не мисля за гледката пред мен, защото не можех да направя нищо, за да я променя, поне в момента.

— Не знам какво искате от мен, господин Теран — казах. — Не знам защо ме арестува полицията и не познавам никаква Дафни. Всичко, което искам в момента, е да се прибера у дома и да се опитам да забравя тази история.

— Значи знаете кой съм?

— Чета вестници. Кандидатирахте се за кмет.

— Пак мога да се кандидатирам — каза той. — И ще го направя. Ако ми помогнете. — Той се пресегна и почеса момченцето зад врата.

— Не знам какво имате предвид.

— Полицията иска да знае какво сте направили, след като сте пили с Корета Джеймс и Дюпрей Бушар, нали?

— Ами...

— Пет пари не давам какво си направил, Изи. Единственото нещо, което ме интересува, е човекът, който търси лицето Дафни Моне.

Поклатих отрицателно глава.

— Някой — поколеба се, — странен човек... не поиска ли да разговаря с Корета?

— Какво искате да кажете с това „странен“?

Матю Теран ми се усмихна за момент, после каза:

— Дафни е бяло момиче, Изиди. Младо и красиво. За мен е страшно важно да я намеря.

— Не мога да ти помогна, човече. Не знам дори защо ме замъкнаха в участъка.

— Познаваш ли Хауард Грийн?

— Срещал съм го един или два пъти.

— Онази нощ Корета спомена ли нещо за него?

— Нито дума. — Толкова добре се чувствах, когато говорех истината.

— А вашият приятел Дюпрей? Той каза ли нещо?

— Дюпрей пие. Това е основното, което го интересува. И когато си погълне дозата, заспива. Това направи и онази вечер. Както между впрочем и всички ние.

— Аз съм могъщ човек, господин Ролинс. — Не беше необходимо да ми го съобщава. — И дори не ми се иска да си представя, че ме лъжете.

— Знаете ли защо ме арестуваха ченгетата?

Матю Теран вдигна дребното мексиканче и го притисна към гърдите си.

— Какво мислиш, сладур? — попита го той.

Гъсти сополи заплашваха да рукнат всеки момент от носа на детето. Устата му беше отворена. То ме зяпаше, сякаш бях някакво странно животно. Безопасно, може би труп на куче или таралеж, прегазен от автомобил на магистралата.

Господин Теран вдигна слушалката от слонова кост, окачена до главата му, и рече:

— Норман, откарайте господин Ролинс където желае. Засега приключихме. — После ми я даде. Миришеше на сладникави благовония и кисела пот. Опитах се да пренебрегна миризмите, докато съобщавах на Норман адреса на кръчмата.

— Заповядайте си парите, господин Ролинс — каза Теран.

Той държеше няколко смачкани банкноти в ръката си.

— Не, благодаря ви. — Не исках да докосвам нищо, минало вече през ръцете на този мъж.

— Офисът ми е включен в телефонния указател, господин Ролинс. Ако я откриете и ни съобщите, ще ни направите голяма услуга.

Когато най-сетне спряхме пред кръчмата на Джон, аз се измъкнах по най-бързия начин от колата.

— Изи! — възкликна Хати. — Какво се е случило с теб, бебчо?

Тя заобиколи плота и сложи ръка върху рамото ми.

— Ченгета — отвърнах.

— О, милият! Да не беше заради Корета?

Изглежда всички бяха в течение на житие-битието ми.

— Какво общо има това с Корета?

— Не си ли чул?

Само я зяпнах.

— Корета е била убита — каза тя. — Чух, че полицаите са измъкнали Дюпрей от работното му място, защото е бил предната нощ с нея. А аз знаех, че и ти беше с тях в сряда вечерта. Не беше трудно да се досетя, че полицията е заподозряла и теб.

— Убита?!

— Също като Хауард Грийн. Толкова лошо са я пребили, че само майка й успяла да я разпознае.

— Мъртва?

— Какво ти направиха, Изи?

— Одел тук ли е, Хати?

— Знаеш, че идва обикновено към седем.

— Колко е сега?

— Десет.

— Можеш ли да му кажеш, че го викам? — помолих я аз.

— Разбира се, че мога, Изи. Ей сега ще накарам Младока да му предаде.

Тя пхна глава през вратата и скоро се върна. Одел се появи след няколко минути. По изражението на лицето му разбрах, че наистина не изглеждам добре. Той рядко проявяваше емоции, но в първия момент придоби вида на човек, видял привидение.

— Можеш ли да ме откараш у дома, Одел? Не съм с колата.

— Разбира се, Изи.

Одел мълча през по-голямата част от пътя. Проговори, едва когато наближихме дома ми.

— Трябва да разпуснеш малко, Изи.

— Това и мисля да направя, Одел.

— Нямам предвид само сън. Имам предвид истинска почивка, отпуск или нещо такова.

Засмях се.

— Една жена на времето ми каза, че бедните хора не могат да си позволят почивка. По думите ѝ, ние трябва да работим непрестанно, иначе не бихме оцелели.

— Не е необходимо да се откъсваш съвсем. Имах предвид нещо като промяна на обстановката. Може би няма да е зле да отскочиш до Хюстън или дори до Галвестън, където не те познават толкова хора.

— Защо ми казваш това, Одел?

Колата спря до къщата. Понтиакът ми беше приятна гледка, паркиран отпред. Можех да прекося цялата страна с парите, които ми беше дал Олбрайт.

— Първо убиват Хауард Грийн, после Корета, по един и същ начин. Полицията те опандизва. Казват, че и Дюпрей е в ареста. Време е да си вдигаш чукалата.

— Не мога да се махна, Одел.

— Защо да не можеш?

Погледнах къщата си. Моят прекрасен дом.

— Просто не мога. Но мисля, че имаш право.

— Не тръгнеш ли, Изи, тогава потърси някаква помощ.

— Каква помощ имаш предвид?

— Не знам. Може би не е зле да дойдеш в неделя на църква. Поговори с преподобния Таун.

— И господ не може да оправи тази бъркотия. Трябва да потърся някой друг.

Излязох от колата и му махнах за лека нощ. Одел беше добър приятел. Той ме изчака да прекрача прага и чак тогава потегли.

12.

Обърнах бутилка и половина бърбън, преди да успея да заспя. Чаршафите бяха чисти и прохладни, а страхът беше удавен в алкохола, но всеки път, когато затворех очи, пред мисления ми взор изплуваше Корета, надвесена над мен, целуваща гърдите ми.

Все още бях твърде млад, за да си представя, че смъртта може да споходи някого от връстниците ми. Дори и след войната очаквах да видя отново приятелите си, макар да знаех, че са мъртви.

Цялата нощ сънувах кошмари. Заспивах и само след няколко минути се събуждах, като виках името на Корета или отговарях на някакъв неин въпрос. Когато не можех да се унеса отново, посягах към бутилката до леглото ми.

По-късно същата нощ телефонът иззвъня.

— Ало? — изрекох замаяно.

— Изи? Ти ли си? — обади се груб глас.

— Да. Кое време е?

— Около три. Да не спеше, авер?

— Ти как мислиш? Кой се обажда?

— Младока. Не ме ли позна?

Беше ми потребно време, за да дойда на себе си. Двамата с Младока никога не се бяхме сприятелявали и не можех да си представя откъде може да е докопал телефонния ми номер.

— Изи! Изи? Да не заспиш пак?

— Какво искаш от мен по това време, Младок?

— Нищо.

— Нищо ли? Значи ме вдигаш в три часа през нощта заради нищо, така ли?

— Не си го изкарвай на мен, авер. Просто реших да ти кажа онова, което искаше да научиш.

— Какво целиш, Младок?

— Само да ти кажа за онова момиче, това е всичко. — Гласът му звучеше нервно. Говореше бързо и имах чувството, че непрестанно се озърта през рамо. — За какво я търсеше все пак?

— Имаш предвид бялото момиче ли?

— Да. Спомних си, че я видях миналата седмица. Идва с Франк Грийн.

— Как се казва?

— Мисля, че я наричаше Дафни.

— И как стана, че едва сега ми го казваш? И в този час?

— Защото след малко си лягам и ще стана чак след два и половина следобед, Изи. Мислех, че много искаш да го научиш, затова ти позвъних.

— Значи ти едва сега си проумял, че трябва да ми позвъниш, и го правиш посред нощ, за да ми съобщиш за някакво си момиче? Човече, черепът ти е пълен с лайна! Какво искаш, по дяволите?

Младока избълва две дебели псувни и затръшна слушалката.

Вдигнах бутилката и напълних чашата си догоре. После запалих цигара и се замислих над обаждането на Младока. Нямах просто никакъв смисъл да ме вдига посред нощ, за да ми каже за някакво си момиче, с което съм искал да се позабавлявам. Той явно знаеше нещо. Но какво можеше да проумява тъпият мозък на един бияч на заведение относно моя въпрос? Допих си чашата и допуших цигарата, без да съм си отговорил.

Бърбънът отново притъпи нервите ми и успях да потъна в някакво подобие на сън. Сънувах как ловяхме риба южно от Хюстън, когато бях още малко момче. В реката Гатлин се въдеха гигантски риби. Майка ми казваше, че някои от тях били толкова едри, че дори и алигаторите не ги закачали.

Тъкмо бях уловил една от тези гигантски риби и бях изкарал главата ѝ над повърхността на водата. Главата ѝ беше с размера на човешки торс.

И в този момент телефонът иззвъня.

Не можех да вдигна слушалката, защото това означаваше да изтърва рибата, така че извиках на майка ми да я измъкне, но тя не ме чу, защото телефонът продължи да звъни, а рибата непрекъснато се опитваше да се отскубне. Накрая бях принуден да я пусна и когато вдигнах слушалката, изхълцах:

— Ало?

— Алоу? Мосю Ролинс ли йе? Да? — Акцентът беше мек, подобен на френски, но не беше точно френски. Обаждаше се жена.

— Да. — Шумно издишах. — Кой се обажда?

— Обаждам ви се поради проблем с ваша приятелка?

— И за кого става въпрос?

— Корета Джеймс — отвърна гласът, подчертавайки всяка сричка.

Това вече ме накара да подскоча от леглото.

— Кой се обажда?

— Казвам се Дафни. Дафни Моне — отвърна гласът. — Корета ваша приятелка, нали? Тя дойде да ме види и поиска пари. Каза, че сте ме търсили, и ако не й дам, щяла да ви каже за мен.

— Кога ви каза това?

— Не вчера, а денят преди вчера.

— И какво направихте?

— Аз дала последните си два дъволара. Не ви познавам, нали, Мосю Ролинс?

— И тя какво направи?

— Тя си тръгва и аз се тревожа за това. Приятелят ми го няма, не се прибрал у дома. Тогава аз решила, че е по-добре да ви позвъня и вие ми кажете? Защо искате да ме откриете?

— Не знам за какво говорите. Но кой е вашият приятел?

— Франк. Франк Грийн.

Инстинктивно се пресегнах за панталоните си. Бяха на пода, точно до леглото.

— Защо ме търсите, Мосю Ролинс? Познавам ли ви?

— Трябва да си направила някаква грешка, сладурче. Не знам какво е имала предвид... Мислиш ли, че Франк е отишъл да я търси?

— Не казала на Франк, че тя идва тук. Него нямаше по това време. Той не се прибра у дома.

— Не знам нищо за това къде е Франк, но Корета е мъртва.

— Мъртва?! — Гласът й наистина прозвуча изненадано.

— Да, случило се е в четвъртък през нощта.

— Това е ужасно! Мислите ли, че нещо може да се е случило и с Франк?

— Слушайте, не знам какво става с Франк или с когото и да било друго. Всичко, което знам, е, че това не е моя работа и се надявам да се оправите някак. Трябва да затварям, имам спешна работа.

— Но вие трябва да ми помогнете!

— Не, благодаря, сладурче. Това е вече прекалено за мен.

— Но ако вие не ми помогнете, аз ще трябва да отида в полицията, за да открия приятеля си. Ще трябва да им кажа за вас и за тази жена — Корета.

— Вижте, по всяка вероятност вашият приятел я е убил.

— Наръгана ли е била?

— Не — отвърнах, проумявайки какво имаше предвид. — Била е пребита до смърт.

— Това не е Франк. Той има нож. Не използва юмруци. Вие ще ми помогнете ли?

— Да ви помогна с какво? — попитах и вдигнах ръце да й покажа колко съм безпомощен, макар да не можеше да види жеста ми.

— Аз имам приятел. Той може да знае къде да открие Франк.

— Не горя от желание да ходя да търся Франк Грийн, но щом толкова искате, защо не се обадите на приятеля си?

— Аз, аз трябва да отида при него. Той има нещо за мен и...

— Тогава за какво съм ви? Щом той ви е приятел, просто идете до дома му. Вземете такси.

— Нямам никакви пари, а Франк е взел колата ми. Много е далеч, къщата на приятеля ми, но аз мога да ви кажа как да стигнете дотам.

— Не, благодаря ви.

— Моля ви, помогнете ми! Не искам да звъня в полицията, но няма да имам друг избор, ако не ми помогнете.

И мен ме беше страх от полицията. Боях се, че следващият път когато ме приберяха там, нямаше да има излизане. Все повече и повече ми липсваше моята гигантска риба. Почти доловях миризмата на пържено. Само да посегнех и щях да я имам.

— Къде се намирате? — попитах.

— У дома, на Динкър стрийт. Тридесет и четири петдесет и едно и...

— Франк не живее там.

— Аз си имам свой собствен дом. Да? Той не ми е любовник.

— Мога да ви донеса малко пари и да ви кача в такси. Това е всичко.

— О, да, да! Това ще бъде чудесно.

13.

В четири сутринта съседите навсякъде по света спят, дори и в Лос Анджелис. На Динкър стрийт не се виждаше и бездомно куче, ровещо из кофите с боклук. Тъмните ливади бяха пуссти, осеяни тук-там с бели маргаритки, които слабо блестяха под светлината на лампите.

Адресът на френското момиче представляваше едноетажна къща на калкан. Светлината на верандата осветяваше нейната половина.

Останах в колата достатъчно дълго, за да си запаля цигара. Къщата изглеждаше миролюбива. В предния двор имаше дебело палмово дърво. Ливадата беше обградена с бяла ограда. Наоколо не се търкаляха трупове, нито се навъртаха зловещи мъжаги с ножове в ръце. И въпреки това трябваше да се вслушам в съвета на Одел и да духна от Калифорния завинаги.

Когато стигнах до вратата, тя вече ме чакаше зад нея.

— Мосю Ролинс?

— Изи, наричайте ме Изи.

— О, да. Така ви казваше Корета, нали? Да?

— Да.

— Аз съм Дафни, моля, влезте.

Беше от онези къщи, предназначени за едно семейство. Но нещо се бе случило. Може би я бяха наследили брат и сестра, които, не успели да се спогодят, бяха разделили къщата на две.

Тя ме въведе в преградена всекидневна. Стаята беше декорирана в кафяво — кафяви килими, кафяв диван с кресло от същия вид и кафяви стени. Завесите бяха спуснати върху цялата остъклена предна стена. Само масичката за кафе не беше кафява. Представляваше плот с лъскаво покритие, върху който лежеше чиста покривка за маса.

— Нещо за пиене, мосю Ролинс? — Роклята ѝ беше също като онези семпли сини рокли, които носеха френските момичета в Париж по време на войната. Едноцветна, стигаща само до под коляното.

Единственото ѝ украшение бе дребна керамична брошка, която носеше над лявата си гръд.

— Не, благодаря ви.

Лицето ѝ беше красиво. По-красиво от това на фотографията. Вълниста коса, толкова светлокестенява, че човек можеше да я вземе за руса отдалеч, и очи, които бяха или зелени, или сини, в зависимост от това как си държеше главата. Скулите ѝ бяха високи, но лицето достатъчно овално, за да не изглежда изпито. Очите ѝ бяха малко сблизени, което я правеше да изглежда някак уязвима. Това ме накара да изпитам желание да я прегърна и да я защитя.

Гледахме се един друг в продължение на няколко секунди, преди тя да проговори.

— Искате ли да хапнете нещо?

— Не, благодаря. — Проумях, че шепна и попитах: — Има ли още някой тук?

— Не — тихо рече в отговор тя, като се приближи още повече. Усетих аромата на сапуна, който използваше — „Айвъри“. — Живея сама.

После протегна деликатната си ръка и ме докосна по лицето.

— Да не сте се били?

— Какво?

— По лицето ви има рани.

— А, нищо.

Тя не отдръпна ръката си.

— Мога ли да ги почистя?

Протегнах на свой ред ръка да я докосна по лицето, като си помислих, че това е лудост.

— Всичко е наред. Донесох ви двадесет и пет долара.

Тя се усмихна като дете. Само едно дете можеше да бъде толкова щастливо.

— Благодаря ви! — каза тя. Обърна се и седна върху кафявото кресло, сплитайки ръце в скута си. Кимна към дивана и аз се настаних.

— Парите са у мен. — Посегнах към джоба си, но тя ме спря с жест.

— Не можете ли да ме отведете при него? Аз съм само едно момиче, нали разбирате. Вие можете да останете в колата, няма да се забавя. Най-много пет минути.

— Виж, сладурче, дори не те познавам и...

— Но аз имам нужда от помощ. — Тя сведе поглед към сплетените си пръсти. — Не е необходимо да създавате грижи на полицията.

И преди бях чувал тази песен.

— Защо просто не вземете такси?

— Страхувам се.

— Но защо ми се доверявате? Та вие не ме познавате.

— Нямам избор. Аз съм чужденка тук и приятелят ми го няма. Когато Корета ми казва, че ме търсите, питам я дали сте лош човек, а тя казва не. Бил сте добър човек и че само търсите, как се казва, да помагате на невинни хора.

— Току-що чух за вас. Това е всичко. Биячът в кръчмата на Джон рече, че си струва да ви види човек.

Тя ме дари с усмивка.

— Ще ми помогнете ли?

Моментът да кажа не вече беше отминал. Ако трябваше да отказвам някому, това беше ДеУит Олбрайт или Корета. Но въпреки това, исках да ѝ задам няколко въпроса.

— Откъде научихте телефона ми?

Дафни сведе поглед към ръцете си може би в продължение на три секунди — време, достатъчно за един средно интелигентен човек да измисли лъжа.

— Преди да дам парите си на Корета, казах, че искам да ми каже телефона ви, за да разговаряме. Исках да разбера защо ме търсите.

Тя беше просто едно момиче. Най-много двадесет и две годишно.

— Къде казахте, че живее приятелят ви?

— На една улица близо до Холивуд, Лоръл Каньон Роуд.

— Знаете ли как да стигнем дотам?

Тя закима енергично и скочи.

— Нека само взема нещо!

Изтича от всекидневната в тъмния коридор и се върна след по-малко от минута. Носеше стар, очукан куфар.

— На Ричард е, моя приятел — усмихна се срамежливо.

Подкарах през града към Ла Бреа, после на север, към Холивуд. Пътят в каньона беше тесен и криволичещ, но нямаше никакво движение. Не мярнахме дори полицейска кола, което беше чудесно, защото и полицаите, всички до един се проявяват като бели робовладелци, когато стане въпрос за бяла жена и цветнокожи мъже.

На всеки завой, до върха на хълма, пред нас се откри за миг гледката на нощния Лос Анджелис. Дори и тогава, в ония години, градът представляваше море от светлини. Ярки, блестящи и живи. Само като гледах града нощем, ме изпълваше усещането за могъщество.

— Следващата къща е, Изи. Тази с портала за кола.

Беше просто поредната малка вила. В сравнение с някои от именията, които бяхме зърнали, докато пътувахме, изглеждаше като слугинска пристройка. Овехтяла, ниска, А-образна, с два прозореца и зяпнала входна врата.

— Вашият приятел винаги ли оставя вратата си отворена? — попитах.

— Не знам.

Паркирах и излязох от колата заедно с нея.

— Само за секунда влизам и веднага се връщам. — Тя погали ръката ми, преди да тръгне към къщата.

— Може би е по-добре да дойда с вас.

— Не — изрече тя с неподозирана до този момент твърдост.

— Слушайте, вече е късно, а това е непознат район в голям град. Вратата зее отворена, което означава, че нещо не е наред. А ако още някой, когото познавам, пострада, полицията ще ме гони до дупка.

— Добре — въздъхна тя. — Но след като се уверим, че всичко е наред, веднага се връщате в колата.

Затворих предната врата, преди да завъртя ключа на лампата.

— Ричард! — извика силно Дафни.

Вилата беше от онези, конструирани за планински хижи. Предната врата въвеждаше в просторно помещение, което беше едновременно всекидневна, трапезария, и кухня. Кухнята беше отделена от трапезарията с дълъг плот. В лявата, далечна част на стаята се виждаше дървена кушетка с мексиканска постелка, метната напречно върху нея, и метален стол с възглавници вместо седалка и облегалка. Стената срещу входната врата беше цялата от стъкло.

Виждах светлините на града да намигат в огледалното отражение на стаята, Дафни и себе си.

В далечната стена отляво се виждаше врата.

— Спалнята — каза тя.

Спалнята също не беше от най-люксоznите. Дървен под, прозорец вместо стена, и едно голямо легло с един мъртъв мъж в него.

Той беше със същия син костюм, с който го бях видял пред заведението на Джон. Лежеше възник на леглото, с ръце разперени като Исус Христос, но пръстите бяха сгърчени, а не събрани както на разпятието на майка ми. Този път не ме нарече „цветнокожи братко“, но аз веднага познах пияния мъж, с когото се бях сблъскал преди време.

Дафни остана без дъх. Тя ме сграбчи за ръкава.

— Това е Ричард!

В гърдите му беше забит касапски нож. Гладката кафява дръжка на ножа стърчеше от мястото като опашка на риба. Той беше рухнал по гръб върху купчина одеяла, така че кръвта се бе стекла нагоре по тялото, около лицето и врата. Около широко отворените му очи се бе събрала много кръв. Сини очи, кестенява коса и тъмна кръв, толкова гъста, че човек можеше да я загребе с лъжица. Настръхнах целият.

В следващия момент се опомних и едва успях да се удържа да не повърна. Коленичих пред мъртвеца като свещеник, благославящ труп, донесен от скърбящи роднини. Не знаех името му или какво бе сторил, знаех само, че беше мъртъв.

Всички мъртъвци, които бях познавал някога, се възправиха пред мен в този миг. Бърнард Хукс, Адисън Шери, Алфонсо Джоунс, Марсел Монтагю... И хиляда германци на име Хайнц, жени, деца. Някои бяха накълцани, други изгорени. Бях убил своя дял от тях, бях вършил и някои далеч по-лоши неща през войната. Бях виждал трупове с широко разтворени очи като тези на Ричард и трупове изобщо без глави. Смъртта не беше нещо ново за мен и проклет да бъдех, ако позволих на поредния труп да ме прекърши.

Докато стоях така на колене, зърнах нещо. Приведох се и го разгледах, после го вдигнах и го завих в кърпичката си.

Когато се изправих, видях, че Дафни бе изчезнала. Отидох в кухнята и наплисках лицето си на чешмата. Реших, че е отишла до тоалетната. Но когато свърших, нея още я нямаше. Погледнах в банята

— нямаше я и там. Изтичах навън да погледна дали не е при колата, но тя не се виждаше никъде.

В този миг долових шум откъм автомобилния портал.

Дафни беше там и се мъчеше да напъха стария куфар в багажника на един розов студейбекър.

— Какво става? — попитах.

— К'во мислиш, че става? Трябва да се чупим веднага оттук!

Нямах време да се зачудя дори къде беше изчезнал акцентът ѝ.

— Какво става тук?

— Помогни ми да навра дяволския куфар в тая бракма!

— Какво се е случило? — попитах повторно.

— Откъде мога да знам, по дяволите? Ричард е мъртъв, Франк потъна вдън земя. Знам само, че трябва да се омитам оттук, а и ти също, освен ако не искаш ченгетата да ти го обесят на врата.

— Кой го е направил? — сграбчих я аз и я издърпах настрани от колата.

— Не знам — произнесе спокойно тя. Бяхме на не повече от няколко сантиметра един от друг.

— Не мога да си тръгна просто така.

— Нищо не можем да направим, Изи. Ще прибера това-онова, така че никой да не разбере, че съм била тук, а ти можеш да си вървиш у дома. Мушкай се в кревата и си повтаряй, че всичко е било само лош сън.

— Ами той? — изревах аз, сочейки към къщата.

— Това там е един мъртвец. Никой вече не може да му помогне. Отивай си вкъщи и забрави всичко, което си видял. Полицията не знае, че си бил тук, и няма да разбере, освен ако не се развикаш и някой не подаде глава и не зърне колата ти.

— Ти какво ще правиш?

— Ще закарам колата на едно скришно местенце, което знам, и ще я оставя там. После ще скоча в някой автобус и няма да слеза, докато не се отдалеча на поне хиляда километра оттук.

— А онези мъже, които те търсят?

— Имаш предвид Картър ли? Той не ми мисли злото. Ще се откаже, когато му докладват, че не могат да ме открият. — Тя се усмихна.

После ме целуна.

Беше бавна, продължителна и предпазлива целувка. Първоначално се опитах да се отскубна, но тя ме задържа. Езикът ѝ се движеше под моя, между венците и устните ми. Горчивият вкус в устата ми стана почти сладък. Тя се отпусна назад и ми се усмихна за момент, после отново ме целуна. Този път целувката ѝ беше стръвна. Тя заби език толкова дълбоко в гърлото ми, че зъбите ни изтракаха едни в други и единият от кучешките ми резци изпраця.

— Много съжалявам, че няма да имаме никаква възможност да се опознаем по-отблизо, Изи. Иначе щях да те оставя да схрускаш цялото това малко бяло момиченце.

— Не можеш да си тръгнеш просто така — заекнах аз. — Там вътре е станало убийство.

Тя затръшна багажника и ме заобиколи, седна на шофьорската седалка и спусна стъклото.

— Сбогом, Изи — произнесе, докато палеше двигателя и включваше на задна скорост.

Двигателят се задави два пъти, но не спря.

Можех да я сграбча и да я измъкна от колата, но какво щях да правя после с нея? Само изгледах червените светлини как се стопяват надолу по хълма.

После влязох в колата с мисълта, че късметът още не беше ме напуснал.

14.

„Оставяш ги да те мачкат, Изи, оставяш ги да те подритват както си искат и не правиш нищо.“

„Какво мога да направя?“

Излязох на Сънсет булевард и завих наляво, към огненото оранжево сияние, висящо на източния хоризонт.

„Не знам, човече, но трябва да направиш нещо. Продължавай така и до следващата сряда ще си мъртъв.“

„Може би трябва да постъпя както казва Одел и да се разкарам!“

„Да се разкараш! Да се разкараш? Да изоставиш единствения си имот, който някога си имал? Разкарай се тогава — изрече той с отвращение. — По-добре да си мъртъв, вместо да се разкараш.“

„Е, добре, нали ми каза, че така и така ще съм мъртъв. Само трябва да изчакам до следващата сряда.“

„Имаш ли гордост, човече? Хич не е правилно да оставяш на който му скимне да те тъпче. Да се забъркваш с бели момичета, които дори не са францужойки. Да работиш за бял човек, като му помагаш да изтребва народа ни, ако така му харесва. Трябва да разбереш какво е станало и да сложиш край на тази история.“

„Но какво мога да направя с полицията или с господин Олбрайт, или дори с това момиче?“

„Не бързай, Изи. Не прави нищо, което не трябва да правиш. Само не бързай и се възползвай всеки път, когато можеш.“

„Ами какво ще стане, ако...“

„Не ми задавай въпроси. Нещо или го има, или го няма. «Ами какво ще стане, ако...» би казало някое хлапе, Изи. А ти си мъж!“

„Да-а“ — проточих аз.

Изведнъж се почувствах силен.

„Не са много хората, дето да имат куража да се изправят пред един истински мъж. Наоколо гъмжи от страхливци, за да го направят.“

Вътрешният ми глас ме спохожда само в най-трудните моменти, когато всичко изглежда толкова безнадеждно, че ми се иска да се метна

на колата, да настъпя газта и да се размажа в някоя стена. Тогава се обажда и ми дава най-добрия съвет, който мога да получа.

Никак не е милостив. Никога не дава пет пари дали съм уплашен до смърт, или съм в опасност. Той само преценява фактите и ми подсказва как да постъпя.

Гласът за пръв път ми заговори в армията.

Когато постъпих в нея, бях горд, защото вярвах на онова, което твърдяха във вестниците и прожектираха по филмовите хроники. Вярвах, че съм част от надеждата на света. След това обаче установих, че в армията царува сегрегация, също както в Юга. Обучаваха ме за пехотинец, за боец, после обаче ме оставиха пред една пишеща машина през първите три години служба. Прекосих Африка и Италия със статистическия отдел. Ние следвахме бойните части, трасирахме придвижването им и брояхме загубите в жива сила.

Бях в дивизия за чернокожи, но всички командващи офицери бяха бели. Обучаваха ме как да убивам враговете, но белите мъже не бяха особено склонни да ми връчат пушка. Не искаха да ме гледат как проливам бяла кръв. Те казваха, че ние не притежаваме нужната дисциплина и разум за водене на война, но всъщност бяха ужасени от перспективата да разберем какво е свободата, която носи всеки ден надлъгването със смъртта.

Ако някой чернокож мъж искаше да воюва, той трябваше да постъпи като доброволец. После може би щяха да му дадат възможност да се бие.

За мен хората, които постъпваха доброволно в армията, бяха глупаци.

„Защо ми е да умирам в тази война на белите хора?“ — задавах си аз все по-често въпроса.

Един ден обаче бях в пощата, когато пристигна подразделение бели войници, направо от мястото на сраженията за Рим. Те започнаха да коментират поведението на войниците негри. Твърдяха, че ние сме страхливци и че именно белите момчета спасяват Европа. Знаех, че изпитват ревност, защото ние бяхме зад бойната линия и имахме храна и жени, но въпреки това се почувствах засегнат. Ненавиждах тези бели момчета и собственото си малодушие.

Така че поисках да ме включат като доброволец за десанта в Нормандия и по-късно се разписах заедно с Патън в битката за Булж. По онова време Съюзниците бяха изпаднали в такова отчаяние, че вече не можеха да си позволят лукса да делят хората според цвета на кожата им. В нашия взвод имаше черни, бели и дори шепа американци от японски произход. И главното, което ги беше грижа, бе да убиваме германци. Между расите винаги възникваха търкания и напрежение, особено когато става въпрос за жени, но ние се научихме да се уважаваме едни други, дори що се отнася до това.

Нямах нищо против онези бели момчета, които тайно ме ненавиждаха, но ако ме обидеха, бях готов да се бия с тях.

Случи се в Нормандия, близо до малка ферма, когато гласът за пръв път ми проговори. Бях притиснат в един хамбар. Двамата ми другари, Антъни Хакимото и Уентън Найлс, бяха мъртви. Един германски снайперист покриваше мястото. Гласът ми каза: „Излез от хамбара, когато слънцето залезе, и убий този кучи син. Убий го и му разбий муцуната с байонета си, човече! Не му позволявай да ти причинява това. Дори и да те остави жив, до края на живота си ще живееш в страх. Убий този кучи син!“. И аз го убих.

Гласът не изпитва страсти. Той никога не ми казва да насилвам или да крада. Той само ми казва какво да правя, ако искам да оцелея. Да оцелея като човек.

Когато гласът говори, аз слушам.

15.

Пред къщата ми пак имаше паркирана кола, макар и да беше различна от онази на ченгетата. Бял кадилак. Беше празен, но този път се отвори предната врата.

Мани и Шариф запристъпваха от крак на крак. Шариф ми се ухили. Мани гледаше в земята, така че не видях изражението му.

Господин Олбрайт беше в кухнята и гледаше през прозореца към задния двор. Миризма на кафе изпълваше цялата къща. Той се извърна към мен. Порцеланова чаша се гушеше в дясната му ръка. Беше облечен в бели памучни панталони и кремав пуловер, бели обувки за голф и капитанска шапка с черна околожка.

— Здравсти, Изи — усмихна се той широко и дружелюбно.

— Какво правиш в къщата ми, човече?

— Трябваше да говоря с теб, Изи. Очаквах да те заваря у дома. — В гласа му се усещаше едва доловима заплаха. — Така че Мани използва шперц, просто за да не чакам отвън. Заповядай, сипи си кафе.

— Вие нямате никакво извинение за вмъкването си с взлом в жилището ми, господин Олбрайт. Какво бихте направили, ако се вмъкнех по същия начин във вашата къща?

— Щях да търкулна негърската ти глава. — Усмивката му изобщо не помръкна при тези думи.

Не отделих погледа си от него цяла минута. Някъде на заден план в съзнанието ми изникна една мисъл: „Не бързай, Изи“.

— Какво искате? — попитах го.

Отидох до плота на кухнята и си налях кафе.

— Къде беше днес сутринта, Изи?

— Където и да съм бил, не ви влиза в работата.

— Къде?

— Ходих да се срещна с едно момиче — обърнах се към него аз. — Вие нямате ли си момиче, господин Олбрайт?

Мъртвите му очи станаха още по-студени и усмивката му угасна. Опитах се да кажа нещо, с което да го засегна, и сега съжалявах, че го

бях сторил.

— Не съм дошъл да си играя игрички с теб, момче — изрече той с равен глас. — Моите пари са в джоба ти, а всичко, което съм получил досега от теб, са само тарикатски лафове.

— Какво искате да кажете? — Спрях се навреме, преди да отстъпя крачка назад.

— Искам да кажа, че Франк Грийн не се е прибирал от два дни у дома си. Искам да кажа, че домоуправителят на Скайлър Армс ми каза, че полицията се е навъртала около зданието и е разпитвала за едно чернокожо момиче, което е било видяно с Грийн няколко дни преди да умре. Искам да знам, Изи, искам да знам къде е бялото момиче.

— Да не искате да кажете, че не съм си свършил работата както трябва? По дяволите, ако е така, веднага ви връщам парите.

— Прекалено късно е за това, господин Ролинс. Вие вече сте взели парите ми и сега ми принадлежите.

— Не принадлежа никому.

— Вярвате ли в Господ, господин Ролинс?

— Какво искаш да кажеш, човече?

— Искам да знам дали вярваш в Господ?

— Писна ми от тия глупости! Мисля да си лягам. — Направих движение, сякаш се каня да се обърна, но не го сторих. Никога не бих се обърнал съзнателно с гръб към ДеУит Олбрайт.

— Защото, виждаш ли — продължи той, привеждайки се леко към мен, — обичам да гледам отблизо човека, когото убивам, ако той вярва в Господ. Искам да видя дали смъртта е различна при религиозните хора.

„Изчакай благоприятен случай“ — прошепна ми гласът.

— Видях я — казах.

Отидох до стола във всекидневната. Когато седнах, сякаш тежък товар се смъкна от плещите ми.

Помагачите на Олбрайт пристъпиха към мен. Бяха възбудени, също като ловни кучета, надушили кръв.

— Къде? — усмихна се Олбрайт. Очите му видимо се оживиха.

— Тя ми се обади. Каза, че ако не ѝ помогна, ще съобщи на полицията за Корета...

— Корета?

— Едно мъртво момиче, приятелка на мой приятел. Вероятно същата, за която е разпитвала полицията. Същата, която е била с Франк и вашето момиче — казах. — Дафни ми даде адрес на Динкър и аз отидох там. После ме накара да я закарам в Холивуд Хилс до къщата на един тип.

— Кога беше всичко това?

— Току-що се прибирам.

— Къде е тя?

— Потегли.

— За къде? — Гласът му звучеше, сякаш излизаше от дъното на кладенец. Звучеше заплашително и свирепо.

— Не знам! Когато открихме тялото, тя веднага духна с колата му!

— Какво тяло?

— Мъжът беше мъртъв, когато пристигнахме там.

— Как се казва този мъж?

— Ричард.

— Ричард кой?

— Тя просто го наричаше Ричард, това е всичко. — Не виждах причина да му обяснявам, че съм го виждал да се навърта около кръчмата на Джон.

— Сигурен ли си, че е бил мъртъв?

— От гърдите му стърчеше дръжката на нож. По очите му лазеха мухи. — В гърлото ми се надигна топка при спомена. — Навсякъде имаше кръв.

— И ти просто я пусна ей така? — Заплахата в гласа му се бе възвърнала, така че се изправих и се запътих към кухнята за още кафе. Толкова се тревожех някой от тях да не ме последва, че се блъснах в касата на вратата при влизането.

„Изчаквай благоприятен случай“ — прошепна ми отново гласът.

— Не сте ме наемали да отвличам когото и да било. Момичето просто грабна ключовете на колата и духна. Какво искахте да направя?

— Обади ли се на ченгетата?

— Винаги се опитвам да спазвам правилника за движение. Това е всичко, което има значение за мен.

— Сега ще ти задам един въпрос, Изи. — Погледът му се заби в очите ми. — И не искам да правиш никакви грешки при отговора. Не и

точно сега.

— Продължавайте.

— Тя взе ли нещо с нея? Чанта или някакъв куфар?

— Взе един стар, очукан кафяв куфар. Пъхна го в багажника.

Очите на ДеУит просияха и напрежението му в плещите мигом изчезна.

— Каква беше колата?

— Студебейкър, модел четиридесет и осма. Розов.

— Накъде пое? Спомни си, че си длъжен да ми казваш всичко.

— Единственото нещо, което спомена, беше, че ще я паркира на някакво закътано местенце, но не каза точно къде.

— Какъв беше адресът, на който я откара?

— Двадесет и шест...

Той ми махна нетърпеливо с ръка, и за мой срам, аз се сниших на мястото си.

— Напиши го — нареди ми той.

Взех лист хартия от чекмеджето на масата.

Той седна срещу мен на дивана, четейки написаното. Коленете му бяха широко разтворени.

— Донеси ми чаша уиски, Изи.

„Налей си сам“ — прошепна ми гласът.

— Налей си сам — казах. — Бутилката е в шкафа.

ДеУит Олбрайт вдигна поглед към мен и се захили широко. Изсмя се, тупна се по коляното и рече:

— Проклет да съм!

Само го изгледах. Бях готов да умра, но не и да се предам без бой.

— Мани, налей ни уиски, ако обичаш. — Дребосъкът бързо се завтече към шкафа. — Знаеш ли, Изи, ти си куражлия. Точно от такива куражлии като теб имам нужда да работят за мен. — Провлеченият му говор стана още по-гърлен. — Аз вече ти платих, нали?

Кимнах.

— Така, както аз го схващам, Франк Грийн е ключовата фигура. Тя ще е някъде около него или най-малкото, той ще знае къде се намира в момента. Така че искам от теб да ми намериш този гангстер. Искам да ми уговориш среща с него. Това е всичко. Срещна ли се вече

с него, ще знам какво да кажа. Намираш ми Франк Грийн и ставаме квит.

— Квит ли?

— Приключваме със сделката, Изи. Задържаш парите и те оставям на мира.

Това изобщо не беше оферта. Проумях, че Олбрайт планира да ме убие. Или щеше да ме убие сега, или щеше да изчака да намеря Франк Грийн.

— Ще го намеря, но искам още една стотачка, щом ще рискувам главата си.

— Ти си наистина много свястно момче, Изи, много свястно — повтори той. — Давам ти три дни да го откриеш. И гледай да не объркаш броенето.

Допихме си чашите с Мани и Шариф, застанали в очакване до вратата.

Олбрайт блъсна мрежата, но в този момент му просветна някаква мисъл. Обърна се към мен и каза:

— Не обичам да ми играят номера, Изи.

Нито пък аз, отвърнах наум.

16.

Спах целия ден чак до вечерта. Може би трябваше да хукна да търся Франк Грийн, но единственото нещо, което исках да правя в момента, беше да спя.

Събудих се посред нощ, потънал в пот. Във всеки шум долавях стъпките на убиец, изпратен да ме затрие. Без значение дали това бяха полицията, ДеУит Олбрайт или Франк Грийн. Още не можех да се отърся от миризмата на кръвта, с която се бе просмукало обонянието ми в стаята на Ричард. От прозореца долиташе жуженето на милиони мухи, които бях видял да покриват телата на убитите ми другари в Северна Африка и в Оран.

Треперех, но не от студ. Искаше ми се да изтичам при майка ми или при някой друг, който ме обича, но тогава виждах как Франк Грийн ме изтръгва от прегръдката на любимия човек, опрял нож в гърдите ми.

Накрая скочих от леглото и се втурнах към телефона. Не знаех какво да правя. Не можех да се обадя на Джоупи, защото той нямаше да разбере страховете ми. Не можех да се обадя на Одел, защото той пък щеше да ме разбере прекалено добре и да ми каже: „Бягай!“. Не можех да позвъня на Дюпрей, защото беше още в ареста. Но аз и не бих могъл да говоря с него, защото щеше да ми се наложи да го излъжа за Корета, а бях прекалено честен, за да го сторя.

Така че избрах телефонистката от централата. И когато тя се обади, помолих я да ми даде извънградска линия, след което поисках да ме свържат с госпожа Е. Александър от Клакстън стрийт, пети хюстънски район.

Когато чух гласа ѝ, затворих очи и си я представих — едра жена с тъмнокафява кожа и топазеножълти очи. Виждах я как свъсва вежди, когато произнася „Здравейте“, защото ЕтаМей никога не си падаше по телефоните. Тя обичаше да казва: „Искам да гледам лошите новини в упор, а не да се промъкват като змии по жиците“.

— Здравейте — проговори тя.

— Ета?

— Кой се обажда?

— Изи, Ета.

— Изи Ролинс? — Последва бурен кикот. Онзи кикот, който ви кара да се разсмеете заедно с него. — Изи, къде си, сладур? Да не си се прибрал у дома?

— В Лос Анджелис съм, Ета. — Гласът ми трепереше, в гърдите ми напиреха забравени чувства.

— Нещо не е наред ли, сладур? Звучиш малко странно.

— Ъ... Не, няма нищо, Ета. Радвам се да те чуя. Не мога да се сетя за нищо по-добро.

— Какво не е наред, Изи?

— Знаеш ли как мога да открия Плъха, Ета?

От другата настана тишина. Спомням си как ни учеха в училище, че космосът бил бездна — черна и студена. Усетих го в момента и никак не ми хареса.

— Знаеш, че двамата с Реймънд се разделихме, Изи. Той не живее вече тук.

Усещането, че съм причинил болка на Ета, граничеше с безумие.

— Съжالياвам, скъпа — казах. — Просто ми хрумна, че може да знаеш как да го открия.

— Какво не е наред, Изи?

— Изглежда, че Софи ще излезе права.

— Софи Андерсън?

— Да, знаеш ли, че тя винаги казваше, че Лос Анджелис ѝ идвал прекалено много, за да го понесе?

Ета отново се разсмя.

— Разбира се, че съм я чувала.

— Като едното нищо може да се окаже права — засмях се и аз.

— Изи...

— Само предай на Плъха, че съм се обаждал, Ета. Кажи му, че Софи може да се е оказала права за Калифорния и може би тъкмо тук му е мястото.

Тя понечи да каже още нещо, но аз се направих, че не я чувам и се сбoguвах.

После затворих.

Преместих стола си до прозореца, за да мога да гледам градината. Преседях така дълго време, като стисках юмруци и си поемах дълбоко дъх, докато се успокоя. Накрая страхът ми премина и аз се унесох. Последното нещо, което си спомням точно преди да заспя, беше моето ябълково дръвче преди зазоряване.

17.

Извадих визитната картичка, която ми беше дал ДеУит Олбрайт.

МАКСИМ БАКСТЪР

Директор личен състав
„Лайън Инвестмънтс“

В долния десен ъгъл имаше адрес на Сиенега булевард.

Към десет часа бях облечен в най-хубавия си костюм, готов да тръгна. Реших, че е време да посъбера малко информация и за себе си. Тази визитна картичка беше едното от двете неща, които трябваше да проверя, така че подкарах през града до една малка служебна сграда точно под Мелроуз, на Ла Сиенега. Цялата сграда беше заета от „Лайън Инвестмънтс“.

Секретарката, възрастна дама със синкава коса, се бе съсредоточила върху ведомостта на бюрото си. Когато сянката ми падна върху отворения пред нея документ, тя изрече:

— Да?

— Дошъл съм да се срещна с господин Бакстър.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Но господин Олбрайт ми даде визитната му картичка и ми каза да дойда тук, когато имам възможност.

— Не познавам никакъв господин Олбрайт — произнесе тя отново към сянката ми върху бюрото си. — А господин Бакстър е много зает човек.

— Може би той познава господин Олбрайт, който ми даде тази визитна картичка — подхвърлих аз парчето картон върху страницата, която четеше, и тя вдигна глава.

Това, което видя, явно я изненада.

— О!

Усмигнах се учтиво.

— Мога да почакам, ако е зает. Тъкмо съм се измъкнал малко от работа.

— Аз, а... Ще видя дали той ще може да отдели малко време, господин...

— Ролинс.

— Вие само седнете тук на дивана, аз веднага ще се върна.

И тя изчезна през вратата зад бюрото си. След няколко минути се появи друга възрастна дама. Тя ме изгледа подозрително и пое работата, която бе оставила колежката ѝ.

Приемната наистина си я биваше. До прозореца беше разположена дълга, покрита с черна кожа кушетка. Прозорецът гледаше към булевард Ла Сиенега. Гледката представляваше един от онези шикозни ресторанти — „Ангъс Стейк Хаус“. Отпред бе застанал мъж с емблемата на „Бийфитър“, готов да отвори вратата за всички чудесни хора, готови да се разделят с месечната си заплата само за четиридесет и пет минути. Бийфитъра изглеждаше ужасно щастлив. Зачудих се колко правеше на ден само от бакшишите.

Пред кушетката имаше дълга масичка за кафе, отрупана с бизнес вестници и бизнес списания. Нищо за жените. И нищо за мъжете, които могат да потърсят спортната или развлекателната секция. Когато се уморих от гледката на Бийфитъра как отваря и затваря вратите, започнах да разглеждам стаята.

На стената до кушетката висеше бронзов плакет. Най-отгоре се извисяваше връхлитащ сокол, скулптиран в овал. Соколът беше с по три нокти на краката. Под него се намираха имената на важните партньори и филиали на Лайън Инвестмънтс. Разпознах някои от имената като знаменитости, за които можете да прочетете всеки ден в „Таймс“. Адвокати, банкери и най-банални имена на стари богаташи. Името на президента беше в дъното на планета, сякаш беше някой срамежливец, който не иска фамилията му да изпъква прекалено много. Господин Тод Картър не беше от онзи тип мъже, които обичат да се шуми около името им, доколкото разбрах. Искам да кажа, какво ли щеше да си помисли той, ако разбереше, че едно непознато френско момиче, което открадва в нощта колата на един мъртвец, използва

неговото име? Изкикотих се дотолкова шумно, че възрастната дама зад бюрото вдигна глава и направи гримаса.

— Господин Ролинс — произнесе първата секретарка с влизането си в стаята, — знаете, че господин Бакстър е много зает човек. Той не разполага с почти никакво свободно време...

— Е, тогава може би ще е по-добре, ако се видим само за минута, за да не губи от ценното си време.

Това не ѝ хареса.

— Мога ли да ви запitam от какво естество е молбата ви?

— Разбира се, че можете, но не мисля, че шефът ви би искал да обсъждам на всеослушание общи бизнес въпроси.

— Уверявам ви, сър — изрече тя гневно, придавайки си смелост, — че каквото и да имате да казвате на господин Бакстър, ще си остане между нас. Освен това, той не може да се срещне в момента с вас и аз съм единственият човек, с когото можете да разговаряте.

— Не.

— Страхувам се, че е така. А сега, ако имате някакво съобщение за господин Бакстър, моля, кажете ми го, за да мога да се върна към задълженията си. — Тя извади един малък бележник и жълт молив.

— Добре, госпожице...? — Поради някаква причина счетох, че би било добре да науча и аз нейното име.

— Какво е съобщението ви, сър?

— Разбирам — произнесох. — Добре, съобщението ми е следното: имам новина за господин Тод Картър, президента на вашата компания, ако не греша. Дадох ми визитната картичка на господин Бакстър, за да му предам съобщение за една работа, която бях наел да свърша от господин ДеУит Олбрайт. — Спрях на това място.

— Да? И каква е точно работата?

— Сигурна ли сте, че искате да я научите? — попитах аз.

— Каква е работата, сър? — Дори и да беше нервна, и най-наблюдателният не би го доловил.

— Господин Олбрайт ме нае да открия приятелката на господин Картър, след като тя му е била шута.

Тя спря да пише и се втренчи в мен над очилата си.

— Това някаква шега ли е?

— Не, доколкото ми е известно, мадам. Всъщност, трябва да ви призная, че откакто започнах да работя за шефа ви, забравих какво е това смях. Изобщо забравих.

— Извинете ме — произнесе тя.

Затвори бележника си с такава сила, че плясъкът стресна колежката ѝ, и отново изчезна.

Пет минути след излизането ѝ, вратата отново се отвори и на прага застана висок мъж в тъмносив костюм. Беше слаб, с буйна черна коса и гъсти вежди. Очите му се губеха в сенките на тези могъщи, свъсени стрехи.

— Господин Ролинс. — Усмивката му беше толкова белозъба, че би била съвсем на място върху лицето на ДеУит Олбрайт.

— Господин Бакстър? — Изправих се и стиснах протегнатата десница.

Минахме покрай двете онемели жени с провиснали челюсти. Бях сигурен, че в мига, в който двамата с господин Бакстър прекрачехме прага, те щяха да съберат глави и да закудкудякат.

Коридорът, в който влязохме, беше тесен, но покрит със скъп килим, а стените — тапицирани със син плюш. В дъното на коридора имаше дъбова врата с фино гравирани върху нея надпис „Господин Т. Бакстър, Вицепрезидент“.

Кабинетът му беше малък и скромнен. Писалището — масивно, без да е прекалено голямо или модерно. Подът беше от боров паркет, а прозорецът зад него гледаше към някакъв паркинг.

— Не беше много разумно от ваша страна да коментирате работите на господин Картър пред секретарките — произнесе Бакстър в момента, в който вече се бяхме настанили на столовете.

— Това не ме вълнува особено.

— Какво? — Във въпроса се съдържаше ясно изразено възмущение.

— Казах, че това не ме вълнува особено, господин Бакстър. Имам си прекалено много грижи, за да ме вълнува мнението ви кое е правилно и кое не. Разбирате ли, ако бяхте предали на онази жена там, че ще ме приемете, тогава...

— Помолих я да ми предаде съобщението ви, господин Ролинс. Доколкото разбирам, вие търсите работа. Мога да ви уговоря среща и да ви изпратя известие по пощата...

— Дошъл съм да разговарям с господин Картър.

— Това е невъзможно — каза той. После се изправи, с явното намерение да ме сплаши.

Само го изгледах.

— Човече, що не си седнеш на задника и не се обадиш на шефа си?

— Не знам за какъв се мислите, господин Ролинс! Дори и важни хора нямат пряк достъп до господин Картър. Имате късмет, че изобщо се ангажирах да се срещна с вас.

— Искате да кажете, че бедният негър е извадил голям късмет, че надзирателят си е направил труда да го напсува, а?

Господин Бакстър си погледна часовника вместо да ми отговори.

— Имам делова среща, господин Ролинс. Ако вие ми предадете какво имате да казвате на господин Картър, той ще ви се обади, ако смете за необходимо.

— Точно това ми каза и госпожата отпред, а вие ме обвинихте, че съм се бил раздрънкарал.

— Аз съм наясно със ситуацията относно господин Картър, дамите отпред не са.

— Вие може да имате представа за нещата така, както ви ги е представил, но нямате представа какво аз ще ви кажа.

— И какво може да бъде то? — попита той, отпусвайки се на стола си.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че той може да продължи да управлява „Лайън“ от затворническата килия, ако не пожелае да разговаря с мен, и това може да се случи всеки момент. — Не бях много наясно какво точно имах предвид, но думите ми видимо смутиха господин Бакстър, който веднага грабна слушалката.

— Господин Картър — каза той, — тук е един от служителите на господин Олбрайт, който иска да се срещне с вас... Олбрайт, човекът, когото наехме да търси Моне... Звучи ми така, сякаш нещата са спешни, сър. Може би ще е добре да го видите...

Те поговориха още малко за по-несъществени неща.

Бакстър ме поведе обратно през коридора, но този път направи ляв завой, преди да минем през приемната със секретарките. Озовахме се пред една врата от тъмно дърво. Бакстър извади ключ и когато я отвори, видях, че беше малък асансьор.

— Влизайте, асансьорът ще ви откара до кабинета му — каза ми Бакстър.

Не изпитвах усещане за движение — разнасяше се само мекото жужене на електродвигател някъде под пода. Асансьорът имаше седалка и пепелник. Стените и таванът бяха тапицирани с червена кадифена тъкан на ромбове. Всеки ромб съдържаха двойка танцуващи фигури. Валсиращите мъже и жени бяха облечени като благородници от френски кралски двор. Този разкош накара сърцето ми да забие побързо.

Вратата се отвори и пред погледа ми застана дребен, червенокос мъж в светлокафяв костюм, който можеше да е купен в „Сиърс Робък“ и обикновена бяла риза, разкопчана на врата. Първо си помислих, че това е служител на господин Картър, но после проумях, че двамата с него бяхме единствените хора в стаята.

— Господин Ролинс? — Той приглади редеещата си коса и стисна ръката ми. Хватката му беше хартиено суха. Беше толкова дребен и спокоен, че изглеждаше повече дете, отколкото мъж.

— Господин Картър, дойдох да ви кажа...

Той вдигна ръка и поклати глава, преди да продължи. После ме поведе през широкия кабинет до два розови дивана, разположени пред писалището му. То беше с цвета и размера на голям роял. Тежките брокатени завеси отзад бяха дръпнати, откривайки изглед към планините отвъд Сънсет булевард.

Спомням си как се замислих над това колко дълъг беше пътят от вицепрезидента до върха.

Двамата се разположихме в двата края на единия диван.

— Нещо за пиене? — Той кимна към кристална гарафа, съдържаща кехлибаренокафява течност на една масичка до мен.

— Какво е това? — Гласът ми прозвуча малко неестествено в просторното помещение.

— Бренди.

Беше първият път, когато вкусах наистина добро питие. Страшно ми хареса.

— Господин Бакстър ми предаде, че носите новини от онзи човек, Олбрайт.

— Е, всъщност не е точно така, сър.

Той се навъси при думите ми. Заприлича ми на начумерено малко момче. Испитах истинско съжаление към него.

— Разбирате ли, не съм много радостен от развоя на нещата с господин Олбрайт. Всъщност, не съм радостен почти за нищо, което ми се случи, след като се запознах с този човек.

— И какво е то?

— Една жена, моя приятелка, беше убита, когато започна да задава въпроси за госпожица Моне, и полицията смята, че аз имам нещо общо със случая. Забърках се с контрабандисти и гангстери из целия град и всичко това само защото зададох няколко въпроса за приятелката ви.

— Да не се е случило нещо с Дафни?

Той изглеждаше толкова разтревожен, че аз бях щастлив да го успокоя:

— Последният път, когато се видяхме, ми изглеждаше съвсем наред.

— Вие сте я видели?!

— Да. Предната нощ.

Сълзи набъбнаха в бледите му, детски очи.

— И какво каза тя? — попита той.

— Бяхме загазили, господин Картър. Разбирате ли, всичко е някаква лудост. Първия път, когато се запознах с нея, тя говореше като францужойка. Но когато открихме тялото, повече ми прозвуча като да произхожда от Сан Диего или оттам някъде.

— Тялото ли? Какво тяло?

— Ще стигнем и до него, но искам първо да се разберем за нещо.

— Искате пари.

— А, не. Вече ми платиха и предполагам, че парите така или иначе идват от вас. Това обаче, което искам, е да ми помогнете да се ориентирам какво става. Разбирате ли, нямам особена вяра на вашия човек Олбрайт, а полицията можем спокойно да я отпишем. Имам един приятел, казва се Джопи, но това е прекалено сложна работа за него. Така че, както виждам, вие сте единственият човек, който може да ми помогне. Доколкото съм наясно, вие търсите това момиче, защото го обичате, и ако греша, тогава никой няма даде и пукнат цент за задника ми.

— Обичам Дафни — произнесе той.

Изслушах го почти със смущение. Изобщо не се опитваше да се държи като мъж. Той кършеше ръце, опитвайки се да се въздържи да ме обсипе с въпроси, докато говорех.

— Тогава ми кажете защо я търси Олбрайт.

Картър прекара пръсти през косата си отново и се загледа към планините. Запази известно време мълчание, преди да продължи.

— Един човек, на когото имам доверие, ми каза, че господин Олбрайт бил добър в конфиденциалните услуги. Това е причината — не искам този случай да се разчуе из вестниците.

— Женен ли сте?

— Не, искам да се ожения за Дафни.

— Тя не е ли откраднала нещо от вас?

— Защо питате?

— Господин Олбрайт изглеждаше истински загрижен за багажа ѝ и аз счетох, че тя е взела нещо от вас, което си искате обратно.

— Може и да го наречете кражба, господин Ролинс, това няма никакво значение за мен. Тя взе някакви пари със себе си, когато си тръгна, но това изобщо не ме вълнува. Вълнува ме единствено тя. Казвате, че била добре, когато сте я видели?

— Колко пари?

— Не виждам какво значение може да има това.

— Ако искате да ви дам отговор на въпросите, тогава и вие ми отговорете.

— Тридесет хиляди долара. — Той го произнесе така, сякаш бяха някакви джобни пари върху рафтчето в банята. — Държах ги у дома, защото пускахме в отпуск хората, които работеха за нас, в половин ден отпуск, като форма на премия, но в деня, който избрахме, плащаха заплатите, и банката не можеше да достави толкова рано парите в брой, така че аз ги накарах да ги закарат у дома ми.

— Вие сте позволили на банката да остави толкова много пари у дома ви?

— Това стана само веднъж, а и каква беше вероятността, че ще бъда ограбен същата тази нощ?

— Сто процента, предполагам.

Той се усмихна.

— Парите не означават нищо за мен. Двамата с Дафни се скарахме и тя взе парите, защото си помисли, че повече не искам да се виждаме. Но тя греши.

— Скарахте се за какво?

— Опитвах се да я изнудват. Тя дойде и ми каза. Искане да я използват, за да се доберат до мен. Тогава тя реши да ме напусне, за да ме спаси.

— С какво разполагаха, за да я шантажират?

— Предпочитам да не го обсъждаме.

Съгласих се с него.

— Олбрайт знае ли за парите?

— Да. А сега, след като отговорих на вашите въпроси, искам вие да отговорите на моите. Тя добре ли е?

— Последният път, когато я видях, беше добре. Търсеше приятеля си — Франк Грийн.

Помислих, че това име може да го смути, но Тод Картър изглежда дори не го чу.

— Какво казахте за някакъв труп?

— Отидохме при един друг неин приятел, мъж на име Ричард, и го намерихме убит в леглото му.

— Ричард Макгий? — Гласът на Картър внезапно стана студен.

— Не знам, не съм сигурен. Знаем само, че се казва Ричард.

— На Лоръл Каниън Роуд ли живееше?

— Да.

— Добре. Радвам се, че е мъртъв. Радвам се. Той беше ужасен човек. Тя каза ли ви, че си има работа с малки момчета?

— Всичко, което ми каза, беше, че бил неин приятел.

— Беше изнудвач и хомосексуален сводник. Работеше за богати мъже с нездрави страсти.

— Е, той беше мъртъв и Дафни взе колата му, по-предната нощ. Тя каза, че се маха от града. Това бяха последните й думи, преди да се разделим.

— Как беше облечена? — Очите му заблестяха в очакване.

— Синя рокля и сини обувки.

— Носеше ли найлонови чорапи?

— Струва ми се, че да. — Не исках да си мисли, че съм се вглеждал толкова отблизо в нея.

— Сини, предполагам.

Той се усмихна щастливо.

— Това е тя! Кажете ми, носеше ли брошка тук, върху гърдата си?

— Да, но от другата страна. Беше червена с дребни зелени точици по нея.

— Ще пийнете ли още едно, господин Ролинс?

— Разбира се.

Този път той ми наля.

— Тя е красива жена, не мислите ли?

— Вие не бихте я търсили, ако не беше такава.

— Никога не съм познавал жена, която да умее да слага парфюма си така, че да ти се иска да се приближиш съвсем до нея, за да разбереш какъв е.

Сапун „Айвъри“, казах си наум.

Попита ме и за грима и за косата ѝ. Каза ми, че била от Ню Орлиънс и че семейството ѝ било от френско благородническо потекло. Произходът на фамилията ѝ водел началото си от Наполеон. Само на очите ѝ отделихме половин час. После започна да ми разказва такива неща, които мъжете никога не разказват за жените си. Не за секс, разбира се. Разказваше ми как го притискала към гърдите си, когато бил изплашен, и как не позволявала на никой сервитьор или продавач да го оскърбява.

Изпитвах странно чувство при разговора с господин Тод Картър. Аз, един негър, седях в кабинета на този пребогат бял мъж, и разговарях с него, сякаш бяхме стари приятели, дори нещо повече. Чувствах, че той не питаеше към мен страха или презрението на повечето бели хора, с които си имах работа.

Странно усещане, но го бях изпитвал и преди. Господин Тод Картър беше толкова богат, че дори не гледаше на мен като на човешко същество. Той можеше да ми разкаже всичко. Аз чудесно замествах някое породисто куче, до което той можеше да коленичи и да прегърне, когато се почувства зле.

Това беше най-лошият вид расизъм. Фактът, че той дори не признаваше разликата между нас, показваше, че не дава и пет пари за мен. Аз обаче нямах време да се тревожа по този повод. Само го

следях как движи устни, говорейки за възлюбената си, докато накрая започнах да го виждам като някакво странно същество. Като някакво бебе, избуяло до възрастен мъж, тероризиращо бедните си родители със силата и глупостта си.

— Обичам я, господин Ролинс. Бих направил всичко, за да я върна при себе си.

— Е, желая ви късмет. Мисля обаче, че е по-добре да държите Олбрайт по-надалеч от нея. Той си точи зъбите за парите й.

— Ще я намерите ли? Ще ви дам хиляда долара.

— Какво по-точно за Олбрайт?

— Ще кажа на служителите си да го уволнят. Той няма да тръгне срещу нас.

— Ами ако го направи?

— Аз съм богат човек, господин Ролинс. Кметът и шефът на полицията редовно вечерят в къщата ми.

— Тогава защо не ви помогнат да я откриете?

Той се извърна при въпроса ми.

— Намерете я! — повтори разпалено.

— Ако ми дадете нещо, за което да се хвана, да кажем, двеста долара, ще направя опит. Не гарантирам, че работата ще стане сто процента. Може и да се е върнала в Ню Орлиънс, не бих се учудил.

Той се изправи усмихнат. Докосна ръката ми с пърхащата си хартиена плът.

— Ще наредя на господин Бакстър да ви напише чек.

— Аз, такова, съжалявам, но не работя с чекове.

Той измъкна портфейла си и прелисти банкнотите.

— Тук имам сто седемдесет и нещо долара. За остатъка ще ви напишат чек.

— Дайте ми сто и петдесет — казах.

Той извади банкнотите от портфейла и ми ги подаде:

— Вземете ги, вземете ги всичките!

Взех и тях.

Някъде у мен се бе зародило убеждението, че няма да доживея края на това приключение. Нямах никакъв друг изход, освен да бягам

през глава, а аз не можех да бягам, така че реших да издоя максимално всички бели хора, с които ме сблъскваше случаят.

Парите купуват всичко. Парите плащат наема и прехраната. Парите бяха причината за смъртта на Корета и причината ДеУит Олбрайт да иска смъртта ми. Имах обаче някаква представа, макар и малко смътна, че ако разполагам с достатъчно пари, тогава може би щях да си откупя живота.

18.

Трябваше да открия Франк Грийн.

Ножаря държеше отговора на всичките ми въпроси. Той знаеше къде се намира момичето, ако въобще на някого му беше известно, и знаеше кой е убил Корета, бях абсолютно сигурен в това. Ричард Макгий също беше мъртъв, но тази смърт не ме вълнуваше, защото полицията нямаше как да ме свърже с нея.

Не че не изпитвах никакви угризения по отношение на убития мъж. За мен всяко убийство е престъпление и знам, че в един по-справедлив свят всеки убиец трябва да получи възмездие.

Но аз не вярвах, че за негрите съществува такова нещо като правосъдие. Мислех си, че може да има някакво подобие на справедливост за черните хора, ако имат парите да си я купят. Парите не са стопроцентова гаранция, разбира се, но са най-близко до господ, поне такива са впечатленията ми от този свят.

Аз обаче нямах и пукнат цент. Бях беден и черен и много вероятен кандидат за съдебно наказание, освен ако не успееш да накарам Франк да застане между мен, Олбрайт и закона.

И така, тръгнах да го търся.

Първото място, където отидох, беше залата за билиард на Рикардо, която се намираше на Слосън. Представляваше само дупка в стената без прозорци — една врата. На входа нямаше име, защото човек или знаеше, че го държи Рикардо, или изобщо не му беше мястото тук.

Джопи ме беше водил при Рикардо няколко пъти, след като нощем затворехме бара му. Това беше долнопробна кръчма, обитавана от лоши мъже с жълтеникави очи, които пушеха и пиеха на провала, докато чакаха сгода да извършат някакво престъпление.

Беше едно от тези места, където за едното нищо можеха да ти теглят ножа, но аз бях в безопасност дотогава, докато бях с корав мъжага като Джопи Шаг. Когато обаче му се наложи да напусне

билярдната маса, за да отскочи до тоалетната, физически усещах как насието дебне около мен.

Нямах друг избор обаче. Исках ли да откроя Франк Грийн, пътят ми задължително минаваше през такива места. Защото Франк беше част от черния бизнес. Ако някой бе откраднал парите му или пък се бе забъркал с момичето му, Франк имаше нужда от наемен стрелец, за да си разчисти сметките, и тогава кръчмата на Рикардо беше точно едно от местата, където той би отишъл. Или ако просто имаше нужда от подкрепление при отвличането на поредната пратка цигари. Хората в билярдната бяха точно от този тип, те живееха единствено от и чрез насието.

Заведението представляваше голяма зала с четири маси за билярд и лампи със зелени абажури, надвиснали над всяка от тях. Покрай стените бяха наредени столове с прави облегалки, повечето заети от клиентите, които пиеха от бутилки, скрити в кафяви хартиени торби и пушеха на мъждивата светлина. Само едно мършаво момче играеше билярд. Това беше Мики, синът на Розета.

Розета управляваше заведението, откакто Рикардо се бе разболял от диабет и бе изгубил и двата си крака. Той беше някъде горе, на втория етаж, лежеше в единично легло и пиеше уиски, забил поглед в голите стени.

Навремето, когато бях чул за болестта му, бях казал на жена му:

— Съжалявам за него, Роуз.

Лицето на Розета беше правоъгълно и широко, а мънистените ѝ очи — впити в месестите кафяви бузи. Тя ме бе изгледала ядно.

— Похойкал е за двама, че и отгоре. Предполагам, че сега вече му се полага почивка.

Това беше целият ѝ коментар.

Тя седеше до единствената маса за игра на карти в дъното на помещението. Приблжих се до нея и я поздравих.

— Добър вечер, Розета, как е хавата тази вечер?

— Джопи с теб ли е? — попита ме тя, оглеждайки се наоколо.

— Не. Още не е затворил бара.

Тя ме изгледа така, сякаш бях някакво заблудено коте, хукнало подир кашкавал.

Салонът беше толкова тъмен и запушен, че не можех да видя никой какво прави около мен, освен Мики, но пък усетих десетки чифтове очи в мрака. Когато се извърнах към нея, видях, че и тя се взира натам.

— Да си чувала някой да продава добро уиски в последно време, Роуз? — попитах.

Бях се надявал да си побъбря малко с нея, преди да задам въпросите си, но погледът ѝ не ме успокои особено, а залата беше прекалено тиха, за да водя продължителен разговор.

— Тук не е бар, сладур. Ако искаш уиски, иди при приятеля си Джопи. — Тя хвърли поглед към вратата, подканяйки ме да си ходя, предполагам.

— Не искам да пия, Роуз. Търся да купя кашон или два. Помислих, че може би ти знаеш откъде да си намеря.

— Защо не питаш приятеля си за това? Той знае къде се намира уиски.

— Джопи ме изпрати при теб, Роуз. Каза ми, че ти знаеш.

Тя все още беше подозрителна, но виждах, че вече не се страхува.

— Можеш да пробваш при Франк Грийн, ако искаш да си купиш кашонче.

— Да? Къде мога да го намеря?

— Не съм го мяркала от няколко дни. Или е с гаджето си, или е на работа.

Това беше всичко, което ми каза. Запали цигара и се обърна. Благодарих ѝ и се запътих към Мики.

— Осем топки? — запита той.

Всъщност, нямаше значение на какво играем. Заложих петарка и я загубих, после загубих още една. Това ми отне половин час. След като разсъдих, че съм платил достатъчно за получената информация, махнах на Мики и излязох на слънце.

Изпитвах чувство на огромно задоволство, докато се отдалечавах от заведението на Рикардо. Не знам как да го изразя по-точно. Сякаш за пръв път в живота си вършех нещо единствено само за мен. Никой не ми казваше какво да правя. Може и да не бях открил Франк, но бях

накарал Розета да спомене името му. Ако тя знаеше къде се намира онзи ден, щях да го откроя.

На Изабела стрийт имаше голяма къща, в дъното на една сляпа пряка. Това пък беше заведението на Върни. Множество работници отскачаха от време на време до него да споделят някое от тъмнокожите момичета. Беше приятно място. На втория и третия етаж имаше по три спални на етаж, а на първия — кухня и всекидневна, където гостите можеха да се позабавляват.

Върни беше почти светлокожа жена с коса с цвят на потъмняло злато. Тежеше поне сто и петдесет кило и обикновено прекарваше цял ден и цяла нощ в кухнята. Дъщеря ѝ, Дарсъл, която беше със същите габарити като тези на майка си, приветстваше мъжете в салона и събираше по няколко долара за храната и напитките.

Някои мъже, като Одел например, бяха щастливи да седят, да си пийват и да слушат музиката от грамофона. От време на време Върни се мяркаше в салона да поздрави стари приятели и да се представи на новодошлите.

Ако обаче се появеше някой, който търси женска компания, на горните етажи имаше момичета, които чакаха пред вратите на стаите си, в случай че в момента нямаха клиенти. В коридора на втория етаж седеше Хю Барнс — широк в бедрата мъж, с едър кокал и лице на невинен младенец. Но Хю беше бърз и жесток, въпреки невинната си физиономия, и присъствието му осигуряваше безпроблемния бизнес на Върни.

Запътих се натам в ранния следобед.

— Изи Ролинс! — Дарсъл протегна дебелите си ръце към мен. — Чух, че си умрял и си отишъл в рая.

— О, не, Дарси. Знаеш, че ме спасиха, за да бъда твой.

— Добре, влизай, сладур!

Тя ме поведе за ръка към всекидневната. Няколко мъже седяха около бутилка и слушаха джаз. Върху масичката за кафе имаше голяма купа с тъмен ориз и бели порцеланови чинии.

— Изи Ролинс! — разнесе се глас откъм вратата на кухнята.

— Как си, скъпи? — попита Върни, дотичала при мен.

— Чудесно, Върни, просто чудесно.

Едрата жена ме прегърна така, че се почувствах като завит в пухен юрган.

— Уф! — изпъшка тя, като почти ме отдели от пода. — Толкова време мина, миличкия ми, толкова време!

— Да, да — закимах аз. Прегърнах я и бавно се свлякох на дивана.

Върни ми се ухили.

— Не мърдай сега оттук, Изи. Искам да ми разкажеш как вървят нещата, преди да хукнеш горе по стайте. — След тези думи тя се скри в кухнята.

— Хей, Роналд, какво става? — обърнах се към мъжа до мен.

— Не кой знае какво, Изи — отвърна Роналд Уайт. Беше водопроводчик и не сваляше работния си комбинезон, без значение къде се намира. Твърдеше, че работните дрехи на човека са единственото нещо, което той наистина притежава.

— Малко да глътнеш въздух, а? — Обичах да се шегувам с Роналд за семейството му. Жена му го даряваше със син всеки дванадесет или четиринадесет месеца. Тя беше толкова религиозна, че не смееше да взема предпазни мерки. На тридесет и четири години Роналд имаше девет сина и още един беше на път.

— Умират да обръщат къщата наопаки, Изи. Кълна ти се. — Роналд поклати глава. — Биха се покатерили и по тавана, стига да има къде да се държат. Да знаеш, шубе ме е да се прибирам у дома.

— О, хайде, човече, не може да е толкова зле.

Челото на Роналд се набръчка като сушена слива и лицето му придоби страдалческо изражение.

— Няма майтап, Изи. Прибирам се у дома и всички вкупом ми се нахвърлят — цяла армия! Първо ми скачат най-големите, после идват другите, дето сега прохождат. А малко след това влиза и Мери, изпита до смърт, и носи още две в прегръдките си. Да ти кажа, Изи, харча петдесет долара за храна и само ги гледам как опустошават всичко. Ядат всяка минута, през която не си дерат гърлата. — В очите на Роналд избликнаха сълзи. — Кълна ти се, не мога да издържам, човече. Кълна ти се!

— Дарсъл! — извиках аз. — Веднага донеси на Роналд едно питие. Не виждаш ли, че се нуждае страшно да глътне нещо?

Дарсъл донесе бутилка „Харпърс“ и наля и на тримата. Връчих ѝ трите долара за бутилката.

— Да — каза Къртис Крос. Той седеше пред блюдо с ориз. — Децата са най-опасните създания на земята, с изключение на младите момичета на възраст от петнадесет до четиридесет и две години.

Това накара дори и Роналд да се засмее.

— Не знам — каза той. — Обичам Мери, но си мисля, че скоро трябва да бягам през глава. Тия деца ще ме вкарат в гроба, ако не го направя.

— Пийни си още, човече. Дарси, ти само наглеждай масата, няма да забравиш, нали? Този мъж тук има нужда за малко да се откъсне от проблемите си.

— Ти вече плати бутилката, Изи. Можеш да правиш с нея, каквото си поискаш. — Като повечето чернокожи жени, Дарсъл не беше никак щастлива да чуе, че някой мъж иска да зареже жена си и децата си.

— Три долара бутилката и въпреки това пак имате печалба? — направих се на изненадан аз.

— Купуваме на едро, Изи — усмихна се Дарсъл.

— Мога ли и аз да си купя на едро? — попитах, сякаш за пръв път чувах за покупка на контрабандна стока.

— Не знам, сладур. Знаеш, че двете с мама сме оставили на Хю да се грижи за зареждането със стока.

Това ми беше достатъчно. Хю не беше от хората, които можех да разпитвам за Франк Грийн. Беше същият като Форни Младока — злюбен и отмъстителен. Нямаше да ми каже нищо.

Към девет заках Роналд у дома му. Той плачеше на рамото ми, когато го извеждах от колата.

— Моля те, не ме карай да се прибирам, Изи. Вземи ме с теб, братко.

Опитах се да сдържа смеха си. Видях Мери застанала до вратата. Беше адски слаба, само коремът ѝ беше огромен. Държеше по едно бебе в двете си ръце. Всичките им деца се тълпяха около нея на прага, като се разбутваха едно друго, за да видят баща си, който се прибираше у дома.

— Хайде, Рон. След като си направил толкова много бебета, сега отивай да си лягаш.

Спомням си как си мислех тогава, че ако оживея след цялата история, животът ми ще бъде песен. Роналд обаче нямаше никаква възможност да бъде щастлив, освен ако не разбиеше сърцата на бедното си семейство.

През следващите дни обиколих баровете, на които Франк продаваше контрабандния алкохол, и заведенията, в които се играеха комарджийски игри, които той обичаше да посещава. Никога обаче не споменах името му. Франк беше крайно подозрителен, подобно на всички гангстери, и ако усетеше, че хората го одумват, ставаше особено нервен. А когато Франк беше изнервен, можеше да ме убие, още преди да съм си казал молитвата.

Именно тези два дни, повече от всички други, ме превърнаха в детектив.

Изпитвах тайна наслада, когато влизах в някой бар и си поръчвах бира с парите, които някой друг ми беше дал. Питам бармана за името му и бърбех за какво ли не, но всъщност зад този приятелски разговор се мъчех да открия нещо. Никой не знаеше какво тая и това ме правеше донякъде непонятен за околните. Хората си мислеха, че просто се мотая насам-натам, но това, което всъщност виждаха, беше само една илюзия, прикритие за истинските ми цели.

Нито веднъж не се отегчих или уморих. Дори не изпитвах страх от ДеУит Олбрайт през тези дни. Като последния глупак, аз се чувствах недосегаем дори и за неговата маниакална склонност към насилие.

19.

Зепо винаги можеше да бъде открит на ъгъла на Четиридесет и девета улица и Маккинли. Беше наполовина негър, наполовина италианец, парализиран. Стоеше и гледаше на света като мършав, сбръчкан пророк, до когото единствено достига гласът на бога. Той трепереше и се тресеше, а лицето му се кривеше от всевъзможни тикове. Понякога се привеждаше и се подпираше с двете си ръце на тротоара, сякаш улицата се канеше да го погълне и бързо се отблъскваше от нея.

Ърнест, бръснарят, оставяше Зепо да проси пред бръснарницата му, защото знаеше, че уличните момчета няма да посмеят да го закачат, докато е пред прозорците му.

— Хей, Зепо, как я караш? — попитах.

— Б-б-б-ива, Изи. — Понякога думите излизаха от устата му без трудност, но друг път не можеше дори да довърши изречението си.

— Хубав ден, а?

— Д-д-д-а. Х-х-х-х-убав ден — заекна той, изпълнал и двете си ръце пред лицето, като някоя миешца се животинка.

— Добре — казах и влязох в бръснарницата.

— Здравсти, Изи — произнесе Ърнест, докато сгъваше вестника си и се изправяше от бръснарския стол.

Заех мястото му и той заметна чистата бяла кърпа около мен, като я закопча под брадата ми.

— Не идваше ли в четвъртък?

— Човек не може да си остава все същият, Ърнест! Човек трябва да се стреми към разнообразие.

— Хей! Господи, дай ми тази седмица! — извика някой от дъното на тясната бръснарница. В дъното на салона винаги играеха на карти — група от петима мъже, насядали на колене около третия бръснарски стол.

— Значи, погледна се в огледалото тази сутрин и реши, че имаш нужда от подстригване, а? — попита ме Ърнест.

— Абсолютно.

Ърнест се засмя и грабна ножиците.

Той винаги пускаше италиански опери по радиото. Ако го запиташе човек защо, винаги отговаряше, че Зепо много обичал операта. Зепо обаче не можеше да чуе радиото отвън, а Ърнест го пускаше в бръснарницата само веднъж месечно, за безплатното му подстригване.

Бащата на Ърнест бил голям пияница. Пребивал до смърт малкия Ърнест и майка му. Така че Ърнест не се церемонеше много с пияниците. А Зепо си падаше по чашката. Предполагам, че цялото това клатушкане не му причиняваше кой знае какво неудобство, стига само коремът му да беше пълен с евтино уиски. Така че той просеше, докато събереше достатъчно за консерва с боб и бутилка скоч, за да се налее.

Тъй като Зепо почти винаги биваше или пиян, или на път да се напие, Ърнест никога не го пускаше вътре в бръснарницата.

Веднъж го попитах защо оставя Зепо да проси пред заведението му, щом толкова ненавижда пияниците.

— Господ може да ме запита един ден защо не съм подал ръка на по-нисшия си брат — отвърна ми той.

Побъбрихме за това-онова, докато мъжете отзад хвърляха заровете, а Зепо се кълчеше и люшкеше пред прозореца. Радиото свиреше „Дон Жуан“. Искях да разбера местонахождението на Франк Грийн, но това трябваше да стане в нормален разговор. Повечето бръснари бяха запознати с всичката важна информация из квартала. Затова и отидох да се подстрижа при него.

Ърнест точеше бръснача на кожения колан покрай ушите ми, когато на прага застана Джаксън Блу.

— Здравейте — поздрави той.

— Здравей, Джаксън — отвърнах.

— Лени е тук, Блу — предупреди го Ърнест.

Хвърлих поглед към Лени. Беше дебел мъж, седнал на колене както си беше в работните дрехи на градинар и бяла бояджийска шапка. Захапал угарката на пура, той хвърли кръвнишки поглед към Блу.

— Кажи на тоя мършав педал да си обира крушите оттук, Ърни! Ще го пречукам кучия му син. Хич не се майтапя — предупреди Лени.

— Той не ти се бърка в работите, Лени. Гледай си играта или изчезвай от заведението ми.

Най-хубавото нещо при бръснарите беше, че винаги имаха дузина остри бръсначи под ръка, с които да вдвояват ред в бръснарниците си.

— Какво му става на Лени? — попитах.

— Просто е глупак — отвърна Ърнест. — Това е. Джаксън е същият.

— Какво се е случило?

Джаксън беше дребен човечец с много тъмна кожа. Беше толкова черен, че кожата му блестеше със синкав оттенък на силно слънце. Той се свиваше на вратата и кокореше очи.

— Приятелката на Лени, нали я знаеш, Елба, отново го зарязала — каза Ърнест.

— Така ли? — Чудех се как да завъртя разговора към Франк Грийн.

— И после почна да се навърта около Джаксън, само и само да влуди Лени.

Джаксън беше забил поглед в пода. Носеше възширок син костюм на райета и кафява филцова шапка.

— Наистина ли?

— Да, Изи. А нали знаеш, на Джаксън му изскачат ангелите веднага, само като му намигнат.

— Не съм си имал работа с нея. Тя го лъже — нацупи се Джаксън.

— Значи, според теб, завареният ми брат също лъже, а? — Лени се бе появил точно до нас. Напомняше силно на сцена от комедиен филм, защото Джаксън беше уплашен като куче, притиснато в ъгъла, а Лени, с провисналото си над колана шкембе, напомняше едър пес, готов да го връхлети.

— Назад! — изкрещя Ърни, заставайки между двамата, като ги разблъска. — Всеки човек може да дойде да се подстриже при мен, но не и да се бие.

— Тоя дребен алкохолизиран боклук трябва да даде обяснение за Елба, Ърни.

— Той няма да го направи тук. Кълна се, че ще трябва да се биеш с мен, ако искаш да стигнеш до Джаксън, а ти добре знаеш, че не си

струва риска.

В този момент си спомних как понякога си изкарваше парите Джаксън.

Лени посегна към него, но дребният човечец пъргаво се скри зад Ърнест, който стоеше непоклатим като скала.

— Върви да си играеш играта, докато кръвта ти тече още из вените, приятелю — каза той, като измъкна един прав бръснач от джоба на синята си манта.

— Нямах никакво право да ме заплашваш, Ърни. Аз не съм никакъв боклук, та всеки да ме подритва както му скимне. — Той въртеше глава, като се мъчеше да види Джаксън зад гърба на бръснаря.

Започнах да се изнервям от скандала и свалих кърпата от врата си, като обърсах пяната с нея.

— Слушай ме добре, Лени. Пречиш ми на бизнеса и тревожиш клиента ми, братко. — Ърни заби пръст като железопътна траверса в шкембето на Лени. — Или се връщаш към играта, или ще те разпоря. Не се майтапя!

Всеки, който познаваше Ърнест, знаеше, че това беше последното му предупреждение. За да бъдеше човек бръснар, бяха нужни и смелост, и решителност, защото заведението му обикновено се превръщаше в център на бизнеса в местния квартал. Картоиграчи, лотария и всички останали видове незаконен бизнес си даваха среща в бръснарницата. Тя беше нещо като клуб. А всеки клуб има нужда от вътрешен ред, за да вървят нещата.

Лени навири предизвикателно брадичка и разкърши плещи, след което направи няколко крачи заднишком.

Станах от стола и отброих няколко монети върху плота.

— Ето, Ърни — казах.

Ърни кимна към мен, но беше прекалено зает с Лени, за да ме погледне.

— Остави го — обърнах се към свития Джаксън.

Всеки път, когато биваше притеснен, той се улавяше за онази си работа. В момента я мачкаше здравата.

— О, да, Изи, мисля, че Ърни оправи нещата. Идвам с теб.

Свърнахме зад първия ъгъл, до който се добрахме, и после поехме по улицата, отдалечавайки се от бръснарницата. Ако Лени се канеше да хукне подир нас, той трябваше да се потруди доста, докато ни открие.

Не успя, но когато минавахме по Мериуедър Лейн, някой извика:
— Лени!

Беше Зепо. Залюшка се след нас, подобно на човек с невидими патерици. На всяка стъпка се накланяше опасно и аха-аха да се плъосне на земята, но в този момент правеше стъпка и нещата се оправяха до следващото залитане.

— Здравсти, Зеп — отвърна Джаксън и погледна зад рамото на Зепо дали не идва Лени.

— Д-д-джаксън.

— Какво искаш, Зепо? — Трябваше да науча нещо от Джаксън и не ми трябваха никакви свидетели.

Зепо протегна шия напред до положение, което си мислех, че е невъзможно за човек, и после приближи свитите си в юмруци ръце до раменете. Напомняше на птица, изпаднала в агония. Усмивката му можеше да накара и Сатаната да умре от завист.

— Л-л-лени направо е п-п-п-олудял. — После се разкашля неистово, което при него означаваше смях. — П-п-п-родаваш ли, Б-б-лу?

Идеше ми да разцелувам сакатия.

— Не, човече — отвърна Джаксън. — Франк го няма от доста време. Продава само на едро на заведенията. Казва, че не му трябват петачета.

— Вече не работиш ли за Франк? — попитах.

— Ами. Той е прекалено голям за мен.

— По дяволите! Щото и аз търсех да купя малко уиски. Замислил съм едно увеселение, ама ще трябва да заредя пиячка.

— Ами може да те уредя, Изи. — Очите на Джаксън светнаха. Още не бе спрял да се извъръща от време на време да гледа дали Лени няма му изскочи зад гърба отнякъде.

— Как?

— Ами, може би, ако купиш повечко, Франк ще ни направи отстъпка.

— Колко?

— Колко искаш да купиш?

— Един-два кашона „Джим Бийм“ ще са достатъчни.

Джаксън се почеса по брадичката.

— Франк продава на кашони. Мога да взема три и после да продам третия на бутилки.

— Кога ще го видиш? — Сигурно съм прозвучал доста настойчиво, защото в очите на Джаксън светна тревожна лампичка. Той направи продължителна пауза, преди да проговори.

— Какво има, Изи?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо ти е притрябвал Франк?

— Авер, не знам за какво говориш. Всичко, което знам, е, че в събота чакам гости у дома, а бюфетът е празен. Имам някой друг долар, но миналия понеделник ме изритаха от работа и не мога да си позволя да хвърля всичките си пари за уиски.

През цялото време Зепо се тресеше покрай нас с надеждата, че отнякъде ще се материализира бутилка уиски.

— Е, щом ти трябва толкова спешно — изрече Джаксън, все още подозрително, — какво ще кажеш, ако ти го доставя отнякъде другаде?

— Не ме вълнува откъде ще го доставиш. Всичко, което ми трябва, е евтино уиски, а доколкото знам, нали точно с това се занимаваш?

— Да, така е, Изи. Знаеш, че обикновено купувам от Франк, но този път май ще трябва да потърся от другаде. Ще ти излезе малко по-скъпичко, но пак ще спастриш някоя парица.

— Както кажеш, Джаксън. Само ме заведи до извора.

— И аз с-с-с-ъщо — заприглася Зепо.

20.

Подкарах по централния булевард към Седемдесет и шеста улица. Чувствах се нервен от близостта на полицейския участък, но трябваше да открия Франк Грийн.

Джаксън отведе двама ни със Зепо до магазина за алкохол на Ейб. Бях радостен, че Зепо беше дошъл с нас, защото хората, които не го познаваха, не отделяха очи от него. Разчитах на това, за да мога да задавам въпроси за Франк, уж помежду другото.

На път към магазина, Джаксън ми разказа историята на собствениците му.

Ейб и Джони били братовчеди. Дошли от Полша или по-точно от градчето Аушвиц. Били от евреите, които преживели нацистките лагери. Работели като бръснари в родината си, а и в Аушвиц вършели същото.

Ейб членувал в нелегалната организация в лагера. Той спасил Джони от газовата камера, когато онзи дотолкова отслабнал, че нацистският надзирател решил да го изпрати на смърт. Ейб издълбал дупка в стената до нара си и напъхал Джони в нея, като съобщил на надзирателя, че Джони е умрял и сутрешният патрул го откарал за кремиране. Ейб събирал храна от приятелите си и хранел болния си братовчед в дупката. Това продължило три месеца, докато руснаците освободили лагера.

Съпругата на Ейб и сестра му, съпругата на Джони, били мъртви. Родителите им и братовчедите им, както и всички останали, които познавали или с които имали роднински връзки, загинали в нацистките лагери. Ейб сложил Джони върху една носилка и го откарал до лагера на американската армия, където подали молба за емиграция.

Джаксън искаше да ми разказва още истории за лагерите, които беше слушал, но аз нямах нужда от това. Спомнях си евреите. Бяха просто живи скелети, с кървящи ректуми, молеци за храна. Спомням си ги как размахваха клечковидните си ръце, като се опитваха да спасят достойнството си, и после изведнъж рухваха мъртви пред очите ни.

Сержант Винсънт ЛеРой намери едно дванадесетгодишно момче, което беше плешиво и тежеше двадесетина килограма. Момчето затича към Винсънт и прегърна крака му, също както малкото мексиканче бе прегърнало Матю Теран. Винсънт беше корав мъжага, картечар, но това момче направо му разтопи сърцето. Той го наричаше Дървесния плъх, защото момчето се катереше по него и не искаше да го пусне.

Първият ден Винсънт носеше Дървесния плъх на гърба си, докато евакуираме оцелелите от концентрационния лагер. Същата нощ той го накара да отиде при сестрите в евакуационния център, но момчето избяга и се върна в лагера.

Винсънт реши да го задържи при себе си. Не по начина, по който Матю Теран държеше мексиканчето при себе си, а защото умираше за деца.

Фиданката, както го бях кръстил аз, препускаше цял ден върху гърба на Винсънт. Веднъж изяде един гигантски шоколад, който благодетелят му носеше в раницата си, и други сладкиши, с които го даряваха войниците.

Същата нощ бяхме разбудени от стенанията му. Свитото му стомахче се бе подуло невероятно и той дори не можеше да ни чуе как го утешаваме.

Лагерният лекар каза, че е умрял от храната, която е погълнал.

Винсънт плака целия ден след смъртта на Фиданката. Той обвиняваше себе си и аз предполагам, че наистина носеше част от вината. Но никога няма да забравя как тези германци бяха измъчили бедното дете до такава степен, че то не можеше да поема нормално храна. Затова евреите разбираха толкова добре американските негри. В Европа евреите бяха белите негри в продължение на повече от хиляда години.

Ейб и Джони пристигнали в Америка и само след две години вече имали магазин за спиртни напитки. Работели къртовски, за да стигнат до това положение, но имало само едно лошо нещо — Джони си остана див и несговорчив.

— Не знам дали е подивял, докато е бил в онази дупка или винаги си е бил такъв — каза Джаксън. — На мен ми разказа, че полудял през нощта, когато ги накарали двамата с Ейб да острижат съпругите си, преди да ги вкарат в газовите камери. Представяш ли си? Да острижеш собствената си съпруга и след това да видиш как я изпращат в газовата камера... Сигурно тогава е откачил и затова и досега не е на себе си — просто е див.

— Какво искаш да кажеш с това „див“? — попитах.

— Ами просто див, Изи. Една вечер отивам при него с едно момиче, което учи в колеж, Дона Франк, и искам да я впечатля с някакъв алкохол, а Ейб вече го няма. Джони обаче се държи така, все едно че мен ме няма и започва да ѝ говори колко хубава била и как искал да ѝ подари нещо.

— Така ли?

— Даде ѝ пет долара и ме накара да стоя до касата, докато през това време я чукаше под бара!

— Хайде бе!

— Не, Изи, тоя момък чука много здраво, знам поне две, които е оправил така.

— Значи си вътре в бизнеса, така ли?

— По дяволите, не, тоя юнак ми изкарва ангелите. Но аз разказах на Франк за него и той направи връзката. Разбираш ли, една вечер Франк дойде при Ейб, но Ейб не искаше да има нищо общо с него и с контрабандата. На Джони обаче тази работа му хареса и след като Ейб се прибере, продава само контрабанден алкохол.

— Франки редовно ли му доставя стока? — попитах.

— Да.

— Като камион за доставки, а? — засмях се аз. — Значи идва в сряда следобед и разтоварва.

— Не, обикновено го прави в четвъртък — поправи ме Джони и се навъси, осъзнал какво е казал.

Магазинът представляваше една дупка. Имаха рафт за кексове, пържени картофи и консерви свинско в кашони по средата. Имаше и

дълъг щанд със сладки, а зад него бяха рафтовете с алкохол и касовия апарат. На задната стена се виждаше хладилник със стъклена врата, където държаха безалкохолните напитки и газираната вода.

Джони беше висок мъж, с пясъчноруса коса и стъклени кафяви очи. Лицето му по всяко време издаваше смесица от веселост и удивление. Изглеждаше като момче, поело вече по лошия път.

— Здравсти, Джони — каза Джаксън. — Това тук са мои приятели — Изи и Зепо.

Зепо се появи, кълчейки се зад нас. Усмивката на Джони малко застина при вида на сакатия. Някои хора се страхуват от сакатите, може би защото си мислят, че могат да станат като тях.

— Добър ден, господа — поздрави ни той.

— Трябва вече да ми даваш процент от печалбата, Джони, от всеки клиент, който ти вода. Изи ще прави увеселение, а Зепо и един ден не може без пиячка.

Джони се изсмя, без да откъсва очи от Зепо.

— Какво търсиш, Изи? — попита ме той.

— Имам нужда от „Джим Бийм“ и Джаксън ми каза, че при теб мога да го намеря малко по-евтино от нормалното.

— Мога да ти продам с отстъпка, но само ако купиш кашон. — Акцентът му беше силен, но се справяше добре с английския.

— Колко ще ни отстъпиш за два кашона?

— По три долара бутилката, навсякъде другаде те набутват с четири.

— Да, това е добре, но е малко над възможностите ми. Нали разбираш, миналият понеделник ме изгониха от работа.

— О, това е много лошо — каза Джони.

— Ето, дошъл рожденият ти ден и за подарък те изритват на улицата.

— Това е едно обикновено събиране. Какво ще кажеш за два и седемдесет и пет бутилката?

Той вдигна дясната си ръка, като потриваше пръсти.

— Ще ти го дам за толкова, приятелю. Почакай — продължи той, — два кашона по три долара правят петдесет и четири. Ще ти ги дам двата за петдесет.

Трябваше да се пазаря още, но нямах търпение да се махна от магазина му. Вече можех да съобщя на Олбрайт, че Франк ще бъде тук

в петък, а в четвъртък двамата с Франк щяхме да се споразумеем.

— Става — казах. — Мога ли да ги взема утре?

— Защо не ги вземеш сега? — запита ме той подозрително.

— Защото нямам петдесет долара у себе си, човече. Ще ти ги донеса утре.

— Мога да го направя чак в петък. В петък идва следващата ми доставка.

— Защо не утре? — опитах се да го преразбера аз.

— Не мога да продам всичкото си уиски на един човек, Изи. Утре ще получа два кашона, но какво ще стане, ако някой клиент дойде и поиска „Джим Бийм“? Ако нямам, той ще отиде в друг магазин. Не е хубаво за бизнеса.

Договорихме се да оставя десет долара депозит. Купих на Зепо бутилка „Харпърс“, а на Джаксън дадох петачка.

— Какво става, Изи? — попита ме Джаксън, след като Зепо вече беше офейкал, щастлив с бутилката.

— Какво искаш да става? Нищо.

— Имам предвид, че няма да правиш никакво увеселение. А и не се подстригваш в сряда. Има нещо.

— Нещо ти бръмчи в главата, приятелю. Купонът ще бъде в събота вечер и ти си добре дошъл.

— Ами! — Той ме изгледа подозрително. — Какво общо има това с Франк?

Стомахът ми се сви на ледена топка, но се постарах да не ми проличи.

— Това няма нищо общо с Франк Грийн, приятелю. Просто искам да си купя нещо за къркане.

— Добре. Звучи хубаво. Да знаеш, че ще ти се изтърся, когато правиш купона.

— Ще се видим тогава — казах.

Надявах се по това време да бъда още жив.

Трябваше само да оцелея още двадесет и четири часа, докато Франк разкарваше стоката на клиентите си.

21.

На връщане от магазина за алкохол се отбих до кръчмата на Джопи.

Все едно че се прибирах у дома, като го видях как търка плота на мраморния бар. Не се чувствах обаче комфортно. Винаги бях уважавал Джопи, но си имах едно наум, защото човек винаги трябва да е нащрек с бившите професионални боксьори.

Когато се добрах до бара, пъгнах ръце в джобовете на якето си. Имах толкова много неща да му казвам, че за момент се замислих с какво да започна.

— Какво си ме зяпнал така, Изи?

— Не знам за какво говориш, Джоп.

Джопи се изсмя и прокара ръка по олисялата си глава.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Онова момиче ми позвъни миналата нощ.

— Кое момиче?

— Онова, което приятелят ти търси.

— Аха. — Джопи остави парцала и подпря ръце на бара. — Направо си извадил късмет, както гледам.

— Така предполагам.

Барът беше празен. Двамата с Джопи се гледахме един друг в очите.

— Но не мисля, че в действителност съм извадил късмет.

— Така ли?

— Така, Джопи, мисля, че ти си й казал.

Мускулите на предмишниците му се напрегнаха и ръцете му се свиха в юмруци.

— Как разбра?

— Това е единствената възможност, Джоп. Вие двамата с Корета бяхте единствените, които знаеха, че я търся. Искам да кажа, че ДеУит Олбрайт също знаеше, но той просто щеше да хукне подир момичето, ако знаеше къде е. Корета пък гледаше да измъкне някой и друг долар

от мен, така че не искаше да разбере, че е говорила с Дафни. Значи оставаш само ти, приятелю.

— Може да те е намерила в телефонния указател.

— Няма ме в никакъв указател, Джопи.

Не знаех със сигурност дали бях прав. Беше възможно Дафни да ме е открила по някакъв друг начин, но не мислех така.

— Защо го направи? — попитах.

По суровото лице на Джопи никога не можеше да се разбере какво мисли в момента.

След една дълга минута той ми отпрати приятелска усмивка и каза:

— Не се впрягай, авер. Не е чак толкова зле.

— Какво искаш да кажеш с това „не е чак толкова зле“? — изревах аз. — Корета е мъртва, твоят приятел Олбрайт се кани да ми пръсне всеки момент задника, ченгетата вече веднъж ме прибраха...

— Не съм пожелавал никому това да се случи, Изи, повярвай ми.

— А сега Олбрайт ме накара да му намеря Франк Грийн.

— Франк Грийн ли? — Птичите очи на Джопи се присвиха.

— Да, Франк Грийн.

— Добре, Изи. Нека да ти кажа как стоят нещата. Олбрайт дойде при мен. Търсеше това момиче. Показа ми снимката и аз веднага разбрах коя е.

— Откъде разбра? — попитах.

— Понякога Франк я мъкнеше с него, когато разносяше алкохол. Разсъдих, че му е приятелка или нещо такова.

— Но ти не спомена нищо на Олбрайт?

— Не. Франк ми е доставчик, нямам намерение да си развалям отношенията с него. Просто го изчаках да се мерне насам с нея и издебнах удобен момент да ѝ прошепна, че имам информация, която може да я заинтересува. Тя ми се обади и аз ѝ дадох телефонния ти номер.

— Защо? Защо искаш да ѝ помогнеш?

Джопи се захили срамежливо, доколкото беше способен на такова нещо.

— Тя е хубаво момиче, Изи. Много хубаво. Не бих имал нищо против да ми стане приятелка.

— Защо просто не каза на Франк?

— И да го накарам да започне да размахва ножове? По дяволите, той е луд!

Джопи се отпусна малко като видя, че го слушам. Отново затърка с парцала си.

— Да, Изи, помислих си, че мога да изкарам някой и друг долар и да изпратя Олбрайт в пета глуха. Всичко щеше да се развие отлично, ако ме беше послушал и се бе отказал от търсенето.

— Защо тогава си я накарал да ми позвъни?

Джопи стисна челюсти с такава сила, че мускулите на тила му изпъкнаха.

— Тя ми се обади и поиска да ѝ помогна да отиде някъде, до някаква нейна приятелка, така ми каза. Но аз не исках да имам нищо общо с това. Знаеш, че бих могъл да помогна дотолкова, доколкото не се налага да напускам бара.

— Но защо забъркваш мен?

— Казах ѝ да ти позвъни. Искаше да знае какво иска Олбрайт, а ти си човекът, който работи за него. — Джопи разкърши плещи. — Дадох ѝ номера ти. Не виждам нищо лошо в това.

— Значи ти просто си ме работил като последната ливада и после, когато си приключил, си ме прехвърлил на нея.

— Никой не те е карал да вземаш парите на този човек. Никой не те е карал насила да се срещаш с това момиче.

Беше напълно прав. Вярно, пусна ми въдицата, но аз страшно се нуждаех от парите.

— Приятелят ѝ е мъртъв — казах.

— Бялото момче?

— Аха. Корета Джеймс, и тя е мъртва, а този, който я е убил, също е видял сметката и на Хауард Грийн.

— И аз така чувам. — Джопи захвърли парцала под плота и извади една ниска чаша. — Хич не съм и предполагал, че ще стане така, Изи, и никога не съм го желал — каза той, докато ми наливаше. — Опитвах се само да ви помогна — на теб и на това момиче.

— Това момиче е самият дявол, приятелю! Злото просто блика от нея.

— Може би трябва да се махнеш оттук за известно време, Изи. Поразходи се малко обратно на изток или пък на юг.

— Такъв акъл ми даде и Одел. Но аз няма да бягам, човече.

Знаех какво трябваше да направя. Трябваше да открия Франк и да му кажа за парите, които предлагаше Картър. Франк беше бизнесмен до мозъка на костите. И ако ДеУит Олбрайт застанеше на пътя на Франк, аз само щях да се отдръпна настрани и да ги оставя да излъчат победителя.

Джопи отново ми напълни чашата. Беше нещо като предложение за мир. Той наистина не бе искал да ми причини зло. Лъжата обаче беше тази, която ми причиняваше болка.

— Защо не ми каза за момичето? — попитах го.

— Не знам, Изи. Тя искаше да си затварям устата и... — Лицето на Джопи видимо се смекчи. — Исках да я запазя за себе си... Нали разбираш?

Изпих си питието и му предложих цигара. Изпушихме лулата на мира и отново станахме приятели. Поседяхме мълчаливо.

— Кой мислиш, че избива всичките тези хора, Изи? — попита по-късно Джопи.

— Не знам, приятелю. Одел ми каза, че според ченгетата бил някакъв маниак. За Корета и Хауард може и да е вярно, но аз знам кой е убил Ричард Макгий.

— Кой?

— Не виждам с какво ще ни помогне това, ако ти кажа. Най-добре да го запазя в тайна.

Мислех върху тези неща, докато минавах през вратата на двора и крачех по алеята към къщата си. Едва когато стигнах до вратата, ме жегна, че портичката на двора не беше заключена, както я оставяше раздавачът.

Преди да се обърна и да погледна, в главата ми избухна експлозия. Политнах бавно в здрача към циментовите стъпала на предната веранда. Поради някаква неизвестна причина обаче, не успях да си разбия главата в стъпалата. Вратата рязко се отвори и аз се озовах върху дивана по очи. Прииска ми се да се изправа, но силният шум в главата ми ме замая не на шега.

После той ме обърна с лице нагоре.

Беше в тъмносин костюм, толкова тъмен, че можеше да го вземеш за черен. Носеше черна риза. Черната му обувка бе стъпила

върху възглавницата до главата ми. Върху главата му се мъдреше черен стетсън с къса периферия. Лицето му беше не по-светло от облеклото. Единственото цветно нещо по Франк Грийн беше вратовръзката с цвят на банан, завързана хлабаво около врата.

— Здравей, Франк. — Думите причиниха силна болка в размътения ми от удара мозък.

Десният юмрук на Франк описа дъга и в дланта му изсвистя десетсантиметрово острие.

— Чувам, че си ме търсил, Изи.

Опитах се да седна, но той заби обратно лицето ми в дивана.

— Чувам, че си ме търсил — повтори той.

— Точно така, Франк. Трябва да поговорим. Имам една сделка за теб, двамата ще изкараме по половин бон.

Брикетното лице на Франк разцъфна в широка усмивка. Той подпря коляно в гърдите ми и притисна върха на ножа си в гърлото ми. Усетих как прободe кожата и кръвта ми рукна.

— Заслужаваш да те убия, Изи.

Първата ми реакция беше да се огледам дали няма нещо наоколо, което да ме спаси, но нямаше нищо, освен стени и мебели. После забелязах нещо странно. Дървеният стол с правата облегалка, който обикновено държах в кухнята, беше издърпан до фотъйола ми, сякаш някой го беше използвал да си вдигне краката. Не знам защо се съсредоточих върху него. Най-вероятно Франк го бе донесъл от кухнята, докато съм бил в безсъзнание.

— Изслушай ме — казах.

— Какво?

— Може да станат седемстотин и петдесет.

— Откъде у теб толкова много пари?

— Един човек иска да говори с едно момиче, което познаваш. Богат човек. Плаща само да говори с нея.

— Какво момиче? — Гласът на Франк се превърна почти в ръмжене.

— Бяло момиче. Дафни Моне.

— Ти си вече мъртъв, Изи! — процеди Франк.

— Франк, изслушай ме! Не си ме разбрал правилно, човече.

— Непрекъснато душиш около мен. Чувам го отвсякъде. Ходил си дори по местата, където си въртя бизнеса и където пия. Връщам се

значи от работа и не заварвам Дафни, няма я, а ти си се завирал във всяка дупка, където съм срал. — Ебонитовожълтите му очи се бяха забили право в моите. — Ченгетата също ме търсят, Изи. Някой е убил Корета и чувам, че си бил наблизо, преди тя да умре.

— Франк...

Той натисна още малко острието.

— Мъртъв си, Изи — процеди повторно той и след това повдигна дясното си рамо нагоре.

„Недей да плачеш или да се молиш, Изи — обади се гласът. — Не карай този негър да изпитва задоволство.“

— Добър вечер, Франк — изрече някой с приятелски тон.

Не бях аз. Разсъдих, че наистина не ми се бе счуло, защото Франк застина. Той още ме гледаше втренчено, но вниманието му вече бе насочено другаде.

— Кой си ти? — изграчи той.

— Мина много време оттогава, Франк. Трябва да има повече от десет години.

— Плъх, ти ли си?

— Добра памет имаш Франк. Винаги съм обичал хората с добра памет, защото в девет от единадесет случая той е умен мъж, който може да осъзнае кога се е заловил с нещо опасно. Имам проблем, Франк.

— Какъв проблем?

Точно в този момент телефонът иззвъня и проклет да съм, ако Плъха не се обадеше!

— Да? — произнесе той. — Да, да, Изи е тук, но в момента е малко зает. Да, да, разбира се, разбира се. Да ви позвъни ли след малко? Не? Добре. Да. Да, опитайте отново след час, тогава вече трябва да се е освободил.

Чух го да затваря телефона, но не можех да го видя, защото Франк Грийн ми закриваше гледката.

— Та докъде бях стигнал... Аха, тъкмо щях да споделя проблема си с теб, Франк. Виждаш ли, имам си тук един четиридесет и първи калибър револвер с дълго дуло, насочен точно в главата ти. Не мога обаче да стрелям, защото се страхувам, че ако паднеш напред, ще прободеш гърлото на партньора ми. Ето това ми е проблемът, разбираш ли?

Франк остана втренчен в мен.

— Как мислиш, че трябва да постъпя, Франк? Знам, че те сърби ръката да прережеш гърлото на бедния Изи, но не мисля, че ще останеш жив, за да се радваш, братко.

— Това изобщо не ти влиза в работата, Плъх!

— Виж какво ще ти кажа, Франк. Пуснеш ли още сега ножа до дивана, ще те оставя жив. Не го ли направиш, мъртъв си. Нямам намерение да броя или пък други чекиджийски истории. Давам ти една минута и стрелям.

Франк бавно отдели ножа от гърлото ми и го пусна до дивана, където Плъха можеше да го види.

— Добре, сега се отдръпни и седни на онзи стол.

Франк изпълни нареждането му и Плъха се появи в цялото си величие. Усмивката му беше ослепителна. Някои от зъбите му бяха облечени в злато със син скъпоценен камък, инкрустиран в метала. Носеше едноцветен костюм с бродуейски презрамки върху ризата. Беше излъскал чепиците си до блясък, а в лявата му ръка висеше небрежно най-големият пистолет, който някога бях виждал.

Франк не отделяше поглед от оръжието.

Ножаря наистина беше мръсен, но не чак дотам, че да се опита да върти номера на Плъха. Никой с ума си не би посмял да го направи.

— Как си, Изи?

— Здравей, Плъх — продумах.

Кръвта се стичаше по предницата на ризата ми. Ръцете ми трепереха.

— Искаш ли да му пръсна черепа, Изи?

— Хей! — изрева Франк. — Нали се разбрахме.

— Изи е моят старши партньор, авер. Ще ти пръсна гадната физиономия и нищо няма да ме спре.

— Не е необходимо да го убиваме. Всичко, което искам от него, е да ми отговори на няколко въпроса. — Внезапно проумях, че Франк повече не ми беше потребен, щом имах Плъха на моя страна.

— Тогава питай го, авер — ухили се Плъха.

— Къде е Дафни Моне?

Той само ме изгледа кръвнишки.

— Нали го чу, Франк — подкани го Плъха. — Къде е тя?

Погледът, с който се обърна към Плъха, вече беше помиралюбив, но въпреки това запази мълчание.

— Това не е игра, Франк. — Плъха бавно отпусна пистолета, докато дулото му започна да сочи право надолу. Приблужи се до Франк — беше толкова близо, че Ножаря можеше да го сграбчи. Франк обаче остана неподвижен. Той знаеше, че Плъха само си играе с него.

— Кажи ни какво знаеш, Франк, или наистина ще ти пръсна черепа.

Челюстта на Франк се стегна и лявото му око се притвори наполовина. Видях, че Дафни означаваше толкова много за него, че той беше готов да умре.

Плъха вдигна пистолета, докато дулото опре във врата на Франк.

— Пусни го.

— Но нали ми каза, че имаш сделка за пет стотака. — Плъха умираше да причини болка на Франк, усещах го по гласа му.

— Пусни го, приятелю. Не искам да го убиваш в къщата ми. — Помислих си, че Плъха може би ще уважи този довод, ако не други.

— Дай ми тогава ключовете от колата си. Ще го изведа на разходка. — И Плъха се усмихна с най-злата си усмивка. — Тогава вече ще си изпее и майчиното мляко.

Внезапно Плъха халоса Франк без предупреждение с пистолета три пъти. Всеки удар биваше съпроводен от глухо издумтяване. Франк рухна на колене и тъмна кръв потече по черните му дрехи.

В този момент скочих между него и Плъха.

— Пусни го!

— Махай се от пътя ми, Изи! — В гласа на Плъха вече не бе останало нищо човешко.

Сграбчих го за ръката.

— Остави го, Реймънд!

В следващия миг усетих Франк да ме блъска отзад. Върхлетях върху Плъха и двамата се строполихме на пода. Сграбчих Плъха не само за да смекча удара в пода, но и за да не му позволя да застреля Франк. Докато Плъха успее да се освободи, Франк се стрелна през вратата и изчезна.

— По дяволите, Изи! — Плъха се извърна към мен с провиснал в ръката пистолет. — Да не си посмял повече да ме сграбчваш, когато държа пистолет!

Той изтича до прозореца, но Франк вече го нямаше.

Отстъпих малко назад, докато Плъха отрезвее.

След минута-две той се дръпна от прозореца и се загледа в самото си.

— Виж как ме изцапа с кръвта си, Изи! Защо правиш такива неща?

— Франк Грийн ми трябва жив. Убиеш ли го, един от източниците ми на информация секва.

— Какво? Какво общо има това с цялата тая каша? — Плъха свали самото си и попита: — Там ли ти е банята? — сочейки вратата.

— Да — отвърнах.

Той затъкна пистолета в колана си и понесе изцапаното си сако към банята. Чух водата да шурти.

Когато излезе, аз стоях до прозореца и гледах навън през щората.

— Тази вечер той няма да се върне, Изи. Корави мъжаги като Франк Грийн са видели прекалено много смърт, за да я желаят и за себе си.

— Какво правиш тук, Плъх?

— Нали си звънял на Ета?

— Е, и какво?

Плъха ме гледаше усмихнат, клатейки глава.

— Изи, променил си се.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти се плашеше от всичко. Хващаше се само с дребна негърска работа като копане и чистене. Сега си имаш хубава къща и чукаш момичето на бял мъж.

— Не съм я докосвал, приятелю.

— Още не?

— Никога!

— О, хайде, Изи, на мен ли ми ги разправяш тия? Аз ли не те познавам? Една жена само да те погледне два пъти, и си й в кърпа вързан.

Бях си имал работа с Ета, и то когато двамата се бяха сгодили. Той научи, но не даде и пет пари. Плъха никога не се вълнуваше какво правят жените зад гърба му. Виж, ако бях посегнал на парите му, щеше да ми пръсне черепа, без дори да се колебае.

— Е, какво правиш тук? — реших да сменя темата аз.

— Първото нещо, което искам да разбера, е как мога да прибера парите, за които каза на Франк.

— Не, Плъх. Това няма нищо общо с теб.

— Тук беше един тип, който искаше да те убие, човече. Окото ти изглежда като хамбургер. Да ти кажа, вече разбирам защо ме повика. Имаш нужда от малко помощ.

— Не, Реймънд, виках те, но това беше, когато бях зле. Искам да кажа, благодарен съм ти, че ми спаси живота, приятелю, но сега просто нямам нужда от помощта ти.

— Хайде, Изи, включи ме в бизнеса и двамата ще излезем от него с печалба.

Преди осем години бе изрекъл почти същите думи. Когато всичко приключи, имах двама мъртъвци на съвестта си.

— Не, Реймънд.

Плъха ме гледа в продължение на минута. Имаше светлосиви очи — очи, които сякаш те пронизваха.

— Казах не, Плъх.

— Разкажи ми за тая работа, Изи. — Той се отпусна назад в креслото. — Няма друг начин, братко.

— Какво искаш да кажеш?

— Негърът не може да се измъкне от блатото без чужда помощ, Изи. Искаш тази къща да стане твоя, да изкараш някой долар и да си имаш бели момичета, които да ти звънят по телефона? Добре. Всичко е наред дотук. Но, Изи, някой трябва да ти брани гърба, братко. Това е само една от многобройните им лъжи, на онези, белите — че човек трябвало да се оправя сам. Те винаги си защитават задника.

— Всичко, от което имам нужда, е късмет — казах.

— Да, Изи, това е всичко, което искаме.

— Но позволи ми да ти кажа нещо. Шубе ме е да се захващам за каквото и да е съвместно с теб, човече.

Плъха ме ослепи със златната си усмивка.

— Какво?

— Спомняш ли си, когато отидохме до Парайя? Да вземем пари за сватбата ти?

— Да?

— Татенцето Рийс и Клифтън загинаха, Рей. Загинаха заради теб.

Усмивката на Плъха се стопи и светлината в стаята сякаш помръкна. Той внезапно се преобрази в делови човек.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ги уби, човече! Ти, и аз заедно с теб! Клифтън идва при мен два дни преди да умре. Искаше да му кажа какво да прави. Спомена как си планирал да го използваш. — Усетих как сълзите напират в очите ми, но успях да ги задържа. — Но аз не му казах нищо. Просто оставих момчето да си тръгне. Сега всички мислят, че той е убил Рийс, но аз знам, че беше ти. И ме боли много от това, приятелю.

Плъха потърка устата си, без дори да мигне.

— Това ли те е тормозело през цялото време? — Той прозвуча искрено изненадан.

— Да.

— Изи, беше преди много години, а и теб дори те нямаше там в действителност.

— Вината не познава давност — казах.

— Вината? — Той произнесе думата, сякаш нямаше никакво съдържание. — Искаш да кажеш, че онова, което към направил тогава, не ти дава мира?

— Точно така.

— Добре, виж какво ще ти кажа сега. — Той вдигна ръце в знак, че се предава. — Ти ме вземаш с теб в тази работа, а аз ще те оставя да ръководиш шоуто.

— Какво означава това?

— Че няма да правя нищо без твоето предварително одобрение.

— Ще правиш само онова, което ти кажа?

— Каквото кажеш, Изи. Може би ти ще ми покажеш как един беден човек може да мине, без да пролива кръв.

Не се докоснахме до уискито.

Казах на Плъха онова, което ми беше известно — не беше чак толкова много. Казах му, че от ДеУит Олбрайт добро не мога да очаквам. Казах му, че мога да изкарам хиляда долара от информация за Дафни Моне, защото за главата ѝ има награда.

Когато ме попита какво е направила, аз само го изгледах в очите и казах, че не знам.

Плъха пафкаше цигарата си, докато ме слушаше.

— Ако Франк се върне, ти повече няма да излезеш оттук — каза той, когато приключих с разказа си.

— Нас няма да ни има тук и двамата, човече! Утре сутринта тръгваме да довършим работата. — Казах му къде може да открие ДеУит Олбрайт. Казах му и как може да се свърже с Одел Джоунс и Джоупи, ако му се наложи да потърси помощ. Планът беше да пусна Плъха по следите на Франк, а аз да се завъртя по местата, където бях видял Дафни. Веднъж след като откриехме момичето, щяхме да решаваме какво да правим по-нататък.

Усещането, че отвърщаш на удара не беше лошо. Плъха беше добър боец, макар и да имах сериозни съмнения по отношение на готовността му да изпълнява нареждания. Успеех ли да планирам цялата операция както трябва, и двамата щяхме да тържествуваме. Освен това, щях да съм жив и да си запазя къщата.

Плъха легна да спи на дивана във всекидневната. Никога нямаше проблеми със съня. Веднъж ми каза, че ще се наложи да го будят и за екзекуцията му, защото „Плъха няма намерение да си пропуска почивката“.

22.

Не му казах всичко.

Не му казах за парите, които Дафни бе откраднала, нито името на богатия бял мъж, нито дори че го знаех. Плъха вероятно щеше да удържи думата, която ми беше дал. Той можеше да се въздържи от убийство, ако обаче само подушеше за тези тридесет хиляди долара, знаех, че нищо не може да го спре. Би убил и мен за такива пари.

— Твоята единствена грижа е Франк — казах му. — Само го намери къде се крие. Ако те заведе до момичето, работата е свършена. Разбери ме, Реймънд, просто искам да открия момичето, нямам никакво желание да причинявам зло на Франк.

Плъха само се ухили.

— Не се тревожи, Изи. Просто полудях, като го видях, притиснал нож в гърлото ти. Разбираш ли, исках да му дам един хубав урок.

— Ти само го наблюдавай — казах. — И се пази от ножа му.

— По дяволите! — изплю се Плъха. — Аз съм роден с нож в ръката.

Полицията ни пресрещна точно когато излизахме от къщата в осем сутринта.

— По дяволите.

— Господин Ролинс — каза Милър, — дойдохме да ви зададем още няколко въпроса.

Мейсън се захла.

— Май трябва да си ходя, Изи — каза Плъха.

Мейсън опря властно длан върху гърдите на Плъха.

— Кой си ти? — попита той.

— Казвам се Наврочет — отвърна Плъха. — Току-що дойдох да си прибера едни пари, които ми дължеше.

— Пари за какво?

— Пари, които му дадох назаем преди една година. — Плъха извади цяла бала, като най-горната банкнота беше двадесетарка.

Широката усмивка върху лицето на Мейсън не го разкраси никак.

— И той ти ги върна?

— Нямаше как — каза Плъха. — Защото иначе сега щяхте да търсите мен, а не него.

Ченгетата си размениха многозначителни погледи.

— Къде живеете, господин Наврочет? — попита Милър, като извади бележник и молив.

— Двадесет и седем тридесет и две и половина на Флорънс. На втория етаж, входът е отзад — излъга Плъха.

— Може да се наложи да ви зададем няколко въпроса по-късно — информира го Милър, докато си записваше адреса. — Така че, гледайте да сте наблизко.

— Както кажете, момчета. Работя в оная голяма автомивка на Креншо. Да знаете, че съм там, ако ме няма вкъщи. Хайде, доскоро, Изи. — И Плъха се отдалечи, размахвайки ръце и подсвирквайки си. Никога не можех да се начудя как познаваше толкова добре улиците, че да лъже по този начин.

— Да влезем, а? — предложи Милър с жест към къщата.

Сложиха ме на един стол и застанаха от двете ми страни, сякаш се канеха да вършат нещо много сериозно.

— Какво знаеш за Ричард Макгий? — попита ме Милър.

Когато изправих глава, видях ги как забиват погледи в лицето ми, търсейки истината.

— Кой? — попитах.

— Чу ме много добре — каза Милър.

— Не познавам човека, чието име назовахте. — Протаках работите, за да разбере какво знаят.

Мейсън положи тежката си ръка върху рамото ми.

— От полицейското управление в Лос Анджелис са открили мъртъв човек в къщата му в Лоръл Каниън снощи — извести ме Милър. — Ричард Макгий. Върху масата му имало бележка, написана на ръка.

Милър ми протегна парчето хартия. Върху него беше надраскано „К. Джеймс“.

— Не ти ли звучи познато? — попита Мейсън.

Опитах се да изглеждам глупаво. Не беше особено трудно.

— А какво ще кажеш за Хауард Грийн? И него ли не познаваш?

— Милър качи краката си върху масичката ми и приближи лицето си до моето на не повече от няколко сантиметра.

— Не.

— Наистина ли? Той ходи до онзи негърски бар, където си бил с Корета Джеймс. Оная дупка не е чак толкова голяма, че да се скриеш и никой да не те види.

— Е, може би ще го позная по лицето, ако ми го покажете — казах.

— Това ще е малко трудничко — изръмжа Милър. — Той е мъртъв, физиономията му напомня на хамбургер.

— А какво ще кажеш за Матю Теран? — попита Милър.

— Разбира се, че го познавам. Допреди няколко седмици се бореше за кметското място. Какво означава всичко това, по дяволите? — изправих се, симулирайки отвращение.

— Теран ни се обади през нощта, когато те арестувахме — каза Милър. — Искаше да знае дали сме открили кой е убил шофьора му, Хауард Грийн.

Само го изгледах с празен поглед.

— Казахме му, че още не сме открили — продължи Милър. — Последва обаче ново убийство, този път на Корета Джеймс. Беше същият почерк. Той наистина се интересува, Изи. Искаше да научи всичко за теб. Той дори дойде при нас в участъка и ни накара да те посочим на него и на новия му шофьор.

В съзнанието ми изплува шпионката на вратата.

— Никога не съм се срещал с този човек — казах.

— Не? — повтори след мен Милър. — Тази сутрин тялото на Теран е било открито в офиса му в центъра на града. В сърцето му имало елегантен малък отвор.

Тази новина ме върна обратно в креслото.

— Ние не мислим, че ти имаш нещо общо с това убийство, Изикиъл. Най-малкото, не можем да го докажем. Но ти така или иначе

трябва да знаеш нещо... А ние имаме на разположение цял ден да ти задаваме въпроси.

Мейсън се ухили достатъчно широко, за да ме запознае с възпалените си червени венци.

— Не знам за какво говорите, момчета. Може и да познавам този образ Хауард Грийн. Искам да кажа, ако е ходил в кръчмата на Джон, вероятно ще знам как изглежда, но това е всичко, което ми е известно.

— Мисля, че това не е всичко, Изикиъл. И ако ти наистина не ни кажеш, тогава нещата за теб ще се развият крайно лошо. Много лошо.

— Човече, разбери ме, не знам нищичко! Нямам нищо общо с убийствата на тези хора. Веднъж вече ме прибрахте. Знаете, че нямам досие. Пийнахме с Дюпрей и Корета и това е всичко. Не можете да ме обесите за това.

— Мога, ако докажа, че си ходил в къщата на Макгий.

Забелязах, че Милър има малък белег под дясното око. Стори ми се, че винаги съм знаел за съществуването му. Сякаш съм го знаел и не съм го знаел в същото време.

— Не съм бил там — казах.

— Къде? — запита рязко Милър.

— Не съм бил в къщата на убития.

— Върху ножа има голям отпечатък от пръст, Изикиъл. Ако е твой, с теб е свършено.

Мейсън вдигна сакото ми от креслото и ми го подаде също като някакъв лакей. Вероятно си мислеше, че вече ме е хванал и няма къде да мърдам, така че може да си позволи да демонстрира възпитание.

Закараха ме обратно в участъка, за да ми снемат отпечатъци, после ги изпратиха до централното управление, за да бъдат сравнени с намерените върху ножа.

Милър и Мейсън ме отведоха отново в същата малка стаичка за поредния разпит.

Непрекъснато ми задаваха все едни и същи въпроси. Познавах ли Хауард Грийн? Познавах ли Ричард Макгий? Милър ме плашеше, че ще отиде в кръчмата на Джон и ще намери някой, който да ме свърже с Грийн, но и двамата знаехме, че блъфираше. В онези дни нямаше нито един негър, който да сътрудничи на полицията. А и тези, които уж го

правеха, лъжеха по същия начин, както и всички останали. Клиентелата на Джон беше особено задружна, така че от тази страна бях спокоен, най-малкото от свидетелски показания срещу мен.

Това обаче, което ме тревожеше, беше отпечатъкът от пръст.

Знаех, че не съм се докосвал до ножа, но не бях наясно с какво разполагаше полицията. Ако те наистина искаха да заловят човека, извършил убийството, тогава щяха да играят честно и щяха да проверят отпечатъците ми, след което щяха да ме пуснат. Но може би имаха нужда от изкупителна жертва. Може би просто искаха да приключат случая, защото служебната им характеристика за годината едва ли беше добра. Човек никога не може да бъде сигурен, когато става дума за ченгета и за район с цветнокожо население. Полицията пет пари не даваше за престъпленията сред негрите. Искам да кажа, някое мекушаво ченге можеше да го вземе присърце, само ако някой мъж убиеше жена си или наранеше детето си. Едва ли някой обаче щеше да даде и пет пари за насилието, което упражняваше Франк Грийн. Вестниците дори и не поместваха материали за цветнокожи убийци. А когато по изключение го правеха, това обикновено ставаше на последните страници.

Така че, ако искаха да ми прикачат убийството на Хауард Грийн или това на Корета, просто щяха да ме натопят, за да се отърват по най-бързия начин. Поне така си мислех тогава.

Разликата тук обаче беше тази, че бяха загинали и двама бели мъже. А да убиеш бял човек, това вече беше истинско престъпление. Единствената ми надежда бе, че тези ченгета бяха искрено заинтересовани да открият истинския извършител.

Още ме разпитваха същия следобед, когато един младеж с кафяв костюм влезе в малката стаичка. Носеше голям кафяв плик, който връчи на Милър. Прошепна нещо в ухото му и онзи кимна сериозно, сякаш току-що му бяха съобщили нещо изключително важно. Младежът излезе и Милър се извърна към мен — това беше единственият път, когато го видях да се усмихва.

— Тук в този плик имам отговора за отпечатъците от пръстите, Изикиъл — ухили се той.

— Тогава предполагам, че мога да си ходя.

— Ами.

— Какво пише там? — Мейсън подскочаше насам-натам като куче, чийто господар се е прибрал у дома.

— Май спипахме убиеца.

Сърцето ми заби толкова бързо, че вече чувах ударите му.

— Не, човече, не съм бил там.

Втренчих се в лицето на Милър, без да издавам дори и частица от сграбчилиия ме страх. Гледах го и си мислех за всички германци, които бях убил. Той не можеше да ме изплаши, нито да ме смачка.

Милър издърпа един бял лист от плика и го прочете. После ме погледна. Сетне отново се върна към плика.

— Можете да си вървите, господин Ролинс — изрече той след цяла вечност. — Но ние отново ще дойдем при нас. Все ще успеем да ви хванем за нещо, Изикиъл, можете да бъдете сигурен в това.

— Изи! Изи, тук! — подвикна Плъха от колата ми от отсрещната страна на улицата.

— Откъде взе ключовете? — попитах го, докато се мятах на седалката до него.

— Ключовете ли? По дяволите, човече, човек трябва само да потърка две клечки една в друга и колата веднага пали.

От стартера висяха множество жици, вързани накъсо. При друг момент сигурно щях да изпадна в бяс, но този път само се разсмях от сърце.

— Тъкмо започвах да си мисля дали да не ти се притека на помощ, Изи — каза Плъха, като потупа пистолета, който бе пуснал между нас на предната седалка.

— Не разполагаха с достатъчно улики, за да ме задържат. Но ако скоро не успеят да открият нещо съществено, като нищо може да им щукне в главите, че аз съм единственото им спасение и да ме замъкнат отново в участъка.

— Е, открих къде държат Дюпрей — каза Плъха. — Можем да отидем при него и да решим какво ще правим по-нататък.

Аз също исках да говоря с Дюпрей, но имаше нещо по-важно от него.

— Ще отидем там малко по-късно, но първо искам да ме откараш до едно друго място.

— Къде е това?

— Давай ей там, до онзи ъгъл, и после завий наляво — казах.

23.

Портланд Корт представляваше една подкова от малки апартаменти, недалеч от кръчмата на Джоупи, близо до Сто и седма улица и Сентръл авеню. Колониалът се състоеше от шестнадесет малки домове с веранди и предни дворчета, описващи полудъга около малък двор със седем магнолиеве дървета, растящи в керамични саксии. Беше ранна вечер и обитателите, предимно възрастни хора, седяха в оградените входове, ядяха вечерята си върху малки алуминиеви масички. Във всяка къща свиреше радио. Двамата с Плъха махахме на хората и поздравявахме наляво и надясно, докато се доберем до номер осем.

Вратата беше затворена.

Почуках, сетне повторих. След няколко минути дочух как нещо се сгромоляса и нечии тежки стъпки се разнесоха откъм вратата.

— Кой чука? — обади се разгневен глас, в който се долавяше стаен страх.

— Изи! — извиках в отговор.

Вратата се отвори и на прага застана Форни Младока, зад допълнителната врата с мрежа, облечен в сини боксьорски гащета и бяла фланелка с къси ръкави.

— Какво искаш?

— Искам да си поговорим за онази нощ, когато ми позвъни, Младок. Искам да ти задам няколко въпроса.

Протегнах ръка да отворя вратата, но Младока пусна резето от вътрешната страна.

— Ако искаш да говориш, да го беше направил онази нощ. Точно сега в момента съм легнал да спя.

— По-добре отвори вратата, Младок, освен ако не искаш да я гръмна — каза Плъха. Той бе стоял встрани, където Младока не можеше да го види, но сега вече застана в целия си ръст пред него.

— Здравей, Плъх — продума Младока.

Зачудих се дали изпитваше все още желание да се види с приятеля ми.

— Отвори, Младок, двамата с Изи не разполагаме с цяла нощ да висим на прага ти.

Влязохме вътре и Младока ни се усмихна, сякаш искаше да ни накара да се чувстваме като у дома си.

— Какво ще кажете за по една бира, момчета? Пъхнал съм няколко в хладилника.

Взехме си бирата и запалихме по цигара, които ни предложи Форни. Настани ни в сгъваеми столове около масата.

— Какво има? — попита след малко.

Извадих една кърпичка от джоба си. Беше същата, с която бях вдигнал нещо от пода на къщата на Макгий.

— Познаваш ли я? — попитах Младока, като я изтърсих върху масата.

— Какво общо може да има един фас с мен?

— Твой е, Младок, „Запатас“. Ти си единственият човек, когото познавам да пуши този боклук. А и достатъчно пъти съм те виждал как хвърляш угарките на пода да го прогарят, така че хартията в края е само обгоряла, но не е станала на пепел.

— Е и какво? Какво, ако е моя?

— Намерих я на пода в къщата на един мъртвец. Казваше се Ричард Макгий. Някой току-що му беше дал името на Корета Джеймс — някой, който знаеше, че Корета е била с онова бяло момиче.

— Е и какво от това? — Челото на Младока се ороси от пот като по поръчка.

— Защо уби Ричард Макгий?

— Какво?

— Нямаме никакво време за театър, Младок. Знам, че ти си го убил.

— Какво му става на Изи, Плъх? Да не би някой да го е халосал с тухла по главата?

— Времето за театър мина, Младок. Искам да знам защо си го убил.

— Ти си луд, Изи. Ти си луд!

Младока скочи от стола възмутен, сякаш се канеше да си тръгва.

— Сядай, Младок — заповяда му Плъха.

Онзи се подчини.

— Разкажи ни какво се случи.

— Не знам за какво говориш, авер. Нямам изобщо представа за какво говориш.

— Добре — казах, показвайки му дланите си. — Но знай, че отида ли в полицията, те ще научат, че отпечатъкът от пръст върху онзи нож е твой.

— Какъв нож? — Очите му бяха станали колкото палачинки.

— Младок, изслушай ме много внимателно. Аз самият си имам достатъчно проблеми и нямам никакво време да вземам твоите присърце. Онази нощ, когато белият мъж се е навъртал около кръчмата на Джон, аз бях там. Хати те е накарала да го закараш у дома му и той трябва да ти е платил, за да научи името на Корета. Тогава си го убил.

— Не съм убивал никого!

— Онзи отпечатък от пръст ще ти окачи въжето на шията.

— По дяволите!

Знаех, че бях прав, но това нямаше да ми помогне да го накарам да се разприказва. Проблемът беше там, че Младока не го беше страх от мен. Той никога не се боеше от хора, за които смяташе, че може да победи с юмруците си. Дори и фактът, че разполагах с информацията, която щеше да му окачи въжето на шията, не можеше да го стресне, защото се биех по-слабо от него.

— Убий го, Реймънд — казах.

Плъха само се ухили щастливо и стана от стола. Пистолетът веднага цъфна в ръката му.

— Чакай, чакай малко, авер. Каква игра ми играеш? — попита Младока.

— Ти си убил Ричард Макгий, Младок. А следващата нощ ми се обади, защото това имаше нещо общо с онова момиче, което търсех. Искаше да разбереш какво знам, но когато не успя, затвори. Но си го убил и ще ми кажеш защо или Плъха ще ти пръсне задника.

Младока облиза устни и се завъртя на стола като ядосано дете.

— За какво ме натискате толкова, авер! Какво съм ви направил?

— Разкажи как се случи, Младок. Разкажи ми и може би ще забравя онова, което ми е известно.

Младока взе да става нервен.

— Той беше пред бара през нощта, когато ти дойде — произнесе накрая той.

— Така значи.

— Хати не искаше да го пусне вътре и му каза да се разкара. Той обаче май беше здравата къркан, защото припадна на улицата. Хати ме накара да изляза и да го разкарам, не искаше неприятности с ченгетата. Така че излязох да му помогна да се качи в колата си или каквото има там.

Младока спря да отпива от бирата си и се загледа през прозореца.

— Продължавай, Младок — подкани го след малко Плъха. Не го свърташе на едно място.

— Каза, че ще ми даде двадесетачка, ако му кажа за онова момиче, дето ти го търсеше, Изи. После каза, че ще ми даде стотачка, ако го закарам до дома му и му кажа как да намери бялото момиче.

— Знаех си, че си се хванал — произнесе Плъха с клечка за зъби в устата.

— Ами доста пари бяха. — Младока се ухили благодарно на Плъха за разбирането, което беше проявил. — Да, откарах го до дома му. И му казах, че съм виждал момичето, което той търси, заедно с Корета Джеймс. Просто някакво бяло момиче, защо да ме е грижа?

— Тогава защо го уби?

— Поиска да предам някаква бележка на Франк Грийн. Каза ми, че щял да ми даде парите след това.

— Така ли?

— Казах му, че може да се ебе в гъза с тия лафове! Направих всичко, което беше поискал от мен, и ако има нужда от още нещо, можем да се разберем, след като ми плати. — Младока гледаше като подивял. — Каза ми, че съм можел да вървя на майната си, щом съм разсъждавал така. После ми наговори още обидни неща и се втурна в съседната стая. По дяволите! Сигурно си държеше ютията там. Ама аз грабнах ножа от мивката и хукнах подир него. Той като нищо можеше да ме изпревари и да стигне до пистолета си, не е ли така, Плъх?

Плъха само отпи от бирата си и го изгледа.

— Какво искаше да предадеш на Франк? — попитах.

— Искаше да му предам, че той и приятелите му знаели нещо много важно за момичето.

— Дафни?

— Да — кимна Младока. — Каза ми, че разполагали с много важна информация за нея и трябвало всички да се съберат и да говорят.

— Какво каза още?

— Нищо.

— И ти го уби, само защото си мислеше, че може да има пистолет?

— Няма нужда ме изпяваш на ченгетата, авер — издума Младока.

Беше потънал в стола, също като старец. Имаше достатъчно кураж да се нахвърли върху по-дребен от него човек, да забие нож в гърдите на невъоръжен пияница, но нямаше доблестта да си признае и да отговаря за престъпленията си.

„Той не заслужава да живее“, прошепна вътрешният ми глас.

— Пусни го — казах на Плъха.

24.

Дюпрей се намираше в дома на сестра си, след Уотс, в Къмптън. Була работеше като нощна помощник-сестра в болницата „Темпъл“, така че вратата ни отвори самият Дюпрей.

— О, Изи, Плъх — поздрави ни той със спокоен глас.

— Пит! — извика сияещ Плъха. — Това там в кухнята да не са свински опашчици?

— Да. Була ги сготви тази сутрин.

— Не ми казвай къде са, ще вървя подир носа си.

Плъха заобиколи Дюпрей и се устреми към източника на кулинарните аромати. Стояхме в тесния коридор, като се гледахме неловко двамата. Бях още с единия крак извън прага. От бетонните саксии, в които Була гледаше розите си, свиреха щурци.

— Съжалявам за Корета, Пит.

— Единственото нещо, което искам да знам, е, защо, Изи? Защо някой ще му се прииска да я убива? — Когато той вдигна очи към мен, видях, че и двете бяха отекли, с кръгове около тях. Не го попитах, но знаех, че това беше следствие от разпита в полицията.

— Не знам, човече. Не знам защо някой ще прави такова нещо на друг човек.

Сълзи рупнаха по лицето на Дюпрей.

— Пипна ли го онзи, дето я е убил, милост от мен няма да види.

— Той ме изгледа право в очите. — Само да го открия, Изи, ще го убия! Пет пари не давам, който и да е той.

— Хайде, момчета, заповядайте на масата — обади се Плъха от дъното на коридора. — Вечерята е сервирана.

Була имаше ръжено уиски в шкафа. Плъха и Дюпрей и го изпиха. Дюпрей плака цялата вечер. Зададох му няколко въпроса, но той не ми отговори на нито един. Каза ни как са го разпитвали в полицията и са

го задържали два дни, без да му кажат защо. Но когато най-накрая му казали за Корета, рухнал, и те разбрали, че той не е убиецът.

Дюпрей не спря да пие, докато ни разказваше историята. Наливаше се все повече и повече, докато в един момент заби глава в дивана.

— Добър мъж е — заяви Плъха, — ама нещо хич не го бива — не носи.

— Ти също не си от най-издръжливите, Реймънд.

— Наричаш ме пияница, така ли?

— Искам само да кажа, че двамата с него пресушихте бутилката и можеш да си сигурен, че ще оцветиш всеки балон.

— Щом казваш, че съм пиян, как мога тогава да върша такова нещо?

Той съпроводи думите си с такова мълниеносно движение, което бях виждал само на кино, измъквайки пистолета изпод сакото си. Дулото замря само на сантиметър от челото ми.

— Няма човек в Тексас, по-бърз от мен с пистолетите!

— Махни го, Реймънд — изрекох с възможно най-спокойния глас.

— Хайде, давай — изсумтя той, връщайки обратно пистолета в кобура под мишницата си. — Давай, извади си пистолета. Нека да видим кой е по-бърз.

Ръцете ми бяха върху коленете. Знаех, че само да мръдна, и с мен е свършено.

— Нямам пистолет, Реймънд. И ти го знаеш много добре.

— Голям глупак си, щом се разхождаш по улиците без оръжие. Направо си просиш белята. — Очите му бяха станали стъклени — бях сигурен, че не ме вижда. Погледът му все пак фиксираше нещо, някакъв бяс, който вилнееше из главата му.

Той отново извади пистолета, но този път вдигна ударника.

— Казвай си молитвата, брикет, щото ще те изпрацам в Рая.

— Пусни го да си ходи, Реймънд — казах. — Той вече добре си е научил урока. Убиеш ли го, всичките ти усилия отиват на вятъра. — Опитвах се да го откъсна от халюцинациите му.

— Голям глупак е, щом ме предизвиква, и то без да носи пистолет! Ще го убия този педал!

— Остави го да живее, Рей, и той ще пълни гащите всеки път, когато влезеш в стаята.

— И трябва да ги пълни! Ще го убия този кучи син. Ще го убияяя!

Плъха клюмна, пистолетът се изхлузи от ръката му в скута. Главата му се оброни върху гърдите и той заспа — просто ей така, от раз.

Взех му оръжието и го оставих върху масата в кухнята.

Плъха винаги носеше със себе си два по-малки пистолета в куфарчето си — знаех го от младежките ни години. Взех единия и оставих бележка за него. Написах му, че се прибирам у дома и че съм взел един от пистолетите му. Знаех, че няма да има нищо против, стига да му кажа.

Два пъти обиколих квартала, докато се уверя, че никой не ме дебне по улиците. После паркирах зад ъгъла, та всеки, който реши да ми идва на гости, да си помисли, че ме няма.

Тъкмо пяхнах ключа в ключалката и телефонът иззвъня. Успях да го вдигна едва на седмото иззвъняване.

— Изи? — Гласът ѝ звучеше сладко, както винаги.

— Да, аз съм. Мислех, че вече си преполовила пътя до Ню Орлиънс.

— Цяла нощ ти звъня. Къде беше?

— Веселях се. Завързвах нови приятелства. Полицията идва в къщата ми да ме моли да се преместя да живея при тях.

Тя взе на сериозно шегата ми.

— Сам ли си?

— Какво искаш, Дафни?

— Трябва да поговоря с теб, Изи.

— Е, давай тогава, говори.

— Не, не, трябва да те видя. Страх ме е.

— Не те обвинявам за това. На мен гащите ми треперят от страх само като говоря с теб по телефона — казах. — Но и аз искам да си поговорим. Трябва да знам някои неща.

— Ела да се видим и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Добре. Къде се намираш?

— Сам ли си? Искам само ти да знаеш къде съм.

— Искаш да кажеш, че не желаяш приятелят ти Джоупи да знае къде се криеш?

Дори и да беше изненадана, че знам за Джоупи, не го показва.

— Не искам никой да знае къде съм, освен ти. Нито Джоупи, нито онзи другият твой приятел, който каза, че ти гостува.

— Плъха?

— Никой! Или ще ми обещаеш, или веднага затварям!

— Добре, добре, разбрано. Току-що влизам и Плъха го няма. Кажи ми къде си и ще дойда да те взема.

— Няма да ме излъжеш, нали, Изи?

— Не. Искам само да си поговорим, също като теб.

Тя ми даде адреса на един мотел в южната част на Лос Анджелис.

— Побързай, Изи, имам нужда от теб — каза тя, преди да затвори. Толкова бързаше, че дори забрави да ми даде номера на стаята си.

Надрасках набързо една бележка, като си съставих план, докато пишех. Съобщавах на Плъха, че може да ме открие в къщата на един приятел — Примо. Написах с главни букви името му „РЕЙМЪНД АЛЕКСАНДЪР“ най-отгоре, защото това бяха единствените думи, които Плъха можеше да разчете. Надявах се, че Дюпрей ще дойде с него и ще му прочете бележката, след което ще му покаже как да стигне до къщата на Примо.

После се втурнах през вратата.

Отново карах колата си в нощния Лос Анджелис. Небето над долината беше коралово, с мършави черни облаци по него. Не знаех защо отивам сам да взема момичето в синя рокля. Но за пръв път от много време насам бях щастлив и изпълнен с очакване.

25.

„Сънридж“ беше малък, боядисан в розово мотел, състоящ се от две правоъгълни постройки, които се събираха под формата на буквата Г, обграждайки асфалтиран паркинг. Околностите бяха населени предимно с мексиканци и жената, която седеше зад рецепцията, също беше мексиканка. Пълнокръвна мексиканска индианка — ниска, с бадемовидни очи и тъмна, маслинена кожа с преобладаващо червено. Очите ѝ също бяха много тъмни, а косата черна, освен няколко бели кичура, които издаваха, че е доста по-възрастна, отколкото изглежда.

Тя ме изгледа с въпросителен поглед.

— Търся една приятелка — обясних.

Мексиканката присви очи, при което гъста мрежа от бръчици се образува около очите ѝ.

— Казва се Моне, французойка е.

— При нас мъже не се допускат в стаите.

— Трябва само да си поговоря с нея. Ще излезем да пийнем по чаша кафе, ако не можем да разговаряме тук.

Тя се извърна настрани, сякаш разговорът ни беше приключил.

— Нямам намерение да проявявам неуважение, госпожо, но това момиче е взело назаем пари от мен и аз съм готов да чукам на всяка врата, докато я намеря.

Тя се обърна към задната врата, но миг преди да извика помощ, аз я спрях.

— Госпожо, ще се бия с всичките ви братя и синове, но ще говоря с тази жена. Не ѝ мисля злото, нито пък на вас, но трябва да си кажем няколко думи.

Тя ме измери с поглед, вирна си носа като лукаво куче, което изпитва новия млекар, мислено преценявайки разстоянието до задната врата.

— Единадесета стая, в далечния край — произнесе накрая тя.

Изтичах към далечния край на сградата.

Докато чуках на вратата на номер единадесет, непрекъснато се озъртах през рамо.

Беше облякла сив халат, а главата си бе обвила с хавлия, подобно на тюрбан. Очите ѝ бяха зелени в този момент. Когато ме видя, се усмихна. Въпреки всичките неприятности, които се бяха случили напоследък, тя ми се усмихваше, сякаш бях приятел, дошъл на среща.

— Мислех, че е прислужницата — каза тя.

— Аха — измърморих. Беше още по-красива отпреди. — Трябва да изчезваме оттук.

Тя се втренчи някъде през рамото ми.

— Първо да поговорим с управителката.

Ниската жена и двама мексиканци с големи шкембета се насочваха решително към нас. Единият от мъжете подмяташе палка. Спряха на крачка от мен. Дафни притвори леко вратата.

— Да не ви притеснява, госпожице? — попита управителката.

— О, не, госпожо Гутиерес. Господин Ролинс е мой приятел. Ще ме води на вечеря. — Дафни изглеждаше искрено развеселена.

— Не искам никакви мъже по стаите — заяви твърдо жената.

— Сигурна съм, че той няма да има нищо против да изчака в колата, нали, Изи?

— Ами...

— Нека само да се уточним, госпожо Гутиерес, и той ще отиде да чака в колата.

Единият от мъжете продължаваше да ме гледа така, сякаш нямаше търпение да ми строши главата с палката. Другият пък гледаше Дафни — очевидно и той имаше мераци, но от малко по-различен характер.

Изчаках ги да тръгнат обратно към офиса, макар да не отделяха поглед от нас, и се обърнах към Дафни:

— Слушай, ти поиска да дойда при теб. Ето ме. Сега пък аз искам да ме придружиш до едно място.

— Откъде да знам, че няма да ме закараш при човека, който Картър е наел?

— Как пък не. Хич не ми е притрябвал... Разговарях с приятеля ти Картър.

Усмивката ѝ мигом се стопи.

— Така ли! Кога?

— Преди два или три дни. Иска да се върнеш при него, а Олбрайт пък ламти за онези тридесет хиляди долара.

— Никога няма да се върна при него!

— Ще поговорим за това друг път. Сега трябва да се махаме оттук. И то по най-бързия начин.

— Но къде отиваме?

— Знам едно местенце. Ти трябва да се измъкнеш от хората, които те търсят, аз също. Ще те заведа на безопасно място и тогава вече ще решим какво да правим.

— Не мога да напусна Лос Анджелис. Не и преди да съм говорила с Франк. Той трябва вече да се е прибрал. Звъня непрекъснато, но още го няма.

— Полицията го подозира в убийството на Корета и той вероятно се е покрил.

— Налага се да поговоря с Франк!

— Добре, но сега трябва да изчезваме.

— Почакай само секунда — каза тя и влезе в стаята. Когато се появи, ми връчи един лист хартия, в който бяха завити няколко банкноти. — Иди ми плати сметката, Изи. Така няма да ни създадат проблеми, като ни видят да пренасяме куфарите.

Хазяите по целия свят треперят за наема, който имат да получават. След като платих сметката на Дафни, двамата мъже изчезнаха, а дребната жена дори ми се усмихна.

Дафни имаше три чанти, но нито една от тях не беше онзи очукан стар куфар, който бе носила в нощта на първата ни среща.

Пътувахме дълго. Исках да се държа настрана от Уотс и Къмптън, така че поехме към източен Лос Анджелис — днес му казват Ел Барито. По онова време беше просто един от еврейските квартали, превзет напоследък от мексиканците.

Минахме покрай стотици бедни домове, тъжни палми и безброй деца, които играеха по улиците.

Накрая стигнахме до олющена стара къща, която личеше, че навремето е принадлежала на някой богаташ. Имаше огромна циментова веранда и зелен покрив, с по два високи прозореца на всеки един от трите етажа. Два от прозорците бяха разбити и вместо стъкла, бяха затъкнати с велпапе и парцали. Наоколо се навъртаха три кучета.

Виждаха се и скелетите на осем стари коли, зарязани из покрития с червена глина двор под клоните на едно болно, клюмнало дъбово дърво. Сред останките им върлуваха шест или седем деца. В дънера на дъба беше забита табела с надпис „Стаи под наем“.

Обрасъл като мечок старец в работен комбинезон и фланелка с къси ръкави седеше на алуминиев стол в подножието на стълбите.

— Здравей, Примо — магнах му аз.

— Здравсти, Изи — отвърна той на поздрава ми. — Да не си се изгубил тъдява?

— Ами, къде ти! Просто исках малко да се усамотя и си помислих, че си струва да опитам при теб.

Примо беше етнически мексиканец, роден и отраснал в Мексико. През 1948 година мексиканците и чернокожите още не бяха започнали да се ненавиждат едни други. Тогава, преди да настъпи разрывът между двете раси, мексиканците и негрите се смятаха за едно и също нещо — просто още две малцинства с късмета да хванат пръчката откъм лайнияния й край.

Запознах се с Примо по време на градинарския ми период. Работехме заедно, в един екип с други мъже, като вършехме най-черната работа в Бевърли Хилс и Брентуд. Поемахме поръчки дори из центъра на града, до Шеста улица чак.

Примо беше добър човек и му харесваше да работи заедно с мен и приятелите ми. Каза ни, че си купил голяма къща, за да я превърне в хотел. Все ни врънкаше да сменим квартирите си и да дойдем да живеем при него под наем или пък да рекламираме хотела му пред познати.

Изправи се, когато тръгнах към него. Стигаше ми едва до гърдите.

— И какво ти трябва? — попита той.

— Имаш ли нещо уединено?

— Ей там отзад имам една малка къщичка, в която можете да се нанесете двамата със сеньоритата. — Той се приведе да погледне Дафни в колата. Тя му се усмихна приветливо.

— Колко ще струва?

— Пет долара на вечер.

— Какво?

— Това е цяла къща, Изи. Създадена за любов. — И той ми намигна.

Можех да се пазаря и накрая да я взема почти безплатно, но имах други неща наум.

— Добре.

Дадох му една десетдоларова банкнота и той ни показа пътеката, която заобикаляше голямата къща отзад. Тръгна с нас, но аз го спрях.

— Примо, приятелю — казах, — утре ще те навестя и ще му ударим по едно, става ли?

Той се ухили и ме тупна по ръката, преди да се обърне и да си тръгне. Прииска ми се животът ми да е толкова обикновен, че единствената ми мечта да е да прекарам една дива нощ с бяло момиче.

Първото нещо, на което се натъкнахме, бяха туфи цветни храсти, избуяли навсякъде. Под клоните им се бе оформил свод с човешки бой. В дъното се виждаше малка постройка, подобна на къщичка на градинар в голямо имение. Три от стените представляваха стъклени врати от пода до тавана. Можеха да се отворят навън към циментирания двор, обграждащ къщата, но всички бяха затворени. Входната врата беше дървена, боядисана в зелено.

Дълги бели завеси бяха дръпнати върху прозорците.

Вътре къщата представляваше голяма стая с падащо легло спалня в едната си страна и газова печка в другата. Имаше и маса с тостер върху нея и четири въртящи се стола. До стената се мъдреше голям тапициран с тъмнокафява дамска диван с избродирани гигантски жълти цветя.

— Страхотно е! — възкликна Дафни.

Физиономията ми сигурно бе изразила ясно мнението ми, защото тя се изчерви едва забележимо и добави:

— Е, може да ни свърши работа, но мисля, че не е зле малко да поразместим.

— Може би ако разпердушиним всичко тук...

Тя се изсмя и това беше прекрасно. Както вече споменах, беше като дете и детското ѝ доволство ме трогваше.

— Красиво е — заяви тя. — Може би не е луксозно, но е спокойно и тихо. Никой не може да ни открие тук.

Оставих чантите ѝ до дивана.

— Налага ми се да изляза за малко — казах. След като вече я бях настанил, вече мислех как да задвижа нещата по-нататък.

— Остани.

— Трябва да тръгвам, Дафни. Гонят ме двама много лоши мъже, плюс лосанджелиската полиция.

— Какви лоши мъже? — Тя седна на дивана и кръстоса крака. В мотела си беше сложила жълта плажна рокля, която оголваше загорелите ѝ рамене.

— Мъжът, когото твоят приятел е наел, и Франк Грийн, другият ти приятел.

— Какво общо има Франки с теб?

Отидох до нея и тя се изправи. Разкопчах яката си и ѝ показах надупченото си гърло.

— Ето какво общо има Франки с мен.

— О, миличкият! — възкликна тя и нежно ме погали по врата.

Може би допирът с женското тяло ме взриви или просто проумяването на всичко случило се до този момент. Не знам.

— Виж това тук! Това пък е от ченгетата! — казах, като посочих синината под окото си. — Два пъти ме арестуват, обвиняват ме в извършването на четири убийства, заплашват ме хора, които никога не съм виждал, и... — Усетих, че ще се пръсна от напрежение.

— О, мое бедно мъжленце — каза тя, улавяйки ме за ръката и ме поведе към банята. Държа ме, без да ме пусне, докато пусне водата за ваната. Беше плътно до мен, разкопчавайки ризата и смъквайки панталоните ми.

Седях така, гол върху тоалетната чиния, докато тя ровеше из закритата с огледало стенна аптечка. Усетих нещо дълбоко в себе си, нещо тъмно като джазова мелодия, което ти напомня, че смъртта е наблизно.

„Смърт“, захърка саксофонът.

Не давах пет пари.

26.

Дафни Моне, жена, която изобщо не познавах отблизо, ме накара да легна в дълбоката порцеланова вана, като внимателно ме изми между пръстите на краката и нагоре по краката. Вече бях получил силна ерекция, чак до корема. Затаих дъх, като малко момче, пристъпващо да улови пеперуда.

— Шшт, спокойно, миличък — прошепваше тя от време на време. Поради някаква причина, това ми причиняваше болка.

Когато приключи с краката ми, тя изми цялото ми тяло с груба изтривалка с пемза и калъп сапун.

Никога не съм се чувствал привлечен от жена така, както от Дафни Моне. Повечето красиви жени ме караха да изпитвам желание да ги докосвам, галя, притежавам. Дафни обаче ме накара да погледна дълбоко в себе си. Тя прошепваше някоя сладка дума и аз се връщах назад във времето, спомняйки си първия път, когато бях изпитал любов и покруса. Спомних си смъртта на майка ми, когато бях едва на осем години. Дафни стигна до корема ми. Задържах дъха си, когато повдигна члена ми, за да измие под него. Тя ме погледна в лицето с очи, станали сини над водата, и го стисна здраво, плъзгайки ръка два пъти нагоре и надолу. Усмихна се, когато свърши и го пусна обратно върху корема ми.

Не можех да изрека и дума.

Дръпна се назад и смъкна с един замах жълтата си рокля, после я захвърли във водата върху мен и дръпна надолу бикините си. Седна върху тоалетната чиния и уринира толкова шумно, сякаш беше повече мъж, отколкото жена.

— Подай ми хартията, Изи — каза тя.

Рулото беше на пода.

Тя застана над ваната с бедра, изпънати напред, като ме гледаше.

— Ако котенцето ми беше голямо, колкото онази работа на мъжете, Изи, то щеше да е колкото главата ти.

Излязох от ваната и я оставих да ме поведе, стиснала тестисите ми. На влизане в спалнята, тя зашепна мръсотии на ухото ми. Нещата, които изрече, ме накараха да се изчервя. Не познавах мъж, който да говори толкова вулгарно, колкото Дафни Моне.

Не обичам, когато жените говорят по този начин. Според мен, това не е женствено. Но с тази смела тирада, Дафни сякаш ме молеше за нещо. И всичко, което исках, беше да бръкна колкото мога по-надълбоко в душата си, за да го намеря.

Цяла нощ крещяхме, пищяхме и се боричкахме. По едно време, след като вече бях заспал дълбоко, се пробудих от допира на нещо адски студено — тя търкаше бучка лед по гърдите ми. Към три сутринта ме пробуди и ме замъкна на циментовия двор зад храстите. Люби ме, полулегнал, опрян върху грапавия ствол на едно дърво.

Когато слънцето най-после изгря, тя се сгуши в мен и попита:

— Боли ли те, Изи?

— Какво?

— Боли ли те там?

— Да.

— Охлузен ли е?

— По-скоро кръвоносните му съдове са възпалени.

Тя ме сграбчи за члена.

— Боли ли те, когато ме любиш, Изи?

— Да.

Хватката ѝ се засили.

— Обичам да причинявам болка, Изи. И на двама ни.

— Аз също — казах.

— Усещаш ли?

— Да, усещам го.

Тя ме пусна.

— Нямах предвид това. Имам предвид тази къща. Тук сякаш не сме онези, които те искат да бъдем.

— Кои?

— Те нямат имена. Те са просто онези, които не искат ние да бъдем това, което сме. Те никога не искат да се чувстваме толкова добре или толкова близки, както сега. Затова избягах с теб.

— Аз дойдох при теб.

Тя протегна ръката си отново.

— Но аз те повиках, Изи. Аз съм тази, която те допусна до себе си.

Когато прехвърлям в паметта си онази нощ, се чувствам крайно объркан. Бих могъл да кажа, че Дафни е луда, но това би означавало самият аз да съм достатъчно нормален, за да го кажа. Но не бях. Защото, когато искаше от мен да изпитвам болка, аз изпитвах наслада от това. Ако бе поискала от мен да кървя, бих бил щастлив да си прережа вените. Дафни се оказа като врата, която е била затворена през целия ми живот, но която изведнъж рязко се бе отворила и бе ме пропуснала през себе си. Сърцето и гърдите ми се отвориха широко като небето за тази жена.

Не, не мога да кажа, че беше луда. Дафни беше като хамелеон. Тя се променяше за всеки свой любовник. Ако той беше мекушав бял мъж, който се боеше да вдигне скандал на сервитьора, тя го притискаше към гърдите си и го галеше по главичката. Ако той беше беден чернокож мъж, просмукан от мъка и гняв заради шибания си живот, тя измиваше раните му с грапава изтривалка и облизваше кръвта, докато не се съсиреше.

Беше вече късен следобед, когато се предадох. Бяхме прекарвали всеки миг в обятията си. Не мислех за полицията, нито за Плъха, нито за ДеУит Олбрайт. Всичко, което ме беше грижа, беше болката, която изпитвах, докато се любех с това бяло момиче. Накрая обаче се отдръпнах от нея.

— Трябва да поговорим, Дафни — казах.

Може и да си го бях въобразил, но очите ѝ проблеснаха в зелено, за пръв път до този момент.

— Е, и за какво? — Тя седна в леглото, като се обви в чаршафа.

Знаех, че я губя, но бях прекалено задоволен, за да ме е грижа.

— Събраха се много мъртъвци, Дафни, и полицията иска да ми ги прикачи. Освен тях, съществуват и онези тридесет хиляди долара,

които си откраднала от господин Картър, и ДеУит Олбрайт ме дебне да ми пръсне задника заради тях.

— Парите, които съм взела, са си наша работа — на мен и на Тод, и нямам нищо общо със смъртта на никого, нито с онзи мъж Олбрайт. Абсолютно нищо.

— Може и да си мислиш така, но Олбрайт притежава таланта да прави всеки бизнес свой...

— И така, какво искаш от мен?

— Защо беше убит Хауард Грийн?

Тя ме загледа така, сякаш бях призрак.

— Кой?

— О, хайде!

Тя извърна поглед за момент и въздъхна.

— Хауард работеше за един богат мъж на име Матю Теран. Той беше негов шофьор. Теран искаше да се кандидатира за кмет, но в онези среди трябва да се иска разрешение за такова нещо. Тод не искаше Теран да се кандидатира.

— И защо? — попитах.

— Малко след като се запознах с него, с Теран искам да кажа, той си купи едно малко мексиканче от Ричард.

— Мъжът, когото открихме убит?

Тя кимна.

— Кой всъщност беше той?

— Двамата с Ричард бяхме... — Тя се поколеба за момент. — ... приятели.

— Интимни?

Тя кимна едва забележимо.

— Преди да се запозная с Тод, двамата с Ричард прекарахме заедно известно време.

— В нощта, когато за пръв път тръгнах да те търся, се сблъсках с Ричард пред кръчмата на Джон. Теб ли търсеше тогава?

— Възможно е. Той не искаше да ме пуска да си ходя, сдуши се с Теран и Хауард Грийн, за да притиснат Тод.

— За какво?

— Хауард знаеше нещо. За мен.

— И какво беше то?

Тя не ми отговори на въпроса.

— Кой уби Хауард? — попитах.

Отначало замълча. Поигра си с одеялото, като го оставяше да се хлъзга между гърдите ѝ.

— Джопи го уби — каза накрая. Не искаше да срещне погледа ми.

— Джопи?! Защо ще му е да върши такова нещо? — Знаех, че това беше истината, дори още преди да ѝ бях задал въпроса. Защото Джопи си умираше да пребие някого до смърт.

— И Корета, и нея ли?

Дафни кимна. Точно в този момент гледката на голотата ѝ ме отврати. До дъното на душата.

— Защо?

— Понякога двамата с Франк се отбивахме в кръчмата на Джопи. Просто защото Франк обичаше хората да ме виждат с него. А последния път, когато отидох там, Джопи ми подшушна, че някакъв човек бил разпитвал за мен и че трябва да му позвъня по-късно, за да разбере за какво. Така научих за онзи Олбрайт.

— Кажи ми за Хауард и за Корета. Какво точно им се случи?

— Хауард Грийн вече беше идвал при мен, за да ми каже, че ако не свърша онова, което той и шефът му искат, ще ме унищожат. Казах на Джопи, че мога да му намеря хиляда долара, ако направи така, че Олбрайт никога да не ме намери и ако може да си поговори с Хауард.

— Значи той уби Хауард?

— Мисля, че стана някаква грешка. Хауард имаше дълъг език. Джопи направо полудя.

— А Корета?

— Когато тя дойде при мен, съобщих на Джопи. Казах му, че ти си задавал въпроси и... — Тя се поколеба. — ... че си я убил. Той беше вече подплашен. Имаше един труп в сметката си.

— Как така не уби и теб?

Тя вдигна глава и отметна косата си назад.

— Още не му бях дала онези пари. Той си искаше хилядата долара. А и така или иначе, мислеше, че съм момиче на Франк. Повечето хора уважават Франк.

— Какъв ти е Франк?

— Не е нещо, което ще проумееш някога, Изи.

— Добре, мислиш ли, че той знае кой е убил Матю Теран?

— Не знам, Изи. Аз не съм убивала никого.
— Къде са парите?
— Някъде. Не и където можеш да ги откриеш.
— Тези пари ще те погубят, момиче.
— Ти ме погубваш, Изи. — Тя се пресегна да ме погали по коляното.

Изправих се.

— Дафни, трябва да се видя с господин Картър.

— Няма да се върна при него. Никога.

— Той само иска да си поговорите. Не е необходимо да се любиш с него.

— Ти не разбираш. Аз го обичам и заради това не искам повече да го виждам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Страшно много усложняваш нещата, Дафни.

Тя отново се пресегна към мен.

— Стига!

— Колко ти даде Тод?

— Хиляда.

— Заведи ме при Франки и ще ти дам две хиляди.

— Франк се опита да ме убие. Усмивката ти не е достатъчна, за да спре Франк.

— Заведи ме при него, Изи! Това е единственият начин да получиш парите.

— Какво ще кажеш за господин Картър и за Олбрайт?

— Те ме търсят, Изи. Остави на Франк и на мен да се погрижим за това.

— Какъв ти е Франк? — попитах я пак.

Тя се усмихна. Очите ѝ отново възвърнаха синевата си и тя се отпусна върху стената.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не знам. Трябва да се махам оттук.

— Защо?

— Просто не мога повече — казах, спомняйки си Софи. — Искам да подишам малко чист въздух.

— Можем да останем тук, миличък! Това е нашето единствено място...

— Грещиш, Дафни! Не е необходимо да ги слушаме. Обичаме ли се, можем да бъдем заедно. Никой не ще ни попречи.

Тя се усмихна тъжно.

— Ти не разбираш.

— Искаш да кажеш, че единственото нещо, което исках от мен, е да те изучукам. После изритваш жалкия негър, оправяш си дрехите и си слагаш червило, сякаш нищо не си правила.

Тя протегна ръка да ме докосне, но аз се отместих.

— Изи — прошепна, — грещиш.

— Нека да си вземем нещо за ядене — извърнах поглед аз. — През няколко преки оттук има китайски ресторант. Можем да отскочим дотам, знам един пряк път.

— Когато се върнем, всичко ще си е отишло — тъжно каза тя.

Представях си на колко мъже още беше казвала подобни думи. А повечето от тях биха предпочели да останат с нея завинаги.

Облякохме се мълчаливо.

Внезапна мисъл ме жегна, когато вече бяхме готови.

— Дафни?

— Да, Изи? — Гласът ѝ прозвуча отегчено.

— Искам да разбера едно нещо.

— Кое?

— Защо ми се обади вчера?

Тя ме стрелна със зелените си очи.

— Обичам те, Изи. Разбрах го още в първия миг, когато те видях.

27.

„Чоу Чоу“ беше заведение от рода на китайска закусвалня, нещо обичайно за Лос Анджелис през четиридесетте и петдесетте години. Нямахме маси, само един дълъг плот с дванадесет столчета. Господин Линг беше застанал пред една дълга черна готварска печка, върху която готвеше три ястия едновременно: пържен ориз, яйца фу йонг и чоу мейн. Човек можеше да си избере всяко от тези блюда, заедно с пиле, свинско, скариди, говеждо или омар в неделя.

Господин Линг беше нисичък човечец, който винаги носеше бели панталони и бяла фланелка с къси ръкави. Имаше татуировка на змия, която се гърчеше изпод лявата страна на яката му, минаваше отзад по врата и свършваше по средата на дясната му буза. Главата на змията беше увенчана с два големи зъба и дълъг, раздвоен червен език.

— Какво ще обичате? — пискливо извика той.

Поне дузина пъти се бях хранил в заведението му, но той така и не ме запомни. Никога не помнеше клиентите си.

— Пържен ориз — тихо си поръча Дафни.

— С какво? — извика господин Линг. И добави, преди тя да му отговори: — Свинско, пилешко, скариди, говеждо!

— Искам с пилешко и скариди, моля.

— Ще ви струва по-скъпо!

— Няма значение, господине.

Поръчах си яйце фу йонг със свинско.

Дафни се бе поуспокоила. Изпитвах чувството, че ако съумея да я накарам да се отпусне и да си поговори с мен, ще успея да я вразумя. Не исках да я насилвам да се среща с Картър. Принудех ли я, можеха да ме арестуват за отвличане, а и нямахме начин да предугадя как ще реагира Картър. А може би и вече бях влюбен мъничко в нея. Тя изглеждаше толкова прелестна в онази синя рокля.

— Знаеш ли, не искам да те карам да правиш нищо насила, Дафни. Както усещам нещата, не е необходимо дори да целуваш Картър.

Усмивката ѝ проникна в гърдите и в други части на тялото ми.

— Ходил ли си някога в зоологическата градина, Изи?

— Не.

— Наистина ли? — Тя беше изненадана.

— Не обичам да гледам животни, затворени в клетка. Те не могат да ме зарадват, нито пък аз мога да направя нещо за тях.

— Но можеш да се поучиш от тях, Изи. Животните от зоологическата градина могат да те научат на разни неща.

— На какво?

Тя се облегна на стола и се загледа в дима и парата, с които бе изпълнено заведението на господин Линг. Беше се върнала назад в сънищата си.

— Първият път, когато баща ми ме заведе в зоологическа градина, беше в Ню Орлиънс. Аз съм родена в Ню Орлиънс. — Тя замълча. — Отидохме до клетката на маймуните. Господи, още си спомням колко вонеше там! Една маймуна се люлееше на мрежите, които висяха от тавана на клетката — напред-назад, напред-назад. За всеки бе ясно, че маймуната бе пощръкляла от всички тези години, прекарани зад решетките. Но децата и възрастните се смущаха един други и правеха физиономии на клетката животинка... Чувствах се точно като онази маймуна. Люлеех се диво от едната до другата стена, преструвах се, че имам къде да отида. Но бях хваната в капана на живота. Разплаках се и баща ми ме отведе. Мислеше си, че просто ми е жал за бедното създание. Аз обаче и пет пари не давах за тъпото животно.

От този ден нататък ходехме само до клетките, където животните бяха по-свободни. Основно гледахме птиците. Чапли, жерави, пеликани и пауни. Те бяха толкова красиви с тяхната пъстра перушина и пух. Мъжките пауни разперваха опашките си и се разхождаха важно около женските, когато искаха да се чифтосват. Татко ме излъга — каза, че те просто си играели. Но аз тайничко знаех какво правят.

Веднъж, малко преди да затворят, минахме покрай зебрите. Наоколо нямаше никого и татко ме държеше за ръката. Две зебри бягаха напред-назад. Женската се мъчеше да избегне мъжката, която бе пресякла всичките ѝ пътища за бягство. Изкрещях на татко да ги спре, защото се боях да не започнат да се бият.

Дафни ме бе сграбчила за ръката, толкова беше възбудена. Открих, че ме обзема лека тревога. Не можех обаче да кажа какво точно ме притеснява.

— Бяха съвсем близо до нас — каза тя. — До оградата, където мъжкарят яхна женската. Дългата му кожена работа влизаше и излизаше от нея. Два пъти излезе изцяло и изпръска задницата ѝ със сперма. Двамата с татко стискахме ръцете си толкова силно, че чак ме заболя, но не казах нищо. И когато се върнахме обратно в колата, той ме целуна. Първо беше само по бузата, но после ме целуна по устата, също както правят любовниците. — Върху лицето ѝ се появи далечна усмивка. — Когато спря да ме целува, той се разплака. Положи глава в скута ми и аз дълго го галих и му повтарях, че всичко е наред, преди да се осмели да вдигне поглед към мен.

Отвращението трябва да се бе изписало ясно по лицето ми, защото тя каза:

— Мислиш си, че онова нещо, което сме направили, е било отвратително, нали? Но татко ме обичаше. И от този момент нататък, през цялата година, докато станах на четиринадесет, той ме водеше в зоологическата градина и в парка. В началото винаги ме целуваше като баща дъщеричката си, но после, когато се усамотявахме някъде, се държахме като истински любовници. И винаги, винаги след това той плачеше толкова отчаяно и ме молеше да му простя. Купуваше ми подаръци и ми даваше пари, но аз и така си го обичах.

Исках да избягам някъде далеч от нея, но бях прекалено загазил, за да действам под напора на емоциите си, така че се опитах да сменя темата.

— Какво общо има всичко това с отиването ти при Картър? — попитах.

— От един момент нататък татко спря да ме води където и да било. Пролетта ни заряза двете с мама и никога повече не го видях. Никой никога не научи нищо за него и за мен. Но аз помнех. Знаех, че именно това беше причината, тласнала го да си отиде от нас. Той ме обичаше толкова много тогава, през онзи ден в зоологическата градина, и ме опозна, мен, истинската, а всеки път, когато опознаеш някого толкова добре, ти просто трябва да си отидеш.

— И защо? — поисках да разбера. — Защо трябва да напускаш някого само защото си станала прекалено близка с него?

— Не е само близостта, Изи. Има и нещо друго.

— Като онова, което си имала с Картър?

— Той ме познава по-добре от всеки друг мъж.

В този миг възненавидях Картър. Прииска ми се да опозная Дафни така, както той я бе опознал. Желаех я, макар и да знаех, че не може да бъде моя.

Поехме по обратния път през храстите към нашата къщичка. Всичко беше чудесно.

Отворих вратата и я задържах. Не бе продумала след историята за зоологическата градина. Не знаех защо, но и аз нямах какво да кажа. Може би, защото не й бях повярвал докрай. Искан да кажа, вярвах, че тя вярваше в историята или поне искаше да повярва в нея, но имаше нещо безкрайно сбъркано във всичко това.

Някъде между фу йонг и сметката реших да я зарежа. Дафни бе прекалено дълбока вода за мен. Щях да се обадя по някакъв начин на Картър и да му кажа къде се намира. Така си измивах ръцете. Бях се забъркал в тази история единствено и само заради парите. Непрекъснато си го набивах в главата.

Бях толкова потънал в мислите си, че дори не ми мина през ума да проверя стаята, преди да влезем. Но за какво ли имаше да се тревожа? И когато Дафни извика, с изненада видях ДеУит Олбрайт застанал до печката.

— Добър вечер, Изи — поздрави той.

Посегнах за пистолета в колана си, но преди още да го докосна, експлозията избухна в главата ми. Спомням си, че подът политна към лицето ми и след това настана пустота.

28.

Намирах се на борда на боен кораб в разгара на най-голямото сражение в историята на войната. Снарядите бяха нажежени до червено и аз, с екипажа, ги зареждахме в оръдията. Самолети косяха палубата с картечен огън, който жилеше ръцете и гърдите ми, но аз продължавах да подавам снаряди на мъжа пред мен. Ранното утро беше мъгливо и аз бях обсебен от страховитата мощ на войната.

Тогава Плъха се приближи към мен и ме издърпа от огневата линия.

— Изи, трябва да изчезваме отгук, авер! Няма защо да си даваме живота — това си е война на белите!

— Но аз се бия за свободата! — изревах в отговор.

— Те няма да те освободят, Изи. Спечелиш ли тази война, ще те върнат обратно в плантацията, още преди да е дошъл Деня на труда.

Повярвах му на мига, но точно преди да побягна, бомба улучи кораба и ние започнахме да потъваме. Изхвърчах от палубата и се озовах в ледените води. Водата нахлу в устата и в носа ми и аз се опитах да закрепя, но вече бях под водата. Давех се.

Дойдох на себе си целият прогизнал от вода. Примо бе излял цяла кофа върху мен.

— Какво е станало, амиго? Да не си се бил с приятелите си?

— Какви приятели? — попитах подозрително. В първия момент ми се стори, че Примо бе човекът, заложил ми този капан.

— Джоупи и белият мъж в белия костюм.

— Белият мъж? — Примо ми помогна да седна на земята. Намирах се на двора, точно до вратата на малката ни къщичка. Главата ми започна да се прояснява.

— Да. Наред ли си, Изи?

— Какво стана с белия човек? Кога пристигнаха двамата с Джоупи?

— Преди около два-три часа.

— Два-три часа?

— Да. Джопи ме попита къде сте и когато му казах, той закара колата зад къщата. Малко след това си тръгнаха.

— Момичето с тях ли отиде?

— Не видях никакво момиче.

Успях да се изправа и отидох зад къщата. Примо ме следваше като кученце.

Нямаше я.

— Да не си се бил с тях?

Заобиколих отпред, но и там я нямаше.

— Хич даже. Мога ли да ползвам телефона ти, приятелю?

— Да, разбира се. Вътре е.

Обадих се на сестрата на Дюпрей, но тя ми каза, че Плъха излязъл рано сутринта. Без Плъха не знаех какво да правя. Така че се качих в колата и потеглих към Уотс.

Нощта беше непрогледно черна, без луна, с гъсти облаци, които закриваха звездите. На всяко кръстовище имаше улична лампа, която сияеше в мрака, но не осветяваше нищо.

„Бий й шута на цялата работа, Изи.“

Не казах нищо.

„Трябва да откриеш това момиче, приятелю. Трябва да разплетеш тази мръсна история.“

„Да ти го начукам!“

„Ами, Изи! Това няма да те направи по-смел. Смелият човек ще намери онзи бял мъж и приятелката си. Смелият човек не се оставя така да го подритват насам-натам.“

„И какво мога да направя?“

„Имаш пистолет, нали? Да не мислиш, че онези хора са по-силни от куршумите?“

„Те и двамата са въоръжени.“

„Трябва само да внимаваш да не те видят, като се промъкваш. Също като през войната, приятелю. Действай през нощта.“

„Но как въобще ще успея да ги откроя, камо ли да се прокрадна до тях? Какво искаш да направя? Да търся в телефонния указател?“

„Знаеш къде живее Джопи, нали? Иди и огледай. Ако го няма там, значи е при Олбрайт.“

Така приключи вътрешният ми диалог.

Къщата на Джоупи беше тъмна, а барът — заключен. Дежурният пазач в сградата, където се помещаваше офисът на Олбрайт — дебел, с месесто лице мъж, каза, че Олбрайт се бил преместил на друго място.

Така че реших да проверя по телефона във всяко градче, северно от Санта Моника. Извадих късмет и открих ДеУит Олбрайт още от първия път. Живееше на маршрутно шосе 9, на възвишенията при Малибу.

29.

Влязох в Малибу през Санта Моника и открих маршрутно шосе 9. Представляваше покрит с чакъл черен път. Видях три пощенски кутии, на които пишеше Милър, Корн и Олбрайт. Подминах първите две къщи и карах четвърт час, докато стигна до табелата с името на Олбрайт. Беше достатъчно отдалечена и всякакъв предсмъртен вик щеше да остане нечул.

Беше проста къща от рода на ранчо, неголяма. Светлини отвън нямаше, освен на предната веранда, така че не можех да различа цвета. Прииска ми се да разбера в какъв цвят е боядисана къщата. Прииска ми се да разбера кое кара самолетите да летят и колко живеят акулите. Имаше толкова много неща, които исках да науча, преди да умра.

Когато наближих един от прозорците, от къщата се раздадоха силни мъжки викове и женски молби.

Видях просторна стая с под от тъмно дърво и висок таван. Пред горящата камина имаше голям диван, покрит с нещо като мечка кожа. Дафни седеше на дивана — гола, а Олбрайт и Джопи се бяха изправили над нея. Олбрайт носеше белия си памучен костюм, но Джопи вече беше гол до кръста. Огромното му шкембе, надвиснало над нея, представляваше отвратителна гледка. Не знам как се удържах да не го прострелям още на мига.

— Не искаш още от същото лекарство, нали, скъпа? — питаше я Олбрайт. Дафни се изплю в лицето му и той я стисна за шията. — Не получа ли тези пари, да знаеш, ще ми достави изключително удоволствие да те удуша!

Обичам да мисля за себе си като за интелигентен човек, но понякога действам изцяло под напора на чувствата. Когато видях, че белият мъж души Дафни, аз полека открегнах прозореца и скочих безшумно в стаята. Изправих се бавно с пистолет в ръка, но ДеУит ме усети, още преди да успея да се прицеля в него и се извъртя с момичето пред себе си. Когато ме видя, той я блъсна встрани, а самият се хвърли зад дивана. Ръката ми понечи да натисне спусъка, но в този

момент Джопи се втурна към вратата. Това ме разконцентрира за миг и стъклото зад мен гръмна с трясък, слял се с изстрела на Олбрайт. Докато търсех прикритие зад един фотьойл, видях пистолета в ръката на Олбрайт.

Проехтяха още два изстрела и куршумите пронизаха гърба на дебелия фотьойл. Ако не бях се проснал ниско на пода, щяха да ме понижат.

Дочух плача на Дафни, но в момента не можех да направя нищо за нея. Боях се най-вече Джопи да не ме изненада отзад, така че се придвижих в единия ъгъл под прикритие. Надявах се от новото място да държа едновременно под око Олбрайт и прозореца, през който евентуално би се опитал да проникне Джопи.

— Изи? — повика ме Олбрайт.

Не отвърнах.

Изчакахме така две или три минути, но Джопи никакъв не се появяваше. Това ме разтревожи и започнах да се чудя откъде ли другаде може да се промъкне. Докато обаче се оглеждах наоколо, долових някакъв шум, сякаш ДеУит се бе търкулнал. Последва глух тътен и фотьойлът се катурна назад. Беше хвърлил лампата, която се намираше зад гърба му. Тя се разби с трясък. Стрелях по предполагаемото място, където се криеше, но го зърнах да се надига няколко метра по-напред. Държеше ме на мушката.

Чух изстрела и още нещо, което ми се стори почти невъзможно — ДеУит Олбрайт изгрухтя от болка.

После видях Плъха! С димящ пистолет в ръката!

Беше влязъл в стаята през вратата, откъдето бе избягал Джопи.

Изтрещяха нови изстрели. Дафни изпищя. Сkochих и я прикрих с тялото си. Трески се разхвърчаха от стените и видях Олбрайт да се хвърля през отсрещния прозорец.

Плъха се прицели, но пистолетът му засече. Той изруга, захвърли го и измъкна револвер с къса цев от джоба си. Изтича до прозореца, но в този момент дочух как изрева двигателят на кадилака. Гумите застъргаха в чакъла, преди Плъха да успее да изпразни барабана на револвера.

— По дяволите! — изрева той. — По дяволите! По дяволите...

През разбития прозорец нахлу студен вятър.

— Изи, улучих го! — Плъха се хилеше с всичките си тридесет и два златни зъба.

— О, Плъх — успех само да промълвя.

— Не се ли радваш да ме видиш, Изи?

Изправих се и сграбчих дребния мъж в прегръдките си. Прегръщах го така, както бих прегръщал жена.

— Плъх... — повторих само.

— Хайде, авер, трябва да донесем приятелчето ти в стаята. — И той рязко кимна към вратата, през която бе влязъл.

Джопи лежеше на пода в кухнята. Ръцете и краката му бяха вързани с шнур. От темето на плешивата му глава се стичаше гъста кръв.

Пренесохме го до креслото и Плъха го завърза отзад. Дафни се уви в някакво одеяло и се сви в края на дивана. Напомняше уплашено котенце на първия си Четвърти юли.

Плъха беше засмян до уши.

Джопи се потеше, кървеше и ни гледаше уплашено. Дафни бе забила поглед в пода.

— Пуснете ме — изскимтя Джопи.

— Затваряй си плювалника, авер! — сряза го Плъха и Джопи се укроти.

— Мога ли да се облека? — запита с надебелял език Дафни.

— Разбира се, сладурче — отвърна Плъха. — Веднага щом си свършим работата.

— Каква работа? — попитах го.

Плъха се извърна и положи ръка върху коляното ми. Толкова хубаво беше да съм жив и да усещам докосването на друг човек.

— Мисля, че двамата с теб заслужаваме нещичко за всичките тия главоболия, нали, Изи?

— Имаш половината от всичко, което съм заработил, Плъх.

— Не, човече — каза той. — Не ми трябва парите ти. Искам дял от тортата на нашата хубавица Руби, дето си седи тук на дивана.

Не знам защо я нарече Руби, но не беше толкова важно за момента.

— Плъх, това са крадени пари.

— Това му е най-сладкото, Изи. — Той се обърна ухилен към нея. — Какво ще кажеш по въпроса, сладурче?

— Това е всичко, което имаме с Франк. Няма да ти ги дам. — Щях да ѝ повярвам, ако срещу нея не беше Плъха.

— Франк е мъртъв. — Лицето на Плъха бе придобило безучастно изражение.

Дафни го изгледа за момент и се прекърши. Разтрепери се цялата.

— Джопи го е направил — продължи Плъха, — така поне си мисля. Намерили го пребит до смърт в една уличка, точно до бара му.

Дафни вдигна глава. В очите ѝ пламтеше ненавист.

— Вярно ли е това, Реймънд? — Ненавистта избликна и в гласа ѝ. Сега вече беше съвсем друга жена.

— Защо ми е да те лъжа, Руби? Брат ти е мъртъв.

Само веднъж бях преживявал земетресение, но усещането в момента беше същото — земята под мен сякаш се продъни. Погледнах я по-отблизо, за да разбера дали е истина. Не беше. Носът ѝ, страните, цветът на кожата, всичко беше бяло като тебешир. Дафни беше бяла жена. Дори и пубисното ѝ окосмяване беше рехаво, а космите почти прави.

— Чуй ме добре, Руби, Джопи уби брат ти.

— Не съм убивал Франк! — проплака Джопи.

— Защо я наричаш така? — попитах Плъха.

— Двамата с Франк се знаем много отдавна, Изи, още преди да се запозная с теб. Спомням си нашето Руби тук още като бебе. Полусестра. Наляла се е доста, но лица не забравям никога. — Плъха извади цигара. — Да знаеш, голям късметлия си, Изи. Реших да проследя този педал тук, когато го видях да излиза от къщата си днес следобед. Търсех теб, когато го мярнах. Бях с колата на Дюпрей, така че го последвах до центъра на града, където той се събра с белилката. Веднага щом разбрах, че знаеш, се спуснах подир него.

Изгледах Джопи. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си. Целият беше плувнал в пот. Кръвта капеше от брадичката му, размесена с потта.

— Не съм убивал Франк, авер. Няма за какво. Защо ми е да го убивам? Виж, Изи, единствената причина, че те забърках в това, беше да изкараш някой и друг долар... За къщата ти.

— Защо тогава се събра с Олбрайт?

— Тя лъже, авер. Олбрайт дойде при мен и ми каза за онези пари, които била взела. Тя лъже! Каза ми, че нямала и два цента...

— Добре, добре, стига приказки — срязва го Плъха. — А сега, Руби, не ща да те плаша, но искам тия пари.

— Ти не можеш да ме изплашиш, Рей — рече спокойно тя.

Плъха се намръщи за секунда. Все някое малко облаче затулва за миг слънцето по обед. После се усмихна.

— Руби, сега вече трябва да помислиш за себе си, сладурче. Нали знаеш как превъртат мъжете, когато стане дума за пари... — Плъха провлече последните си думи, докато измъкваше пистолета иззад колана си.

Той се обърна нехайно надясно и простреля Джопи в слабините. Очите на Джопи се опулиха до пръсване и той запищя. Дърпаше се напред и назад, опитвайки се да стигне раната си, но шнурът го задържаше към креслото. След няколко секунди Плъха се прицели и го простреля в главата. Един миг Джопи имаше две очи, а в следващия — лявото му око се превърна в кървава дупка с разръфани краища. Силата на втория изстрел го запрати на пода. Няколко минути крайниците му се тресяха като на епилептик. Целият изстинах. Бях имал Джопи за приятел, но бях видял прекалено много хора мъртви, а и не бях забравил Корета.

Плъха се изправи и каза:

— Хайде, отиваме да приберем паричките, сладурче. — Той вдигна дрехите ѝ от креслото и ги хвърли в скута ѝ. После се запъти към вратата.

— Помогни ми, Изи. — Очите ѝ бяха изпълнени със страх и обещание. — Той е луд! Пистолетът е още в теб.

— Не мога — казах.

— Тогава дай ми го! Аз ще го убия.

Това вероятно беше най-сериозната опасност за живота на Плъха, надвисвала някога над него.

— Не.

— Открих кръв на пътя — каза Плъха, след като се върна. — Казах ти, че съм го улучил. Не знам колко лошо, но ще ме помни. — Гласът му беше изпълнен с детинска гордост.

Развързах трупа на Джопи, докато той приказваше. Взех пистолета на Плъха и го пъгнах в ръката на Джопи.

— Какво правиш, Изи? — попита ме той.

— Не знам, Рей, сигурно само обърквам още повече нещата.

Дафни пътува с мен, а Плъха ни следваше с колата на Дюпрей. След като се отдалечихме няколко километра изхвърлих в канавката шнур, с който беше вързан Джопи.

— Ти ли уби Теран? — попитах я, докато излизахме на Сънсет булевард.

— Предполагам — каза тя толкова тихо, че трябваше да се напрегна, за да я чуя.

— Предполагаш? Не знаеш, така ли?

— Дръпнах спусъка и той умря. Но всъщност, той сам подписа смъртната си присъда. Отидох при него да го помоля да ме остави на мира. Предложих му всичките си пари, но той само се изсмя. Беше пъхнал ръцете си в гащичките на момчето и се хилеше. — Дафни изхриптя. Не знам дали беше смях, или израз на отвращение. — И аз го убих.

— Какво стана с момчето?

— Заведох го в къщата си. Сгуши се в ъгъла и повече не мръдна оттам.

Дафни бе оставила куфара в гардероба на гарата.

Когато се върнахме в Източен Лос Анджелис, Плъха отброи по десет хиляди долара за всеки един от нас. Куфара остави на Дафни.

Тя повика такси и аз излязох с нея да чакам до гранитния стълб на уличната лампа.

— Остани при мен — казах.

Нощни пеперуди кръжаха в малкия кръг светлина.

— Не мога, Изи.

— Защо да не можеш? — попитах.

— Просто не мога.

Протегнах ръка да я докосна, но тя се отдръпна.

— Не ме докосвай!

— Правил съм повече от това само да те докосвам, мила.

— Онази не бях аз.

— Какво искаш да кажеш? Кой е бил тогава, щом не си била ти?

— Пристъпих към нея, но тя вдигна куфара пред себе си като щит.

— Ще говоря с теб, Изи. Ще говоря с теб, докато дойде таксито, но само не ме докосвай. Не ме докосвай или ще закрепя!

— Какво има?

— Знаеш какво. Знаеш коя съм, какво съм...

— Това няма никакво значение за мен. И двамата сме хора, Дафни. Това е важното.

— Не съм Дафни. Името ми е Руби Ханкс и съм родена в Лейк Чарлс, Луизиана. Аз съм различна от теб, защото в мен живеят двама души. Аз съм *тя* и аз съм *си* аз. Никога не съм ходила в онази зоологическа градина, тя е ходила там. Тя е била там и там е загубила баща си. Моят баща беше друг. Той си идваше у дома и колкото пъти лягаше при мама, толкова пъти лягаше и в моето легло, докато една нощ Франк не го закла.

Когато вдигна поглед към мен, изпитах усещането, че иска да ме докосне, не от любов или страст, а за да ме обсеби отново.

— Погреби Франк — промълви.

— Добре. Но ти можеш да останеш и да го погребем заедно.

— Не мога. Ще ми направиш ли още една, последна услуга?

— Кажи?

— Направи нещо за момчето.

В действителност не исках да остава при мен. Дафни Моне беше самата смърт. Радвах се, че си заминава.

Но само да беше поискала, на секундата щях да я прегърна.

Шофьорът на таксито усети, че нещо не е наред. Непрекъснато се озърташе, сякаш очакваше всяка секунда да му забием ножа. Тя го помоли да ѝ пренесе куфара. Стисна му ръката в знак на благодарност, но моята отблъсна.

— Защо го уби, Плъх?

— Кого?

— Джопи!

Плъха си подсвиркваше и завиваше парите в пакет, измайсторен от кафява амбалажна хартия.

— Той е причината за всичките ти нещастия, Изи. А и освен това исках да покажа на онова момиче, че с мен шега не бива.

— Но тя вече го ненавиждаше заради Франк. Можеше да разчиташ на това.

— Аз убих Франк — каза той.

Този път все едно че слушах ДеУит Олбрайт.

— Ти си го убил?!

— И какво от това? Как мислиш, че щеше да постъпи с теб? Да не мислиш, че нямаше да ти тегли ножа?

— Това не означава, че съм длъжен да го убия.

— Дрън-дрън! — Плъха ме стрелна с разгневен поглед.

Това беше убийство и аз трябваше отново да го преглътна.

— Ти си същият като Руби — каза Плъха.

— Какво каза?

— Тя иска да бъде бяла. През всичките тия години хората й казват колко светлокожа била и колко хубава, но тя знае, че не може да има онова, което имат белите хора. Така че се преструва на бял човек, докато в един момент не загуби всичко. Тя може да обича някой бял мъж, но всичко, което той обича, е бялото момиче, което си мисли, че вижда пред себе си.

— Какво общо има това с мен?

— Същото е, както и при теб, Изи. Ти си се изучил и се залъгваш, че мислиш като белите хора. Мислиш си, че което е правилно за тях, е правилно и за теб. Тя си мисли, че е бяла, а ти мислиш като бял човек. Но, братко, ти не знаеш, че и двамата сте едни бедни негри. А един негр никога не може да бъде щастлив, освен ако не се приеме такъв, какъвто е.

30.

Бяха открили ДеУит Олбрайт, сгърчен върху кормилото, малко на север от Санта Барбара. Беше изминал толкова дълъг път, докато му изтече кръвта. Направо не ми го побираше умът. Мъж като Олбрайт не умираше, просто не можеше да умре. Целият настръхнах при мисълта, че след като свят като този можеше да убие Олбрайт, какво ли можеше тогава да стори на мен?

Двамата с Плъха чухме новината по радиото, когато го откарвах на автогарата на следващата сутрин. Изпитвах истинско щастие от раздялата ни.

— Ще дам всичките пари на Ета, Изи. Може би тогава ще ме приеме обратно, още повече, че спасих задника ти, като при това се върнах и богат. — Плъха ми се усмихна и се качи на автобуса. Знаех, че пак ще се срещнем, но не знаех какво изпитвам при мисълта за това.

Същата сутрин отидох в апартамента на Дафни и намерих момчето. То беше до невъзможност мръсно. Бельото му не беше сменяно от седмици и сополите бяха засъхнали по носа и по цялото му лице. Не говореше. Намерих го да яде от един пакет тесто в кухнята. Когато се приближих до него и му подадох ръка, то просто я пое и ме последва до банята. След като го изкъпах, го закарах до къщата на Примо.

— Не знам дали разбира английски — казах му аз. — Може би ти можеш да измъкнеш нещо от него.

Примо беше баща по сърце. Децата му бяха не по-малко на брой от тези на Роналд Уайт, но той ги обичаше всичките.

— Мога да дам неколкостотин долара на някоя момасита за цяла година или две, докато се грижи за него — казах.

— Бъди спокоен — обеща Примо. Той вече бе взел момчето в скута си. — Може и да се сетя за някоя.

Следващият човек, с когото отидох да се срещна, беше господин Картър. Той само ме изгледа студено, когато му казах, че Дафни е изчезнала. Съобщих му, че съм научил от Олбрайт за убийствата, извършени от Франк и Джоупи. Казах му за смъртта на Франк и че и Джоупи е изчезнал.

Това обаче, което го разтърси, беше вестта, че Дафни е цветнокожа. Казах му, че ме е помолила да му предам, че го обича и иска да е с него, но че никога няма да намери покой, ако остане. Изложението ми беше малко неясно, но на него и това му беше достатъчно.

Разказах му за жълтата ѝ рокля и докато говорех, си мислех как се бях любил с нея, докато все още „беше“ бяла жена. Разбрах по лицето му, че е изпаднал в екстаз. Моето усещане не беше изписано на лицето ми, но не бе по-малко силно.

— Аз обаче имам проблем, господин Картър, а също и вие.

— О? — Той все още се наслаждаваше на виденията си. — Какво точно?

— Аз съм единственият заподозрян от полицията. И ако нещо се случи, трябва да им кажа за Дафни. А вие знаете, че тя ще ви възненавиди, ако изнесете историята в пресата. Може дори да посегне на живота си — казах аз. Не мисля, че това беше лъжа.

— Какво мога да направя?

— Нали се хвалехте, че големите клечки от градския съвет пълзят в краката ви?

— Да?

— Тогава, врътнете им по една шайба. Имам какво да им разкажа, но вие трябва да ми дадете рамо. Защото ако отида сам, да знаете, че ще ме пуснат през месомелачката, докато не им разкажа за Дафни.

— Защо трябва да ви помагам, господин Ролинс? Изгубих годеницата си и голяма сума пари. Не направихте нищо за мен.

— Спасих живота ѝ, човече! Позволих ѝ да избяга с парите ви, отървала кожата. Всеки от мъжете, замесен в тая каша, щеше с удоволствие да ѝ види сметката.

Същият ден следобед отидохме в кметството и се срещнахме със заместник-шефа на полицията и заместник-кмета — Лорънс Райтсмит.

Полицаят беше нисък и дебел. Гледаше в устата на заместник-кмета всеки път, преди да отвори своята. Заместник-кметът пък беше представителен мъж със сив костюм. Размахваше ръката си във въздуха, докато разговаряше и пушеше „Пал Мал“. Имаше сребристосива коса и за момент ми мина мисълта, че в детските ми представи така бе изглеждал президентът.

Полицаите Мейсън и Милър бяха призовани на мига, в който ги споменах.

Всички седяхме в канцеларията на Райтсмит. Той се бе разположил на бюрото си, а заместник-шефът на полицията стоеше зад него. Двамата с Картър седяхме пред бюрото, а адвокатът на Картър — зад нас. Мейсън и Милър се бяха настанили на един диван.

— Добре, господин Ролинс — произнесе Райтсмит. — Имате ли да ни кажете нещо за всичките тези убийства?

— Да, сър.

— Господин Картър твърди, че вие сте работели за него.

— В известен смисъл, сър.

— В какъв точно смисъл?

— Бях нает от ДеУит Олбрайт чрез един наш приятел, Джопи Шаг. Господин Олбрайт нае Джопи да издири Франк и Хауард Грийн. По-късно Джопи го накара да наеме и мен.

— Франк и Хауард, а? Да не са братя?

— Чувал съм, че са далечни братовчеди, но не мога да се закълна. Господин Олбрайт искаше от мен да открия Франк по поръчка на господин Картър. Но той не ми каза защо му трябва, просто спомена, че ставало дума за някакъв бизнес.

— Става въпрос за парите, за които ти казах, Лари — обади се Картър. — Ти знаеш.

Господин Райтсмит ми се усмихна.

— Намерихте ли ги? — попита ме той.

— Джопи вече се бе добрал до Хауард Грийн и бе научил за парите.

— И какво точно е научил той, господин Ролинс?

— Хауард работеше за един богат мъж — Матю Теран. А Теран беше побеснял, защото господин Картър му пречеше да се кандидатира за кмет. — Усмигнах се. — Предполагам, че много му се е искало да ви стане началник.

Райтсмит също се усмихна.

— Така или иначе — продължих аз, — той наредил на Хауард и на Франк да убият господин Картър, като го направят така, че да изглежда като обир. Но когато влезли в къщата и намерили онези тридесет хиляди долара, те толкова обезумели от радост, че избягали, без да извършат поръчката.

— Какви тридесет хиляди долара? — попита Мейсън.

— По-късно — намеси се Райтсмит. — Джопи ли уби Хауард Грийн?

— Точно това е, което не ми беше ясно. Разбира се, разбрах го, едва когато започнаха да търсят Франк. ДеУит Олбрайт проучваше Теран, защото господин Картър го подозираше. Тогава ДеУит се интересува от двамата Грийн. Когато проверявал Хауард, попаднал на името на Франк. Търсеше някой, който да издири Франк из незаконните барове около Уотс.

— Защо да издири Франк?

— Беше му нужен, нали търсеше парите на господин Картър, а и Джопи го търсеше заради онези тридесет хиляди долара, на които искаше да сложи ръка.

Слънцето безмилостно напичаше заместник-кмета, а аз се потях така, сякаш печеше мен.

— Как разбра всичко това, Изи? — попита Милър.

— От Олбрайт. Той стана подозрителен, когато намериха Хауард мъртъв, а когато откриха мъртва и Корета, вече беше убеден.

— Защо? — попита Райтсмит.

Очите на всички в стаята бяха приковани върху мен. Никога до този момент не бях заставал пред съд, но изпитах чувството, че съм изправен пред съдебни заседатели.

— Защото те също търсеха Корета. Разбирате ли, тя прекарваше много време в компанията на братовчедите Грийн.

— А ти не заподозря ли, че тук има нещо нередно, Изи? — намеси се Милър. — Защо не ми каза за това, когато те арестувахме?

— Когато ме разпитвахте, си нямах и представа какво става. Олбрайт и Джопи ме бяха наели да търся Франк Грийн. Хауард Грийн беше вече мъртъв, а не знаех нищо за Корета.

— Продължавайте, господин Ролинс — нареди Райтсмит.

— Не можах да открия Франк. Никой не знаеше къде се намира. Дочух обаче една история за него. Хората казваха, че той направо полудял от смъртта на братовчед си и хукнал да си отмъщава. Мисля, че той е убил Теран. Иначе не знаеше нищо за Джопи.

— Значи ти мислиш, че Франк Грийн е убил Матю Теран? — Милър не можеше да скрие отвращението си. — А после Джопи е видял сметката на Франк Грийн и на ДеУит Олбрайт?

— Знам само това, което ви казах — заявих аз с най-невинно изражение на лицето.

— А нещо да ни кажеш за Ричард Макгий? Той какво, да не би да си е забил сам ножа в гърдите? — надигна се Милър от дивана.

— Не знам нищо за него.

Продължиха да ме разпитват още цели два часа. Въпреки всичко, защитих версията си. Джопи бе извършил повечето убийства. Направил го от алчност. Отишъл съм при господин Картър, когато съм чул за смъртта на ДеУит и той решил да съобщи в полицията.

— Благодаря ви много, господин Ролинс. А сега ни извинете за малко, ако обичате — каза Райтсмит, след като приключих.

Мейсън, Милър, Джеръм Дъфи — адвокатът на Картър, и аз излязохме.

Дъфи ми стисна ръката и ми се усмихна.

— Довиждане до дознанието, господин Ролинс.

— Какво означава това?

— Само формалност, господине. При извършване на сериозно престъпление се налага да се зададат няколко въпроса, преди случаят да бъде приключен.

Не звучеше по-опасно от връчването на квитанция за неправилно паркиране, съдейки по гласа му.

Той се качи в асансьора и Милър и Мейсън тръгнаха с него.

Аз избрах стълбите. Помислих си, че бих могъл дори да се прибера пеша до вкъщи. Имах заровена двегодишна заплата в задния си двор и бях свободен. Никой не ме преследваше, нямах за какво да се безпокоя. Вярно, бях преживял няколко много сериозни премеждия, но самият живот си беше едно голямо премеждие и човек трябваше да приема и лошото заедно с доброто, ако иска да оцелее.

Милър се изравни с мен, докато слизах по гранитните стъпала на кметството.

— Хей, Изикиъл.

— Да, господин полицаи?

— Имал си много високопоставен приятел там горе.

— Не знам за какво говорите — излъгах аз.

— Да не си мислиш, че Картър ще хуква всеки път да ти спасява задника, когато те прибираме на топло за неправилно пресичане на улицата, плюене на обществени места и предизвикване на безредици? Да не си мислиш, че ще си счупи врата да търчи да те отървава?

— Защо ми е да се притеснявам за това?

— Трябва да се притесняваш, Изикиъл... — Милър доближи лицето си на не повече от сантиметър от моето — вонеше на бърбън, мента и пот. — ... защото аз се притеснявам.

— За какво има да се притеснявате?

— Лепнала ми се е на гърба една улика, Изикиъл. Отпечатък от пръст, който не принадлежи на никого в тая каша.

— Може да е на Джоупи. Може би, когато го намерите, ще имате нужния човек.

— Може би. Но Джоупи е боксьор. Защо ще му е да използва нож?

Не знаех какво да кажа.

— Дай ми го този човек, синко! Дай ми го и аз ще те оставя на мира. Ще забравя за всички съвпадения, свързани с теб в цялата тази история, и това, че си пил с Корета в нощта преди убийството. Не го ли направиш, ще имам грижата да прекараш остатъка от живота си на топло.

— Проверете Форни Младока.

— Кой?

— Биячът в кръчмата на Джон. Може да се окаже негов.

Можеше да се окаже, че това е последният миг от живота ми, прекаран на свобода, тук, на стълбището пред кметството. Замърсените прозорци и меката светлина са още пред очите ми.

31.

— Предполагам, че всичко приключи добре, нали, Изи?

— Какво? — извърнах се аз от далиите, които поливах.

Одел галеше халбата с бира.

— Дюпрей е наред и полицията залови убийците.

— Да.

— Но знаеш ли, има нещо, което ме учудва.

— Кое е то, Одел?

— Ами вече минаха три месеца, Изи, а ти още не работиш и дори не си търсиш работа, както те гледам.

Планинският масив Сан Бернадино е най-красив есенно време. Ветровете отвяват всичкия смог и гледката направо ти спира дъха.

— Работя.

— Да не си се хванал някъде нощна смяна?

— Ами правя го понякога.

— Какво искаш да кажеш с това „поякога“?

— Сега вече работя за себе си, Одел. И имам две работи.

— Да?

— Купих си още една къща, на един аукцион за имоти, на които не са платени данъците, и сега я давам под наем и...

— Откъде се сдоби с толкова пари?

— Трудово обезщетение от „Чампиън“. А и полицата не беше чак толкова голяма.

— Каква ти е другата работа?

— Върша я, когато закъсам за пари. Частни разследвания.

— Хайде бе!

— Няма майтап.

— За кого работиш?

— За хора, които познавам, и за хора, които те познават.

— Като кого, например?

— Мери Уайт е една от тях.

— Какво вършиш за нея?

— Роналд забягнал преди два месеца. Издирих го чак до Сиатъл и й дадох адреса му. Семейството го върна обратно.

— Какво друго?

— Намерих сестрата на Рикардо в Галвестън и й казах какво прави Розета с брат й. Тя ми даде няколко долара, когато дойде да го измъкне оттам.

— По дяволите! — Това беше единственият път, когато чувах Одел да ругае. — Звучи много опасно като занятие.

— Предполагам. Но мога да свърша и докато пресичам улицата. Тъй и тъй човек си рискува кожата всеки ден, поне да печели нещо от това.

По-късно същата вечер двамата с Одел вечеряхме заедно. Седяхме пред къщата, защото в Лос Анджелис беше още горещо.

— Одел?

— Да, Изи?

— Ако знаеш, че някой човек е сгрешил, искам да кажа, направил е нещо лошо, но ти не го предадеш на закона, защото ти е приятел, мислиш ли, че това е правилно?

— Приятелите са всичко, което има човек, Изи.

— Но ако познаваш някой друг, който е направил нещо лошо, но не чак толкова, колкото първия човек, но ти го предадеш на полицията?

— Ами предполагам, че този другият просто е извадил лош късмет.

Двамата се засмяхме.

Издание:

Автор: Уолтър Мозли

Заглавие: Дявол в синя рокля

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Саша Попова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1136>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.